

RITA CLAY ESTRADA

CLIPA DE MAGIE

Editura ZVEN

str. Boerescu Zaharia, nr. 2, R3/3
130059, Târgoviște, Dâmbovița
tel./fax: 0345 401 330; mobil 0765 464 304
zven.print@gmail.com | www.zven.ro

Editor – Ion Anghel

Coperta – George D. Piteș
Culegere computerizată – George D. Piteș
Tehnoredactare – Adina Dumitrașcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Estrada, Rita Clay

Clipa de magie / Rita Clay Estrada - Târgoviște:
Editura ZVEN, 2018

ISBN 978-606-8955-22-3

I. Piteș, George D. (trad.)

133

RITA CLAY ESTRADA

CLIPA DE MAGIE

**ÎN ROMÂNEȘTE
DE
GEORGE D. PITEȘ**

Târgoviște, 2018

– **A LITTLE MAGIC** –

1987

TRADUCEREA ÎN LIMBA FRANCEZĂ

HARLEQUIN S.A.

– **MAGIE DE FEMME** –

1988

83-85, boulevard Vincent-Auriol, 75013 Paris

COLECȚIA HARLEQUIN

Copyright © 2018 GEORGE D. PITEȘ. All right reserved

Acest volum este protejat prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, fără permisiunea scrisă a deținătorului copyright-ului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepesc conform legilor în vigoare.

Motto:

- Nu e greu să dăruiești astăzi. Greu este să nu regreți mâine.

Joules Renard

- Există o singură măsură a iubirii: aceea de a iubi fără măsură.

Sfântul Bernard de Clairvaux

- Nu-ți da sufletul decât celui ce-ți dă în schimb sufletul său, altfel rămâi fără nimic.

Nicolae Iorga

CAPITOLUL 1

Total indiferentă la mulțimea de gură-cască ce se vântura prin *Galleria Mall*, Marissa Madison privea insistent, cu ochi visători, la ceașca de cafea. Emoțiile continuau s-o strângă de gât, în timp ce ea, de când intrase în această terasă elegantă, repeta ca un papagal, cuvintele cu care considera că ar fi bine să i se adreseze lui Kent Pierce.

– Îți amintești de festivitatea organizată cu ocazia întâlnirii absolvenților Universității din Huston, din luna aprilie, când tu m-ai remarcat... în sfârșit? Ei bine, ghicește...

Nu e bine.

– Îți amintești de întâlnirea absolvenților, de acum trei luni? Ei bine, a sosit timpul să înfruntăm consecințele...

Nu e bine.

Complet dezorientată, Marissa ridică fruntea, exact în momentul în care, în fața ei se opri o femeie cu o fetiță de mână. Simți cum inima i se face cât un purice. Cum putea să-i spună mamei sale ultimele noutăți? Cum putea să suporte decepția acesteia, de care nu avea cum să-și ascundă privirile?

Crescută într-o familie fără tată, Marissa știa foarte bine cât este de greu pentru o femeie, să crească singură un copil. Dar iată, că venise și rândul ei să fie pusă într-o situație identică cu a mamei sale!

Dar tatălui său vitreg? Cum îi va putea spune de naivitatea sa, de nebunia sa? O singură dată cedase chemărilor iubirii, iar acum... Gândindu-se la greutățile prin care trecuse mama sa, Marissa hotărâse că trebuie să-și ducă singură crucea.

Panica puse din nou stăpânire pe ea. Era acea panică dureroasă care, de mai bine de o lună și jumătate nu-i mai dădea

pace. Lacrimile îi încețoșau ochii. Marissa făcea eforturi supraomenești să și le rețină.

– Bună ziua, Marissa!

Bulversată, tânăra femeie ridică ochii spre... Kent. Bărbatul din fața ei surâdea sincer dar, de data asta, surâsul lui îi făcea rău Marissei. Putea spune că aștepta acest surâs de mai bine de trei ani! Iar acum, cu siguranță că se va strădui din răsputeri să-l folosească, pentru a înlocui furia ce va pune stăpânire pe el!

– Bună ziua, Kent!

Tânărul era îmbrăcat într-un costum gri închis, din trei piese. Era, pe cât de impozant, pe atât de seducător. El se instală foarte natural în fața Marissei care, o dată în plus, se minuna de dezinvoltura comportamentului său. Frumos și bogat, Kent Pierce era pentru oricine o partidă ideală. Cum de nu-și dăduse seama, de capcana în care o atrăsese?

Cu un gest simplu, el făcu un semn ospătarului, pentru a le aduce două cafele apoi, privirea lui gri se lipi de figura Marissei.

– La telefon, mi s-a părut că ești tare neliniștită! Ce s-a întâmplat?, o întrebă el.

Sufocată de nodul din gât, Marissa nu putu răspunde. Panicată, tânăra căuta vizibil să întârzie cât mai mult clipa confruntării.

– De ce n-ai venit să mă cauți la restaurant, sau la birou, Marissa?, insistă el.

Restaurantul său. Biroul său. Proprietățile sale imobiliare. Domeniile lui. Nu, Marissa nu-l putea căuta pe teritoriul lui și, îngrozită de planul pe care-l construise cu de-amănuntul, ea prefera să se întâlnească cu el pe un teren neutru.

Marissa ridică privirea spre el cu o mișcare bruscă, silabisind pe un ton apăsător.

– Sunt însărcinată, Kent.

Bărbatul se întunecă, dar pe fața lui nu se mișcă nici un mușchi. Cu inima plină de amărăciune, Marissa văzu cum flăcările ce-i umpleau ochii, de un gri strălucitor, cu câteva

secunde mai înainte, se sting încet, transformându-se într-o lumină rece, glacială.

– De cât timp?

– De trei luni.

– Ești sigură?

Fără să-l privească direct, Marissa răspunse pe o voce joasă.

– Da. Doctorul meu mi-a confirmat acest lucru, încă de acum o lună și jumătate.

– Și cu ce sunt implicat eu în treaba asta?

Surprinsă, Marissa replică fără să clipească.

– Tu ești tatăl copilului.

– De unde știi?

– Sunt sigură!

– Ai probe să susții lucrul ăsta?

– Nu-ți pot da mai mult decât cuvântul meu de onoare, Kent! Dacă dorești, putem face testele de paternitate, dar pentru asta ar trebui să așteptăm nașterea copilului. Trebuie să înțelegi că nu a existat nici un bărbat în viața mea, nici înaintea ta și nici după tine!

– N-a fost nici unul înaintea mea?, o întrebă el superior, pe un ton sarcastic.

– N-a fost nimeni cu patru ani, înainte de a te cunoaște pe tine!

– Ce virtuoaasă!

Cu toate că primise lovitura în plin, Marissa se forță să rămână calmă. După ce aflase bomba, chiar și ei îi trebuise mai bine de o lună, să se obișnuiască cu ideea de a avea un copil... Adevărul era că, nici până acum nu se obișnuise cu gândul că va avea un copil. Luat pe nepregătite, Kent părea și mai șocat.

– Ce să-ți mai spun, Kent? Am căzut amândoi în această capcană!

– Și tu speri că, eu voi plăti tot restul vieții pentru această greșală?

– Nu! Sigur nu! Sper doar, să mă ajuți totuși cu plata parțială a cheltuielilor cu spitalizarea și medicamentele

necesare, de care voi avea nevoie în următoarele douăsprezece luni. După acest interval nu te voi mai inoportuna niciodată. Îți promit!

– Și vrei să te cred?

– Sunt pregătită să semnez orice hârtie dorești! Îți cer doar atât, un ajutor financiar în această perioadă dificilă. Nu am nici cea mai mică intenție să te fur, Kent.

– Te-ai gândit vreodată să renunți la copil?

Auzind aceste cuvinte, Marissa roși și zâmbi trist.

– Sigur m-am gândit și la această soluție, dar îmi este, de-a dreptul imposibil. Nu pot face acest lucru!

– Și postul tău de la catedră? Nu-l vei putea păstra!

– Mă voi descurca.

– Bun! Deci, dacă înțeleg bine, nu vei încerca niciodată să mă obligi să mă căsătoresc cu tine?

– Categorie, nu!

– Deci, tu nu dorești de la mine, nimic altceva în afară de bani?

Marissa tresări violent. Întrebarea lui Kent i se părea de-a dreptul impertinentă. Încercă să rămână calmă și răspunse cu voce joasă.

– Exact.

Kent termină de băut ceașca de cafea și continuă.

– Câți bani vrei?

– Eu... Nu știu. Nu-mi dau seama.

– Vrei să spui că nu te-ai gândit deloc la acest subiect? Sau ți-ai propus să mă sensibilizezi, incitându-mi generozitatea, pentru a plasa cât mai mult posibil?

Cu ochii în lacrimi, ea scutură cu putere din cap refuzând categoric această ipoteză.

– Spune-mi măcar o sumă aproximativă!, reluă Kent cu vocea ușor îndulcită.

– Cheltuielile medicale se ridică probabil la mai multe mii de dolari. La naștere voi avea însă nevoie de cinci sute de dolari. Cred că-mi voi putea păstra postul și salariul până în

luna august. În mod cert, nu voi mai putea merge la școală în noul an școlar. După nașterea copilului, cred că mă voi descurca cu șase sute de dolari pe lună pentru primele șase luni.

– După părerea mea, este vorba de aproximativ cinci mii de dolari, concluzionă Kent.

Auzind această cifră Marissa tresări. Nu făcuse aceste calcule. Speriată, începu să se bâlbâie.

– Voi mai lucra și eu puțin...

– În orice caz, este un preț cam prea mare pentru o singură noapte de dragoste. Nu crezi? Cam costisitoare lecția asta de viață, remarcă el pe un ton sec.

Înghițind în sec, Marissa ripostă cu vehemență.

– Și pentru mine este la fel de costisitoare, Kent.

Oftând, Kent puse ceașca pe farfurie și se aplecă spre tânăra din fața lui.

– Să știi că, dacă voi accepta să te ajut, să fii convinsă că eu voi avea ultimul cuvânt în povestea asta, Marissa! E clar?

– Nu înțeleg!

– Lasă-mă câteva zile să mai reflectez! Te caut eu.

– Când?

– Foarte curând.

Spunând acestea Kent scoase din buzunar un carnetel de notițe.

– Îmi dai adresa și numărul tău de telefon?

Dacă situația n-ar fi fost atât de tragică, Marissa ar fi început, pur și simplu, să râdă. Se mulțumi însă să zâmbască scurt, cu amărăciune. Tatăl viitorului ei copil o ignora cu bună știință. Nu-i trebuiau decât datele ei de identificare. Cât timp notă datele cerute, Kent fixă cu privirea filele carnetelului, fără să clipească. Apoi întorcând capul către Marissa, o întrebă pe un ton plin de grete.

– Și de ce trebuia să existe acea noapte între noi, Marissa?

„*Pentru că te iubesc!*”, simți ea nevoia să strige. Dar în loc să-și strige dreptul la iubire, ea se trezi că răspunde pe un ton neutru.

– Nu știu! Chiar nu știu de ce! Tu știi?

Kent se ridică de pe scaun cu mișcări calculate, plăți consumația și, cu o privire glacială, replică superior.

– Pentru că erai disponibilă!

Impactul cuvintelor bărbatului o paraliză. Marissa rămase cu gura căscată, și închise încet ochii. Când îi deschise, după câteva secunde, Kent dispăruse.

Trecură mai multe minute dureroase, până când tânăra să realizeze un fapt de importanță crucială: Kent nu-i făcuse nici o promisiune, că o va ajuta în vreun fel...

*
* *

Traversând parcare centrului comercial al *Galleriei Mall*, Kent înainta cu pas vioi. Și totuși, în ciuda stilului său hotărât, acest bărbat, care de obicei era foarte sigur de el, se simțea complet dat peste cap. Urma să devină tatăl unui copil, pe care i-l dăruia o femeie, de al cărui număr de telefon nici nu avea habar până în urmă cu zece minute. Frumoasă ispravă!

Cel puțin, mama sa nu avea cum să accepte să fie martora acestei răătăcirii. Ea, care întreaga viață, nu încetase să propovăduiască virtuțile și responsabilitățile căsătoriei. Ce ghinionistă! Ea, care nu avea nici cea mai mică cunoștință de ștrengăriile soțului său. Cu toate acestea, din căsătoria părinților săi, Kent nu trăsese decât o concluzie amară: cel mai bine era să te ferești de capcanele și minciunile vieții conjugale.

Până astăzi reușise să evite toate drumurile care ascundeau vreo capcană. Până astăzi. Iar greșeala de care aflase astăzi, putea să-i schimbe iremediabil, întreaga viață.

Consecințele acestui eveniment, pur și simplu, îl speriau. Marissa... Marissa purta în pânțece copilul său.

După trei ani de concubinaj cu Liz, Kent reușise să-și impună punctul de vedere asupra problemelor căsătoriei și a copiilor. Liz voia și să se căsătorească și să aibă copii. El însă,

nu accepta nici una din aceste restricții. Era pretextul ideal de a pune capăt unei relații care se destrăma încet-încet, de ceva vreme. Din păcate, Liz luase inițiativa despărțirii, drept care Kent suferise enorm, lovit cu brutalitate în amorul său propriu. Aceste evenimente se petrecuseră cu câteva zile înainte de faimoasa întâlnire a absolvenților universității.

În acea epocă, Kent lucra zi și noapte, la un proiect ambițios, care se soldase cu un fiasco, și lipsise foarte puțin până să fie complet ruinat. Erorile lui financiare și brusca despărțire de Liz îl marcaseră foarte tare. Marissa apăruse exact în acele momente, și cu felul ei de a fi, reușise să-i aducă liniștea și încrederea de care avea atâta nevoie.

Kent o cunoscuse cu mai mulți ani în urmă, tot la o întâlnire a absolvenților, și de atunci, o reîntâlnise de fiecare dată, dar o evita cu bună știință, pentru că o găsea prea fragilă, prea frumoasă, prea suavă, prea pură. Aceste intenții pioase se spulberaseră însă brusc, în urmă cu trei luni de zile.

În acea noapte memorabilă, căreia nu-i dăduse nici o importanță, el nu era decât un bulgăre de amărăciune. Strângând-o cu putere în brațe, el se dăruise cu furie, fără să se gândească nici o clipă la consecințele actelor sale.

Kent se așeză încet pe scaunul șoferului, la volanul mașinii sale, un Alfa Romeo, gândindu-se la Marissa, la ochii ei căprui, imenși, la silueta ei atât de subțire, la mâinile ei care îi tremurau îngrozitor, în timp ce îl anunța cutremurătoarea veste.

Era adevărat că tânăra era foarte atrăgătoare, dar el nu avea nici cea mai mică intenție să se căsătorească. Pe de altă parte, nici ea. Ea nu-i ceruse decât un mic ajutor financiar, care-i era totuși atât de necesar.

Kent porni motorul mașinii. Era timpul să-și consulte și avocatul. Va putea însă Mike să-i ofere cel mai bun sfat? Cine știe?

*
* *
*

Odată ajunsă acasă, Marissa scoase un oftat de ușurare. La acest început de iulie, căldura nu era chiar insuportabilă. Slavă Domnului! La drept vorbind, tânăra femeie începuse să aibă mari probleme din acest punct de vedere. Doctorul îi promisese că nu este decât o problemă de acomodare și de timp, dar până atunci, ea se simțea din ce în ce mai obosită.

Fără nici o plăcere, se întinse pe canapeaua din minusculul ei dormitor. Poate puțină odihnă îi va mai risipi din indispoziția care o tortura și care, fără nici o îndoială, se datora discuției cu Kent.

Kent...

Cât se arătase el de naiv! De mai mulți ani ea îl admira și îl iubea în secret, visând în permanență să-l mai întâlnească încă o dată. Era de ajuns ca Kent să-i arunce în treacăt un cuvânt, sau să-i adreseze un surâs nevinovat, pentru ca în sufletul ei să se declanșeze acel sentiment necunoscut, care o urmărea săptămâni întregi, până la disperare.

În ceea ce-l privea pe Kent, acesta nu-i acordase nici o atenție tinerei, până la ultima întâlnire în urmă cu trei luni. Așezat într-un colț, departe de colegii care făceau tot posibilul să se simtă bine și să se distreze cu orice preț, Kent părea atât de trist, atât de singur, atât de amărât. Venise la întâlnire fără nici o trageră de inimă, pentru a se mai ascunde de gravele probleme financiare. Iar ea, implicându-se într-un gest prostesc, dintr-o pornire nefericită, se apropiase de el, oferindu-i pe aceeași tavă, un cocktail și... întreaga ei iubire.

Acum ea era însărcinată și era pe cale să-și piardă postul de profesoară. Pentru nimic în lume, liceul la care predă n-ar fi păstrat la catedră o profesoară celibatară. Asta era regula jocului. După naștere, ar fi putut încerca să profeseze într-un liceu dintr-un alt oraș, pretinzând că este divorțată... Dar,

deocamdată, nu avea decât să-și depună demisia, pentru ca postul său să poată fi scos la concurs până la începerea noului an școlar, fără să spună nimic despre copilul care, avea să se nască abia de sărbătorile de Crăciun.

Brusc, capul începu să-i vâjâie, iar stomacul se contorsionă. Într-un efort ieșit din comun, Marissa se obligă să respire mai adânc, pentru a se mai liniști. Cu ochii închiși ea încercă să se imagineze, întinsă pe nisipul cald al litoralului unei insule paradisiace, luptându-se cu o somnolență atroce. De mai multe săptămâni, ea dormea din ce în ce mai mult, exagerat de mult...

Dintr-o dată soneria telefonului începu să sune strident, trezind-o din visare.

– Alo?

– Marissa? Kent la telefon.

Vocea bărbatului părea rece și foarte distantă.

– Când trebuie să se nască copilul?

– În decembrie.

– În ce zi?

– Douăzeci și opt. De ce?, întrebă ea cu voce joasă.

– Nu am dreptul să mă informez?

– Ba da! Bineînțeles că da! Iartă-mă!

– Cum se numește cartierul tău?

După ce răspunse, Marissa auzi în telefon vocea lui Kent care se sfătuia cu cineva.

– Te deranjează dacă ne întâlnim săptămâna viitoare? Preferi o zi anume?

O amețeață puternică o dezechilibră pe Marissa, care simți că se prăbușește.

– Nu! În orice zi. Ne putem întâlni fără probleme la apartamentul meu.

După câteva secunde, Marissa reluă pe un ton mai ferm.

– Kent, te rog să nu încerci să-mi coordonezi viața! Dacă vei încerca ceva de genul ăsta, află că ăsta nu va mai fi, nici pe departe, un ajutor.

– Ai prefera mai degrabă, să refuz să te ajut, nu-i așa? În acest caz ai putea să-mi intentezi un proces, prin care să ceri pensie alimentară până când copilul tău va face vârsta de douăzeci și unu de ani, nu? Te rog, Marissa, ai uitat cumva, că peste câteva luni, tu nu vei mai avea nici loc de muncă?

– Am încă o memorie foarte bună, Kent! Fii sigur că n-am uitat că în curând voi deveni șomeră, tot așa cum n-am uitat nici acea superbă noapte petrecută cu tine!, replică ea plină de nervi.

Cum furia punea încet stăpânire pe întreg corpul ei, care începuse să tremure, Marissa se văzu obligată să adauge:

– Am nevoie de ajutorul tău pentru un singur an! Unul singur! Nimic mai mult! La încheierea acestui an amândoi vom fi liberi.

Un fior rece îi trecu pe șira spinării, în timp ce întreg corpul i se scutură într-un spasm violent.

– O, nu!, gemu ea, ca o vită rănită.

Marissa scăpă telefonul din mână, care căzu cu zgomot pe canapea, în timp ce ea se repezi spre baie. La capătul firului Kent rămase să strige numele fetei, intrigat de ce se întâmpla cu ea. Trecură mai multe minute până când Marissa putu să răspundă la telefon. Tremurând încă, întrebă cu o voce slabă.

– Alo?

Nu-i răspunse nimeni. Se lăsă o tăcere penibilă. Deodată Marissa auzi în receptor vocea calmă și gravă a unui bărbat necunoscut.

– Marissa?

– Da.

– Bună ziua! La telefon, Mike Butler. Sunt avocatul lui Kent. Cum te mai simți?

Marissa reuși cu greu să zâmbească.

– Ceva mai bine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că pot să răspund la telefon! Dacă nu știai, află că, în primele trei luni de sarcină, de obicei, femeilor le este foarte rău. Asta e!

– Înțeleg!

Avocatul păru puțin încurcat, dar adăugă pe un ton jenat, cu voce joasă.

– Kent va ajunge în câteva momente la tine. El a crezut că cineva încearcă să intre cu forța în apartamentul tău.

– Ceee?

În timpul acesta în ușa de la intrare se auziră lovituri surde.

– Marissa? Ești acolo? Deschide!

Cu vocea găfâită, Kent aproape că urla.

– Marissa!

Foarte calmă, tânăra femeie murmură la aparat.

– O clipă, te rog!

Marissa deschise ușa, iar Kent intră în hol ca o vijelie, speriat, și destul de nervos.

– Ce s-a întâmplat?, strigă el.

Uitându-se în jur, intră ca o tornadă în camera de zi, văzu telefonul pe canapea, și întrebă sec.

– Cine e? Mike?

Resimțindu-se după criza avută mai devreme, Marissa se mulțumi să dea afirmativ din cap, în timp ce Kent ridică hotărât receptorul și schimbă câteva cuvinte cu avocatul său. Tremurând din tot corpul și clătinându-se pe picioarele nesigure, Marissa se sprijini de perete, căutând să-și păstreze echilibrul.

După ce termină de vorbit cu avocatul său, Kent se întoarse spre tânăra din fața lui, și adăugă cu o voce mai liniștită.

– Ia loc, te rog, ca nu cumva să ți se facă din nou rău!

Marissa se supuse, dar în zadar. Nu mai avea forța să facă nici un pas. Pe deasupra, grija lui Kent o dezarma. De trei luni, nimeni nu-i dăduse nici cel mai mic ajutor, nici cea mai mică atenție.

Tot murmurând cuvinte de încurajare, Kent o ajută să se așeze pe canapea, să se întindă, apoi adăugă.

– Ești bolnavă?

– Nu. Doar din cauza sarcinii. Doctorul mi-a spus că va trece în curând.

– Cum se numește doctorul tău?

– Jane Brody.

– Când ai văzut-o ultima dată?

– Acum o lună de zile. Mi-a făcut atunci mai multe analize, pentru a-mi confirma ceea ce știam deja.

Marissa închise ochii. Ca prin vis, ea îl auzi pe Kent vorbind la telefon...

*
* *

Stând pe scaunul așezat lângă pat, și privind cu insistență la femeia adormită, Kent avea impresia contemplării unui copil vulnerabil. Un copil care se rătăcise într-o lume ostilă, și care avea nevoie urgentă de ajutorul lui.

Liz avea eleganța clasică a unei frumoase statui de marmură, a unei picturi renașcentiste. Marissa avea însă șansa unei altfel de frumusețe. Pe pielea ei clară, ușoare urme de pistrui scoteau în relief trăsăturile fine ale nasului, ale pomeților, în timp ce ochii erau împrejmuți de o îngrăditură deasă de gene incredibil de lungi, iar gura dezvăluia cu generozitate, liniile curbe ale buzelor senzuale și delicat conturate. După toate aparențele, Marissa nu avea nimic din șarmul sofisticat al femeilor pe care Kent le frecventase până acum. Ea avea o frumusețe aparte, care trebuia luată ca atare, și orice linie avea la ea un farmec deosebit.

Kent coborî privirea fără să vrea și pe talia fetei. Sesiză că pe sub capotul subțire și puțin mai larg, ea ascundea aceeași siluetă pe care el o cunoscuse și o strânsese în brațe în urmă cu

trei luni de zile. Doar uşoarele cearcăne vineţii de sub ochi îi trădau oboseala şi încercările prin care trecea.

Bărbatul fu ispitit să cerceteze puţin camera în care se afla. Totul îi devoală greutăţile cu care Marissa se confrunta. Oricât ar fi protestat tânăra, Kent se hotărî s-o instaleze într-unul din apartamentele sale.

La un moment dat, el se ridică şi începu să măsoare cu paşi rari apartamentul. Mii de gânduri îi treceau cu o viteză uluitoare prin cap dar, încă nu avea puterea să ia vreo decizie. Trebuia să discute mai întâi cu Marissa. În orice caz, îi ceruse lui Mike să pregătească un contract, pe care ea ar fi trebuit să-l semneze. Deocamdată trebuia să afle ce gen de femeie este Marissa. Dacă îi va plăcea, cu siguranţă că şi el se va arăta mai generos. Dacă, prin absurd, ea se va arăta incapabilă să-şi asume rolul de mamă, el va trebui să se ocupe de creşterea copilului. Bineînţeles că nu ştia nimic despre copii şi problemele lor, dar nu era omul care să-şi abandoneze propriul copil...

Inspectând cu atenţie fiecare colţişor al camerei, Kent se minună de viaţa austeră pe care o ducea Marissa. Drept mobilă, în încăpere se găsea un pat, un şifonier şi o masă, în timp ce, pe pereţi erau atârinate postere ce reprezentau peisaje cu copaci şi diferite plante. Şi totuşi, întreg ansamblul dădea impresia de pace şi răcoare. La revederea Marisei, Kent se văzu copleşit de alte gânduri.

Reacţia fetei care îi cerea ajutor îl agasa, cu atât mai mult cu cât el, se vedea în situaţia penibilă să plătească pentru o neglijenţă prostească.

Avea sentimentul că preţul acesta va depăşi cu mult cei cinci mii de dolari pe care Marissa îi ceruse...

CAPITOLUL 2

Cu un aer hotărât, Marissa îi făcea față cu succes celui mai încăpățânat om pe care-l întâlnise vreodată.

– Eu nu mă mut!

Scânteii de aur străbăteau ochii ei căprui.

– Apartamentul meu este plătit până la sfârșitul lunii, iar eu nu am bani de aruncat pe fereastră. Nu pot face cum vrei tu, Kent Pierce!

– De ce-mi spui Kent Pierce? Nu crezi că este, cel puțin copilăros, comportamentul tău?

– Asta este mai puțin important! Adevărul este că tu încerci să-mi conduci viața, iar eu nu pot accepta acest lucru, nici în ruptul capului!

– Și cum te vei opune? Tu trebuie să ai grijă de copil, ca să nu mai vorbim de tine, iar tu vei avea de făcut cheltuieli pe care nu le vei putea suporta. Cum te vei descurca fără asistența mea financiară?

Kent sesiză o umbră de neliniște trecând prin ochii Marisei, dar tânăra își reveni destul de repede și ripostă.

– Nu știi! Eu te-am căutat pentru a mă ajuta, și nu pentru a lua decizii în locul meu. Dar, dacă va fi cazul, mă voi descurca, stai liniștit!

– Foarte bine! Vei renunța la copil?

Kent își dădu seama că trebuie să se mai stăpânească, dar îi era destul de greu. Era pentru prima dată în viața lui, când cineva îi ținea piept cu atâta încăpățânare. Și totuși această confruntare nu-i dispăcea chiar de tot.

Ca un pisoi, care se transformă brusc într-un leu fioros, Marissa se ridică în picioare și replică sec.

– Ți-ar conveni, nu-i așa? Vei scăpa de toate responsabilitățile, fără să cheltuiești nici o para chioară, nu?

Kent se trezi că izbucnește în râs fără să vrea. Ea se comporta ca și cum i-ar fi cerut o comoară. Acea care pentru ea însemna rezolvarea tuturor problemelor.

– Nicidecum! Dar ți-am spus foarte clar în această dimineață, că vreau să rezolv problemele în felul meu.

– Dacă nu, nu mă vei mai ajuta?

Kent dădu afirmativ din cap, luând o figură deznădăjduită.

– Asta înseamnă că trebuie să încep, prin a mă muta de aici, adică de unde locuiesc acum, nu?, făcu ea cu un aer plângăreț.

– Exact.

– Bine, dar este absurd! Eu nu am bani să mă mut cu tot calabalâcul de aici, să plătesc o chirie mult mai mare decât cea pe care o plătesc acum, și să-mi asum toate cheltuielile pe care le implică această glumă.

– Voi susține eu toate aceste cheltuieli.

– În afară de cei cinci mii de dolari?, îl întrebă ea pe un ton plin de neîncredere.

– Categorie. Ai să vezi! Este inutil să-ți faci griji cu toate aceste probleme, din moment ce m-am hotărât să te instalez într-unul din apartamentele mele!

– Ah! Trebuia să mă gândesc și la asta!

Marissa părea că a înțeles foarte bine propunerea lui Kent.

– Și când trebuie să mă mut?

– Mâine.

– Bine, dar mâine este duminică. Nici o societate de mutare și transport nu lucrează duminică.

– Cea pe care o voi angaja eu, va lucra.

Complet aiurită, Marissa se lăsă să cadă ușor pe canapea.

– Nu mi-ai spus că ești și proprietarul unei firme de mutări și transport.

De această dată era rândul lui Kent să se încurce în explicații.

– Din moment ce am un număr mare de apartamente, era și normal să am și o astfel de firmă, nu? În sfârșit, gândește-te că mai toată lumea profită de week-end pentru a se muta dintr-un loc într-altul. În restul săptămânii ei trebuie să muncească, nu?

Ca să schimbe subiectul, Kent arătă cu mâna spre mobilă.

– Ești sigură că vrei să iei toată mobila asta cu tine? Vei putea oricând să-ți cumperi alta.

– Nu, eu țin foarte mult la mobila mea, declară ea pe un ton apăsător, care nu admitea nici o replică.

Pentru prima dată, de când venise la Marissa, Kent surâse.

– Ai răbdare! Nu a fost decât o sugestie.

– Și unde urmează să mă instalez?

– În *Tour 222*.

– Oh, nu pot!

– Cum nu poți? Eu credeam că am căzut deja de acord cu mutarea, nu?

– În acel imobil, apartamentele sunt de închiriat, nu-i așa?

– Da.

– Și costul unui sejur la *Tour 222*, echivalează cu salariul meu pe un an de zile. Este o sumă imensă. La ce bun să-mi pui la dispoziție un apartament, care ți-ar putea aduce o avere prin închiriere?

Un surâs amuzat lumină fața lui Kent.

– Sunt pregătit să fac acest sacrificiu, replică Kent pe un ton glumeț.

– De ce nu mă instalezi în altă parte? Într-un apartament ceva mai ieftin. Vom evita astfel și orice problemă dintre noi, pe tema cazării.

– Ți promit că niciodată nu-ți voi face vreun reproș referitor la aceste cheltuieli suplimentare!, sublinie bărbatul pe un ton serios și convingător.

În forul său interior, Kent chiar se întreba dacă Marissa este preocupată sincer de a nu-l obliga la cheltuieli exagerate. Oricum, pentru el, care trebuise să facă față cheltuielilor extravagante ale Lizei, cheltuielile generate de mutarea și

găzduirea Marisei erau o nimica toată. Tânăra fată făcea pe ingenua, sau chiar era? Îi era de-a dreptul imposibil să accepte acest lucru.

– Ce zici, Marissa? Ești pregătită să mergem să vezi apartamentul, imediat după ce vom lua cina.

– Nu!

El o privi înmărmurit și chiar agasat.

– Și de ce nu?

– Sunt de acord să vizităm apartamentul împreună, dar nu te voi însoți și la masă.

– Și de ce, Dumnezeu?

– Pentru că nu vreau să petrec atâtea ore în compania ta. Prefer să mă reîntorc în casa mea.

Marissa nu mai veni cu argumente suplimentare, dar Kent înțelese. Era epuizată. Oftând încet, tânărul lăsă ochii în jos.

– Atunci, să mergem!, o invită Kent cu gesturi protectoare.

Odată urcată în mașină, Marissa își puse centura de siguranță, reprimându-și cu greu o furie neputincioasă, care o făcea de obicei să plângă. Kent așezându-se comod la volan, îi observă neliniștea și o întrebă.

– Te simți bine?

– Foarte bine! Mulțumesc!, reuși ea să articuleze, înghițindu-și cu greu nodul care o strângea de gât.

Evenimentele zilei o dăduseră peste cap, și se simțea îngrozitor de obosită, de-a dreptul sfârșită. Era foarte bizar. Pe de o parte, își dorea ca Kent s-o lase în pace, dar pe de altă parte, își dorea atât de mult s-o prindă în brațele sale puternice, dându-i acea senzație de confort și siguranță, și să-i spună că totul va fi bine, că va veghea asupra ei și că va avea în permanență grijă de ea.

Câteva momente mai târziu, Kent se angajă pe o străduță străjuită de arbori, care îi conduse la *Tour 222*, o superbă construcție cu treizeci de etaje și alură de sculptură futuristă.

De la intrarea principală în imobil, Marissa nu remarcă decât holul imens de culoare bleu închis. Kent o conduse spre

garaj, unde un gardian în uniformă îi întâmpină cu un salut respectuos, deschizându-le poarta.

– În mod normal, îți sugerez să folosești cartela magnetică pentru a declanșa deschiderea porții. Gardianul nu va interveni decât în cazul în care vei avea probleme.

– E-n ordine! Am înțeles!, murmură puțin speriată Marissa.

Kent parcă mașina exact lângă lift, pe un loc marcat cu „Rezervat”.

– Tu vei parca aici, și nu pe locul marcat cu numărul apartamentului tău.

– De ce?

– Și de ce trebuie să-mi pui aceste întrebări?

– Pentru că tu nu încetezi în a-mi da ordine, Kent. Și probabil că te aștepți să mă supun orbește, nu?

Ajuns la capătul răbdării, Kent oftă adânc.

– Dacă vei parca aici, nu vei fi obligată să faci douăzeci de metri până la lift. Iar dacă vei merge la cumpărături, mi-aș dori să oprești la intrarea în imobil, unde băiatul de serviciu îți va lua bagajele, iar gardianul îți va duce mașina la locul ei în garaj. Este chiar atât de greu de înțeles?

– Bineînțeles că nu!

Agasată, Marissa coborî din mașină fără să mai aștepte ca Kent să vină să-i deschidă portiera. La această manifestare de independență, el nu mai putu răspunde decât cu o privire furioasă. Era foarte clar, că nu va mai putea tolera prea mult timp acest comportament copilăresc.

Kent nu scoase nici un cuvânt pe tot parcursul drumului până la liftul, pe care-l comandă cu o cartelă magnetică. Zece secunde mai târziu ușile liftului aveau să se deschidă în dreptul holului de la etajul douăzeci și opt, care era superb decorat cu mai multe canapele și mese joase, pe care tronau mai multe vase încărcate cu minunate flori artificiale.

Cei doi înaintară umăr la umăr, de-a lungul unui culoar, tapițat cu o mochetă grosă, cu motive naționale, și

supravegheat cu un șir de camere video. În fața ultimei uși, Kent se opri și scoase din buzunar o trusă de chei.

Nevenindu-i să creadă, Marissa rămase blocată câteva secunde. Ceea ce descoperise aici întrecea orice așteptări. Kent îi deschisese ușa spre un univers incredibil, la care ea nici nu îndrăznește să viseze.

– Este un apartament mare, remarcă el simplu.

Nedându-și seama de stânjeneala tinerei fete, el o conduse într-un imens salon, flancat pe stânga de sala unde se servea masa, ai cărei pereți erau ornați cu oglinzi, pentru a putea reflecta mai bine lumina și acoperișurile clădirilor din centrul Hustonului.

Cu inima strânsă, Marissa se apropie de geamurile băii, care dădeau spre centrul orașului, și încrucișă brațele ca pentru a-și ascunde neliniștile care o copleșeau.

Alături de ea, Kent o însoțea îndeaproape.

– Aici, la stânga sălii de servit masa, vei găsi bucătăria și spălătoria. La dreapta...

El arată spre cealaltă extremitate a salonului.

– Aici sunt dormitoarele, separate de o baie. Dar tu vei avea la dispoziție și o altă toaletă specială...

Era exact ceea ce aștepta Marissa. Vertijul începuse, pe șira spinării îi alergau râuri de ape reci, stomacul i se contorsionase, iar ea abia mai putea respira.

– Kent, nu mă pot instala în acest apartament.

– De ce?

– Pentru că este...

Marissa nu-și mai găsea cuvintele.

– Prea mic? Prea mare? Nu-ți plac culorile?

– Pur și simplu este prea mult!

– Prea mult ce?

– Prea mult!, ridică ea încurcată, din umeri.

– Marissa, uită-te la mine!

Nesigură de ea, tânăra ridică încet ochii spre el.

– Acest apartament este foarte bun, și nu văd de ce tu n-ai putea locui aici. În sfârșit, eu aș fi mult mai liniștit știindu-te aici. Restaurantul, aflat la ultimul etaj, îți va aduce meniul de prânz și de seară, unde dorești! Micuțul restaurant din capătul străzii îți va aduce micul dejun, de câte ori vei voi, și la orice oră. Gardienii te vor supraveghea în permanență. Complexul nostru sportiv te va ajuta să te menții în formă. Asistenții sunt acolo pentru a te pregăti în permanență, dacă va fi necesar. Cât despre mine, eu locuiesc la ultimul etaj...

Scoasă efectiv din sărite și copleșită de atâta generozitate, Marissa dădu brusc drumul furiei care o stăpâna.

– Este și acesta un mod de a-ți asigura prezența unei amante în imediata apropiere, nu?

Kent schiță un surâs superior, își plimbă privirea de-a lungul formelor Marisei, apoi replică prompt.

– Nu m-am gândit încă la această posibilitate dar, cu siguranță, voi avea destul timp. După o lună de zile, după părerea mea, nu vei mai arăta chiar atât de sexy.

Simțind în plin impactul loviturii, Marissa își reluă atitudinea agresivă. Cum putuse să creadă că Kent nu va reacționa la provocarea sa? În ceea ce-l privește pe tânăr, acesta nu simțea nici o plăcere să-și păstreze avantajul, și reluă pe un ton mai dulce.

– Acest apartament este liber, și așa va rămâne, chiar dacă tu nu vrei să te muți aici.

Încă o dată în plus Marissa încercă să încrucișeze spadele cu Kent.

– Vrei să-ți găsec eu alți locatari?

Kent izbucni în râs.

– Nu, mulțumesc! Deocamdată, îmi ajunge un catâr încăpățânat.

Din camera de zi, ușile-ferestre dădeau spre o terasă enormă, unde erau frumos aranjate mai multe ghivece cu plante ornamentale exotice.

– Superb!, murmură Marissa încântată de ceea ce vede.

Kent o conduse apoi într-o baie, mult mai mare decât cea pe care o văzuse mai devreme. În afară de două chiuvete și un duș, aici era montată și o cadă rotundă, acoperită cu un baldachin de oglinzi, care aruncau în toată încăperea un curcubeu de lumini multicolore.

– Te-ai putea crede la Pompei, concluzionă tână femeie.

Această remarcă îl amuză pe Kent, care zâmbi larg.

– Îmi imaginez că vrei să te referi la decadența romană, nu?, lansă el sarcastic.

– Bineînțeles!

– Mulțumesc!

Din cele două dormitoare, unul era mult mai mic decât celălalt, dar tot era mai mare decât întreaga fostă garsonieră a Marisei. Dar, de data asta, tânăra nu mai riscă să facă nici un comentariu. În timpul acesta, Kent o împingea ușor spre ieșirea din apartament.

– Cei care te vor muta, vor ajunge la tine acasă la ora nouă dimineața.

Cei doi se apropiară de lift.

Bine, dar eu nu voi avea timp să împachetez până atunci!, protestă Marissa bosumflându-se.

– Dar, tu nu ai nimic de făcut. Oamenii care vor veni știu ce au de făcut. Tu doar le vei arăta ce veselă, îmbrăcăminte și încălțăminte trebuie să ambaleze. Apoi vei supraveghea ca totul să fie transportat în ordine. Asta e tot. Spre marea surpriză a Marisei ascensorul se opri la nivelul parterului.

Văzându-i aerul întrebător cu care Marissa îl privea, Kent îi explică.

– Dacă treci pe la recepție nu ai nevoie de cartela magnetică.

Amețită, ea aprobă întrebându-se dacă va fi în stare să rețină cantitatea imensă de informații care i se serviseră până atunci.

Holul de la intrare era deosebit de frumos acoperit cu tapițerii și mobile luxoase, pe fondul placat cu marmură maro,

cu margini aurite. Autoritar, Kent îl chemă pe un gardian, care stătea aplecat deasupra unui ecran de televiziune interioară, și pe un curier, preocupat cu trierea corespondenței.

– Pete, Arnold, v-o prezint pe noua noastră locatară, Marissa Madison. Ea va locui la etajul douăzeci și opt, apartamentul nouă.

Cu ochi curioși, dar politicoși, cei doi se înclinară în fața tinerei fete, salutând-o respectuos. Pete adăugă:

– Jesse m-a atenționat de sosirea dumneavoastră, înainte ca eu să vă văd pe ecranul monitorului. Totodată, el mi-a spus să vă amintesc că băieții care se ocupă cu mutarea au nevoie de informații suplimentare.

– Ai răbdare!, zise Kent. Până atunci, vreau să te atenționez, Arnold, să fii foarte atent, iar dacă domnișoara Madison nu se simte bine, să intervii imediat. De asemenea te vei ocupa și cu toate problemele de încărcare și descărcare a bagajelor. Le urci în apartamentul său, după care o previi prin interfon, că poate urca.

– Am înțeles, domnule!

Abia după ce se așeză comod în mașină, Marissa își regăsi curajul și-l întrebă pe Kent cu voce joasă, roșind puternic.

– Și nu găseai un apartament mai mic, Kent?

– Ba da, mai am vreo două libere, dar în alt complex.

– Și nu m-ai putea muta... într-unul din cele două apartamente libere?

– Categorie, nu!

– De ce?, sări arțăgoasă Marissa.

– Foarte simplu! Când va apărea copilul, tu vei avea nevoie de ceva mai mult spațiu. Și apoi, îmi doresc să mă pot implica și eu, în educația copilului meu.

– Să te implic!... Da, înțeleg!... Nu vei înceta nici atunci să intervii... remarcă ea cu o voce obosită.

– Dar, mi se pare foarte normal!

Reacția lui Kent o scoase din sărite pe Marissa, care se întoarse spre el ridicând tonul.

– Nu, nu este normal. Eu nu am nimic din fetișcana care caută un tutore, Kent Pierce. Niciodată nu voi juca acest rol, și nici nu va sosi ziua în care voi începe să-l învăț.

Kent tresări.

– Chiar dacă te voi obliga?, întrebă el.

– Nu.

– Chiar dacă încerc să am grijă de tine și copilul tău?

– Nu.

– Mulțumesc! Atunci, te rog să încetezi!

Și cum Marissa încă voia să riposteze, el adăugă.

– Iar dacă mai ai ceva de spus, mi-aș dori să faci vreo observație critică, sau vreo opinie constructivă! Dacă nu, voi considera orice punct de vedere neargumentabil, o provocare.

Ajunghând în acest punct, Marissa se hotărî să nu-l mai zgândăre. Și apoi, la ce bun? Pentru aceasta va avea timp și cu siguranță mai multă forță, mâine dimineață, după un somn reconfortabil.

*

* *

Când ceasul dădu deșteptarea la ora șapte, Marissa se repezi la pachetul cu biscuiți sărați și, începu să blesteme oboseala, starea de greață care nu-i dădea pace, ba chiar și pe Kent. La urma urmei de ce să-l alunge pe Kent, care voia să-i fie aproape, atât în această perioadă critică, ba chiar și pe mai departe?

Refuză să se mai gândească la farmecul lui, la seducția pe care o răspânda în jurul său, dar nu putea nega nici faptul că era atât de atent și generos cu ea. Din păcate, toate aceste gânduri care o copleșeau, o făceau să regrete și mai tare ideea că relația lor nu era construită din dragoste...

La ora nouă, când sosi echipa însărcinată cu mutarea, ea tocmai terminase de adunat tot ceea ce trebuia să ia din această garsonieră.

– Asta este tot?, se arată nedumerit specialistul în cubarea mobilierului și a echipamentului de împachetat.

– Da! De ce?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, Marissa reveni la ceașca de cafea, afișând un aer detașat, visător. Imediat, cei trei bărbați se puseră pe treabă, cu o convingere herculiană.

Într-o oră totul era împachetat. Nu le mai rămânea decât să încarce cutiile, lucru care le luă circa patruzeci de minute, sub privirea imploratoare a Marissei, care, parcă le-ar fi cerut să umble mai cu atenție și cu mult mai mult respect, cu cei patru ani din viața ei. Cu ochii plini de lacrimi, ea îi urmărea fără nici o tragere de inimă pe băieți lucrând, când auzi o voce în spatele său.

– Ești deja nostalgică?

Era Kent, pe care tânăra nici nu-l auzise venind.

Marissa nu se lăsă provocată și răspunse cu o voce voalată.

– Nu! Îi urmăream. Nu m-ai sfătuit tu să nu pun mâna pe nimic?

– Ce ascultătoare te-ai făcut, dintr-o dată!

În loc să riposteze, ea se mulțumi să ridice din umeri.

– L-ai anunțat pe proprietar, Marissa?, o întrebă Kent.

– Da. Dacă totul este în regulă, mâine dimineață mă voi ocupa de schimbarea adresei, și de transferat linia telefonică.

– Perfect!

Kent o apucă ușor de braț, conducând-o spre mașina sa.

– Mergem?

– Unde?

– Propun să mergem să mănânci ceva, înainte de a merge la noul tău apartament.

– Păi, eu voiam să mai fac câteva drumuri. Nu am de nici unele acolo. Și apoi, nu-mi pot lăsa mașina aici.

– Nu-ți face griji! Te voi ajuta eu să-ți faci cumpărăturile, și apoi vom lua micul dejun la restaurantul hotelului.

Kent se întoarse către cei trei băieți care se ocupau de mutare.

– Smitty! Să luați și Volkswagen-ul galben!

– Am înțeles! Unde sunt cheile?

Cu inima strânsă Marissa îi întinse cheile mașinii, lui Kent, care i le pasă lui Smitty. Docilă, dar încă ușor tristă, Marissa se strecură în Alfa-Romeo. Ce mai putea face?

„*Mai bine pierzi o luptă, totul e să nu pierzi războiul*”, îi spunea adeseori mama sa.

Kent se instalează la volan, apoi se întoarce surâzând spre pasagera de alături.

– Marissa?

Când tânăra fată întoarce spre Kent ochii săi mari, negri, încețoșați de lacrimi, tristețe și confuzie, el îi prinde brațul într-un gest tandru, și murmură.

– Liniștește-te! Totul va fi bine! Ai să vezi!

– N-ar fi trebuit să-ți cer ajutorul!

– De ce?

– Pentru că tu ești o adevărată tornadă, care mătură totul în cale. Mi-ai dat viața complet peste cap. Din momentul ăsta nici nu mai știu ce să fac!

Kent o mângâie cu tandrețe pe gât.

– Oprește-mă!

– Cum?

– Tu să-mi spui!

Marissa zâmbi din nou trist.

– Oprește-te tu, Kent! Tu cauți să-mi coordonezi viața, tu vrei să iei decizii în locul meu, tu vrei să-mi dai totul, până și aerul pe care să-l respir.

– Și, de fapt, ce aștepti tu de la mine?

– Să nu mai iei decizii în locul meu! Să nu-mi ceri să dau cheile mașinii angajaților tăi, iar eu să fiu, pur și simplu, de acord! Să nu-mi ceri să iau micul dejun sau cina, unde și când vrei tu! Să nu-mi ceri să fac cumpărături însoțit de tine!...

– Vezi vreun inconvenient că Smitty îți conduce mașina?

– Nu.

– Ți-e foame? Nu ți-ar plăcea să mănânci ceva înainte de a merge la apartamentul tău?

Adevărul era că Marissei îi cam chiorăiau mațele de foame.

– Ba da! Ar fi grozav!, articulă ea învăluindu-l într-un surâs de recunoștință.

– Vrei să-ți arăt cel mai apropiat supermagazin de *Tour 222*, unde vei găsi absolut tot de ce ai nevoie, sau vei dori să cumperi, în zilele următoare?

– Ba da! Mulțumesc tare mult!

În acel moment, Kent remarcă ce minunate gropițe are Marissa în obraji. Foarte curios... Niciodată acest detaliu nu-i atrăsese atenția până acum.

– În acest caz, totul este-n ordine, murmură el.

Mașinal, el își luă mâna de pe brațul Marissei și porni motorul.

– Eu nu mai înțeleg nimic, Marissa! Tu ai fost de acord cu toate cele discutate.

Ea surâse liniștită și mulțumită, și se așeză mai confortabil în scaun.

– Da, dar nu știai acest lucru înainte de a mă întreba, Kent Pierce.

Rămas perplex, Kent demară în trombă. Brusc se trezi confruntat cu propriile reacții, care îi scăpaseră până acum. El, care era convins de maniera în care își asumase rolul, nu-și pusese niciodată și întrebările referitoare la felul în care își promovează și impune actele sale.

Avea impresia că Marissa îi bulversase viața mai mult decât putea el să accepte. Această tânără, încăpățanată ca un catâr, îi lansare o adevărată provocare.

Iar în viața lui, Kent nu se confruntase niciodată cu o asemenea provocare...

CAPITOLUL 3

În liftul care urca la etajul al douăzeci și optulea al Complexului *Tour 222*, Marissa închise ochii și se aplecă spre pieptul lui Kent. În felul ei, ea căuta mereu prezența și sprijinul acestuia. Ca o promisiune pioasă. În picioare, alături de ea, Kent n-o lăsa să uite nici un moment acest lucru.

Când cei doi ajunseră în apartament, avură șansa să se delecteze cu un spectacol destul de comic. Rătăciți în imensitatea salonului, cei trei zdrahoni însărcinați cu mutarea Marisei priveau consternați la imensul spațiu, care rămânea liber după aranjarea celor câteva piese de mobilă ale tinerei colocatare.

– Se pare că încăperea este ceva mai mare decât mi-am făcut eu calculele, constată Kent filozofând cu degetul la gură.

– Și cum aș putea transforma acum această suprafață într-un spațiu de locuit, fără să am parte de un noroc chior?, întrebă Marissa surâzând ironic.

Conștienți de fâstâceala tinerei fete, cei patru bărbați o priviră cu ochi în care se puteau citi: amuzament, consternare, simpatie și în același timp, chiar puțină milă.

Primul care rupse liniștea avea să fie Kent.

– Și dacă îți vei cumpăra altă mobilă?

Imediat, replica asta îl făcu pe Smitty să intervină.

– Și de ce să nu acoperim suprafața liberă cu covoare? Soția mea are în casă o adevărată colecție pentru situații de urgență.

– Și de ce nu am aduce și câteva ghivece cu flori ornamentale?, sări un al treilea.

– Eu aș face din toate acestea câte ceva, conchise pragmatic cel de-al patrulea.

– Aveți răbdare, vreau să mă gândesc puțin!, concluzionează Marissa îndreptându-se spre bucătărie.

Kent o urmărește îndeaproape și o întrebă din mers.

– La ce vrei să te gândești?

– La toate aceste propuneri.

Tânărul puse pe dușumea pachetele pe care le ținea în brațe și adăugă.

– Mă duc să le spun băieților să ne lase singuri.

Când reveni, Kent o găsi pe Marissa aranjând deja la locul lor micile cumpărături. Fără să se întoarcă ea îl întrebă amuzată.

– Vrei un hot-dog?

– Eu detest hot-dogul.

– Eu, dimpotrivă, îl ador. Cu mult muștar.

– Atunci, vino să mănânci ceva! Tot îți mai este foame?

– Sincer, nu, dar mă gândeam că ai vrea să mai schimbăm câteva cuvinte.

– Marissa...

Era atâta gingășie în vocea lui, că tânăra femeie se opri din lucru, se întoarse încet, și-l privi îndelung, cu capul lăsat într-o parte.

– Am putea găsi o modalitate de împăcare?, începu Kent.

– Și de a evita contradicțiile noastre constante?, făcu Marissa ochii mari.

– Exact.

– Nu știu. Tu crezi că ar fi posibil?

– Eu sunt pregătit să încerc, dacă și tu ești de acord.

– Stai puțin! Dar mai înainte, încearcă să nu-mi mai coordonezi viața fără să mă consulți!, se încruntă tânăra.

– Îți dau cuvântul meu de onoare că... am să încerc!

Marissa izbucni în râs.

– În acest caz, n-ar trebui să mai avem, nici cea mai mică problemă!

Atunci, Kent se apropie zâmbind de Marissa, îi aranjă cu tandrețe o buclă care-i ascundea fruntea înaltă, și-i șopti la ureche.

- Gata! Am pus punct tuturor problemelor, nu?
Tremurând că-l simte atât de aproape, ea murmură.
- De ce, Kent?... De ce ai făcut dragoste cu mine în acea noapte?
- Crezi cumva, că acum este momentul să-mi pui această întrebare?
- Da.
- Cu inima bătându-i cu putere, Marissa reluă.
- Referitor la relația... noastră, tu lași impresia că vrei și poți să te schimbi, dar eu nu sunt pregătită să te urmez.
- Ce vrei să spui cu treaba asta?
- În numai câteva minute, te-ai arătat, când rece, când călduros, când atent, când dur, iar acum, dintr-o dată... foarte tandru.
- Ești mereu atât de directă?
- Ea surâse, iar adorabilele ei gropițe din obraji i se adânciră puțin.
- Nu știu dacă am fost prea directă, dar onestă, da.
- Kent își trecu o mână tremurândă prin buclele părului, pradă unui gând care nu-i dădea pace. Timp de câteva momente el reflectă profund, după care reluă, puțin mai sigur de el.
- Bun, voi încerca să-ți răspund. De ce am ținut să fac dragoste cu tine? Nici acum nu-mi dau seama. Sincer. Din ziua în care te-am întâlnit pentru prima dată, acum mai mulți ani, la festivitățile absolvenților, m-ai intrigat enorm. Tu pregăteai băuturile și sandviciurile împreună cu alte colege. Te-am găsit minunată.
- Iar eu credeam că nici măcar nu m-ai remarcat!
- Dimpotrivă! Dar am preferat să stau la distanță. Îmi păreai atât de tânără, de pură, de fragilă. Tu veniseși doar pentru aniversare.
- Fără să creadă nici o iotă din spusele lui Kent, Marissa se proțăpi în fața lui privindu-l în ochi.
- Da. Și mai departe?

– N-ar mai fi mare lucru de adăugat. Te-am revăzut la toate festivitățile, dar am continuat să joc rolul unui tânăr apatic, căzut pradă angoaselor sale, până în ziua în care tu ai făcut primul pas, și te-ai apropiat de mine, și ai intrat în vorbă cu mine, în urmă cu trei luni. Deși mă repet, să știi că în acele zile mă simțeam îngrozitor, distrus, dărâmat. În ceea ce te privește, tu te purtai cu aceeași delicatețe cu toți colegii, ba chiar lăsași impresia că mă eviți. Și totuși în acea seară, dintr-o dată, te-ai apropiat și mi-ai vorbit...

Kent ridică din umeri.

– În acel moment cred că... mi-am pierdut capul.

– Te asigur că și eu. Mama mea mi-a spus mereu, să fiu foarte atentă, și să nu cad în plasa băieților de genul tău... În zadar! Trebuie să recunosc că tu m-ai fascinat. M-am purtat exact ca un copil aflat în fața focului, care uită esențialul, și anume că, flăcările pot să te și rănească.

– Mi-ai vorbit de mama ta. Până acum însă, nu mi-ai spus nimic de familia ta.

– Jenată, Marissa își așeză buclele părului ca pana corbului, peste urechi, și continuă oftând.

– Mama s-a căsătorit cu tatăl meu pentru că... mă aștepta pe mine. Am văzut ce înseamnă un mariaj forțat, și m-am jurat că nu voi cădea în aceeași capcană. Timp de zece ani, nu am avut decât un tată „episodic”. El își făcea apariția funcție de problemele financiare pe care le aveam, așa că vizitele lui se răreau, odată cu trecerea timpului, pentru ca, la un moment dat, să înceteze pentru totdeauna. Aveam deja cincisprezece ani, când mama mea l-a cunoscut pe tatăl meu vitreg, Gary. Și el avea o situație similară cu a mamei. Dar, cei doi, mama și cu Gary, s-au înțeles perfect, s-au respectat și cred că, chiar s-au iubit. În ceea ce mă privește, pot spune că alături de Gary și Suzanna, fata lui, am cunoscut și bucuriile vieții de familie, pregătindu-mă pentru un viitor, și cu bune și cu rele.

– Și, tocmai tu ai căzut într-o capcană îngrozitoare și atât de cunoscută, constată Kent cu o voce suavă însoțită de un surâs ușor ironic.

– Exact! Credeam că niciodată nu voi putea admite să-mi pierd capul în fața asaltului dorințelor.

– Adică, mai exact, în fața iubirii, o corectă Kent, pe un ton ferm.

– Kent, dar n-a fost vorba de dragoste. Mi-ai spus acest lucru de mai multe ori, sublinie ea cu vocea voalată de regrete.

– Te-am mințit. Tot dragoste este și un sentiment pasager foarte puternic și un sentiment care poate dura mult mai mult, nu-i așa? Faptele demarează când ne aflăm sub influența unui puseu afectiv ieșit din comun.

– Psihic, îl corecta Marissa.

– A-fec-tiv, reveni Kent, silabisind hotărât.

– De ce încerci să ne motivezi trăirile de atunci?

El oftă.

– Nu știi. Ceea ce știi cu siguranță, este că tu pari foarte obosită. Nu vrei să te odihnești puțin, înainte de a merge la cină?

– Mulțumesc, dar aș prefera să petrec seara în apartament. Am nevoie de ceva timp pentru a mă obișnui cu noua locuință.

Marissa aruncă o otheadă în jurul său și murmură.

– Este de-a dreptul caraghios. Din totdeauna m-am gândit că la următoarea mutare, voi locui într-o căsuță mică, cu o grădiniță plină de flori, un leagăn, și o groapă de nisip pentru copii.

– Ce viziune idilică!

– Vrei să spui realistă. Toți copiii au nevoie de un loc numai al lor și de rădăcini bine înfipte în pământ, pentru a avea pe ce să-și construiască viitorul.

– Vrei să spui că ai prefera mai degrabă, o casă la țară în locul acestui superb apartament?

Marissa oftă și-l privi cu ochii triști. La ce era bună o casă, dacă nu era și... un cămin adevărat?

– Nu! Oricum, deocamdată nu are nici o importanță!, dădu trist din cap, Marissa.

Kent părea din ce în ce mai încurcat.

– Am să te las să te odihnești puțin. Voi reveni să văd cum te mai simți, ceva mai încolo.

– Nu-ți face griji pentru mine, te rog! Și apoi, trebuie să-mi pun și eu toate lucrurile la locurile lor.

– Mie mi se pare că totul este perfect.

El se îndepărtă, dar ea, brusc interesată de a pune totuși capăt discuției, îl urmă adăugând:

– Cu toate acestea trebuie să le aranjez în așa fel încât, în orice moment să știu de unde să le iau.

– Bine! Fie ca tine! Dar, mi-ar plăcea să luăm, mâine dimineață, micul dejun împreună. Mai am nevoie de câteva informații de la tine.

Rămas în picioare pe prag, Kent contemplă silueta slăbuță a Marissei.

– Adică?

– Vei afla mâine dimineață.

El puse un deget pe gropița din obrazul stâng, care marca discret începutul unui surâs promițător.

– Atunci... pe mâine dimineață!, spuse ea cu o voce aproape șoptită.

– La ora opt e bine?

– Te aștept.

Marissa închise încet ușa, urmărindu-l cu un surâs, pe care nu și-l mai putea reprima.

*
* *

Ajuns în apartamentul său, Kent se îndreptă spre bucătărie, pentru a-și face o cafea. Pornise automatul de făcut cafea, când plecase la Marissa, așa că, până acum cafeaua trebuia să fi fost de mult gata.

Uimit, Kent trebui să accepte evidența. Petrecuse o zi reușită. Și asta datorită Marisei. Neavând nici pe departe gândul de a izbucni în lacrimi, de a-i face reproșuri de toate felurile, de a se văita, tânăra femeie rămăsese dreaptă și încăpățanată ca un catâr, fiind în același timp, încântătoare, caraghioasă și originală. Niciodată nu întâlnise până acum, o femeie mai convinsă în a-și păstra independența și în a-și apăra cu fermitate, punctele de vedere.

Tulburat de reacțiile Marisei, Kent se vedea nevoit să dea dovadă de mai mult tact, de mai multă stăpânire de sine. Fără să-și dea seama de ce, pentru un moment, îi apărui înaintea ochilor o casă enormă, invadată de o mulțime gălăgioasă de copii...

La un moment dat, se instală comod într-un fotoliu și, închise ochii. Prezența Marisei aflată dintr-o dată atât de aproape de el, îi dădea fiori. Simțea chiar un fel de teamă care îi făcea inima cât un purice. În mijlocul tuturor evenimentelor care se întâmplaseră în ultimele două zile, și pe care le derula cu ochii minții, dansa silueta unei zâne adorabile, cu părul lung curgându-i pe umerii albi, în bucle negre...

*
* *

Cu un gest vioi, Marissa închise ușa și se îndreptă spre ascensor. Probabil că Kent o aștepta deja. Tânăra simțea că plutește, iar zâmbetul ei cuceritor se instalase definitiv de ieri, în colțul gurii. Acolo, unde de fapt, îi stătea atât de bine.

Kent se așezase la o masă pentru două persoane, în fața unei ferestre mari, de unde se putea admira bulevardul în toată splendoarea lui. Aplecat deasupra unui dosar, el părea preocupat și ușor neliniștit.

– Bună ziua!, îl salută Marissa alintându-se.

Kent își ridică încet ochii din hârtii și o învălui cu un surâs fermecător. Doamne, acest bărbat era incredibil de seducător.

- Bună ziua! Cum te simți în dimineața asta?
- Bine, mulțumesc!
- Înseamnă că în dimineața asta vei comanda un mic dejun foarte copios, nu?

Ea înclină afirmativ din cap, dădu comanda, și se așază comod pe scaunul din fața lui Kent. Împinsă de curiozitate, ea nu putu să nu arate copilărește cu degetul, hârtiile din fața lui și să-l întrebe direct:

- Despre ce este vorba?
- Despre un contract pe care noi doi urmează să-l semnăm. Adică, tu și eu. Referitor la copilul pe care-l aștepți.

El îi întinse tinerei unul din cele două dosare.

- De ce este nevoie de un contract? Crezi că eu nu-mi voi respecta cuvântul dat?

– Nu, dimpotrivă! Totuși, așa se procedează. Este bine să intervină între noi un contract, pentru a evita orice probleme care ar putea apărea ulterior.

– Eu ți-am cerut cinci mii de dolari. Aici însă, scrie cincisprezece mii de dolari. Și apoi... este stipulat și faptul că apartamentul îmi aparține, și că tu ai dreptul să mă vizitezi ori de câte ori vrei.

Marissa ridică ochii întrebător.

- Asta n-am convenit, Kent!
- Noi nu am convenit deocamdată nimic, Marissa. Tu mi-ai cerut un ajutor, iar eu asta îți propun.

– Eu nu voi semna aceste hârtii!, îl fulgeră ea cu privirea.

– Ba da?

– De ce ești atât de sigur?

– Fiindcă este și copilul meu.

Ochii Marisei se umplură brusc de lacrimi.

– Eu nu tăgăduiesc acest lucru, dar nu vreau, ca sub pretextul dreptului de a mă vizita la orice oră, tu să-ți permiți să-mi deranjezi mereu viața, fără ca eu să am dreptul la un „da” sau un „nu”, al meu.

Kent oftă nervos aruncându-i o privire furibundă.

– Ascultă-mă bine! După părerea mea acest contract este tot ce poate fi mai bun pentru fiecare dintre noi. Dacă ții cu tot dinadinsul, n-ai decât să-ți consulți propriul avocat. Nu mă deranjează deloc. Chiar și lui, condițiile mele i se vor părea satisfăcătoare.

– Dar nu este nevoie. Eu nu vreau să devin proprietara acelui apartament. De asemenea, nu vreau să dispui de dreptul de a-ți vizita copilul oricând dorești. Dar, dacă tu insiști, eu voi pleca din apartamentul tău, și nu mă vei mai revedea niciodată.

– Bine, dar tu ești cea care a venit să mă caute! Nu au trecut nici două zile de când erai hotărâtă să semnezi orice contract.

– Nicidecum! Eram speriată și ți-am cerut ajutorul. Nimic mai mult. Aflată în situația mea, orice femeie s-ar fi speriat. De aici și până la a mă crede, complet incapabilă să-mi administrez propria viață, este o distanță ca de la pământ la cer!

– Ești o femeie imposibilă!

– Iar tu, un tiran!

– Masa dumneavoastră este servită, îi anunță ospătărița, înclinându-se cu multă condescendență.

Timp de câteva minute, Marissa și Kent se înfruntară din priviri, fără ca vreunul din ei să dea vreun semn că cedează un pas. De cum tânăra ospătăriță se făcu nevăzută, Marissa reluă pe un ton foarte calm.

– Eu ți-am cerut doar să mă ajuți, nu să-mi conduci viața. Dacă nu poți să renunți la acest punct de vedere, eu îți propun să renunțăm la tot. Imediat.

– Te voi chema în instanță.

– Mai întâi va trebui să mă găsești.

– Fii sigură că te voi găsi!

Marissa începu să tremure și aproape că strigă.

– N-ai să reușești niciodată!

Furioasă și de-a dreptul scoasă din toate săritele, Marissa înfipse vârful furculiței în omleta din farfuria sa.

– Tu ce compromis sugerezi?, întrebă calm Kent, căruia îi pierise complet pofta de mâncare.

– Tu îți păstrezi apartamentul, și te vei mulțumi cu vizitele acordate legal oricărui tată divorțat.

– Și, îmi vei da voie să particip la finanțarea educației copilului?, lansă Kent pe un ton deja agresiv.

– Da, dar numai dacă aceasta se va face într-o manieră rezonabilă. Nu vreau să răsfeți copilul, oferindu-i cadouri, de care, sau nu va avea nevoie, sau vor fi prea scumpe.

– El?

– Adică?

– Adică, vom avea un băiat?

– Nu știu.

Kent zâmbi larg, contagios.

– Nu există nici un mijloc de a cădea de acord asupra contractului pe care ți l-am prezentat, nu-i așa?, încercă din nou Kent.

Apoi, tânărul o prinse de mână, și adăugă.

– Poate, astfel vom ajunge să construim mult mai bine relațiile dintre noi, nu?

Vocea lui răgușită, tremura de emoție. Atunci, Marissa, surâzând, își retrase încet mâna prinsă de Kent, și răspunse.

– Poate!

– Doriți și o cafea?, îi întrerupse ospătărița care apăruse brusc lângă masa lor.

– Da!, răspunseră cei doi în cor.

Marissa și Kent se surprinseră surâzând mai relaxați.

*

*

*

Puțin mai târziu, Marissa se îndreptă spre garajul hotelului, să-și caute mașina, fredonând un cântec vesel. Kent ținea cu tot dinadinsul să se arate autoritar, dar era în același timp, foarte corect și generos. Doamne, cât îl mai iubea!

Săgetată brusc de acest gând, tânăra fu cuprinsă de o tristețe, care o aduse cu picioarele pe pământ. Dar, la ce bun să

rătăcescă printre vise și regrete? Mai bine să se gândească la programul zilei care abia începuse.

În peregrinările sale, Marissa descoperi o florăreasă care tocmai închidea buticul și scăzuse prețul florilor, de unde ieși cu brațele încărcate de flori. Apoi, intră într-un magazin de mobilă, de unde cumpără două covorașe deosebit de frumoase.

Odată cumpărăturile făcute ea se hotărî să se întoarcă acasă... la *Tour 222*. Avea destul timp să-și ofere o siestă binevenită și meritată. Apoi, se ocupă de următoarele drumuri, printre care și transferarea liniei telefonice.

*
* *

Așezat la o masă din restaurantul hotelului, Kent privea insistent la ceașca de cafea din fața sa. Gândindu-se încontinuu la Marissa, se întreba, pe bună dreptate, cum putuse el s-o evite atâția ani. Marissa era atât de diferită de toate femeile cunoscute de el, care erau interesate doar de puterea și averea lui! Dar, Doamne, era și atât de încâpățanată!

Își dorea atât de mult s-o ajute, s-o protejeze, dar de fiecare dată descoperea, că este tras înapoi de ezitățile sale și împins înainte de dorința de a o strânge în brațe. Dar, mereu, mereu, era derutat de reacțiile imprevizibile ale Marissei.

Și, ori de câte ori era în prezența ei, el se simțea liniștit și fericit...

Dus cu gândurile aiurea, Kent nici nu sesiză când ospătărița se apropiase de masă, aducând un telefon pe care-l cuplă la priza de pe peretele din spatele lui.

– Avocatul dumneavoastră, domnule, se explică ea înclinându-se.

– Mulțumesc, domnișoară!

Luând receptorul din furcă, Kent începu bine dispus.

– Bună ziua, Mike! Ce noutăți ai?

– A semnat hârtiile?

– Nu încă.

Kent auzi în cască râsul răgușit și zeflemitor al avocatului său.

– Eram sigur. Ai bruscat-o?

– Mike, te rog! Nu simt nevoia să aud remarcile tale ironice.

– Cu atât mai rău pentru tine.

Scos din sărite, Kent oftă, apoi, revenindu-și, adăugă:

– Bine. Mai ai ceva să-mi spui referitor la vreo altă afacere? Grăbește-te, că este trecut de ora nouă, și trebuie să ajung și eu la birou!

– Va trebui să verifici contractual referitor la noul restaurant din *Louisiana Street*. Numai în dimineața asta am primit două apeluri în această problemă.

– Spune-le că vreau un raport anual, nu la doi ani! Dacă nu sunt de acord, eu mă retrag din afacere.

– Și tu spuneai de Marissa Madison că este încăpățânată?

– Te rog, Mike! Totul sau nimic.

– Am înțeles!

– Perfect. Pe curând.

– Pe curând, Kent! Fii mai atent cu Marissa Madison! Eu cred că ai dat, în sfârșit, de cineva pe măsura ta.

– Tu n-o cunoști cum o cunosc eu!

– Ai dreptate, n-o cunosc! Dar, nu sunt nici surd, nici orb. Și apoi, era și timpul, ca cineva să năvălească în universul tău, de om de afaceri foarte ocupat și celibatar convins.

– Mulțumesc, Mike! Ești un adevărat prieten! Eu am probleme până peste cap, iar tu nu ai altceva de făcut, decât să faci astfel de remarci... subtile, nu? Bravo, amice!

De la celălalt capăt al firului îi răspunse un hohot de râs...

CAPITOLUL 4

Când Marissa, cu brațele încărcate de flori și de pachete, ajunsese în apartamentul său, era deja epuizată. Împinsă de dorința ei de independență, pe care acum o regreta, reușise să păcălească supravegherea gardienilor, și se furișase pentru a urca, direct din parcare la etajul douăzeci și opt, evitând astfel și comisionarii. Cu toate acestea, trebuia să ia foarte în serios acum, ceea ce era mai mult decât evident, și anume, starea ei de oboseală.

De aceea, lăsă grăbită cumpărăturile din brațe pe masa din bucătărie, și se îndreptă cu pași repezi spre dormitorul său, unde se aruncă pe pat, așa îmbrăcată cum era.

Soarele deja asfințise când se trezi bine dispusă, pentru a se apuca să mai rezolve, măcar câteva din problemele pe care și le propusese.

Imediat, ca prin farmec, plantele ornamentale și cele două covorașe cumpărate transformară apartamentul vast, dar rece și neprimitor, într-un loc spațios, dar mult mai călduros, primitor și vesel.

Marissa se răsucea în mijlocul salonului de primire, admirând mulțumită modificările, și, dintr-o dată privirea i se opri asupra telefonului, care ieșea totuși în evidență, stând cuminte pe o măsută, alături de șemineu. Intrigată, ea se apropie, ridică receptorul și instantaneu auzi tonul. Rămase perplexă privind insistent aparatul, fără să înțeleagă nimic. Dintr-o dată, mulțumirea care o copleșise cu câteva momente mai înainte, făcu loc furiei. Grăbită formă numărul de la biroul lui Kent. Lăsă telefonul să sune de mai multe ori, dar nu-i răspunse nimeni.

Se așează în fotoliu, cu mâinile în poală. După câteva minute sună la centrala telefonică, și caută să descâlcească această încurcătură.

– Îmi pare rău, dar nu am nici un număr înregistrat pe numele dumneavoastră, răspunde operatoarea.

– Imposibil! Eu sunt acasă și...

– Pentru lămuriri suplimentare, sunați mâine, între orele nouă și șaptesprezece, la serviciul nostru de service.

La capătul puterilor, Marissa decide să renunțe să elucideze această afacere, pentru moment, și își fixează atenția asupra pregătirii cinei. Chiar în acel moment sună telefonul. Nu-i trebuie prea mult timp să ghicească identitatea interlocutorului.

„Kent!” ...

– Alo?, întreabă ea cu un accent deosebit în vocea ușor voalată, pentru a nu fi recunoscută.

Pentru câteva secunde auzi în receptor ecoul vocii ei, apoi vocea nesigură a lui Kent.

– Marissa?

– Doamna nu este acasă.

– Spuneți-i că trec s-o văd peste o oră, și că mi-ar face plăcere s-o invite la cină...

– Ea este plecată. Și nu știe nici numărul acestui telefon.

– Dar numărul ei de telefon este scris pe spatele aparatului, insist Kent.

– Acesta nu este telefonul ei, ci al patronului. Ea nu are telefon.

– Marissa! Încetează cu glumele, te rog!

– Și tu, Kent, încetează să mă tratezi ca pe un copil nărod. Dacă voiam un telefon, puteam să mă ocup și singură. Iar acesta nu este înregistrat pe numele meu.

– Am încercat să te protejez.

– De ce? De cine?

– Eu mă gândeam să-ți fac o plăcere.

– Plăcere? Ca să afle toată lumea că întreții o femeie? Sau, să îți se pară că trebuie să mă consideri proprietatea ta, sau o fetiță incapabilă să se descurce singură?

– Tu aștepti un copil și ești mereu obosită.

– Și de aici trebuie să tragi concluzia că eu nu am nici un dram de responsabilitate?

– Dar nici nu se pune problema de așa ceva!, Și totuși, sunt o groază de lucruri la care trebuie să mă gândesc.

Marisei îi venea să râdă, dar punându-se la adăpostul demnității sale ofensate, declară cu fermitate.

– Bine, și eu cred că ar trebui să punem capăt acestei conversații stupide.

Spunând acestea, ea închise telefonul.

Încă plină de nervi, Marissa se îndreptă spre bucătărie, luă paharul cu suc de fructe, pe care se hotărâse să-l bea, pe terasă. După un timp auzi soneria, dar o ignoră cu bună știință. Neputând să dea prietenilor noua adresă și numărul de telefon, la ușă nu putea fi altcineva, decât Kent Pierce...

A doua oară soneria parcă sună și mai strident. Încăpățânându-se să nu-i răspundă, Marissa mai luă o gură din sucul de fructe și încercă să rămână calmă.

După ce auzi soneria pentru a treia oară, ea se aplecă spre stradă să admire fluviul nesfârșit al mașinilor, care se înghesuiau într-un continuu du-te-vino.

Dintr-o dată, ghici că în salon a intrat cineva și, furioasă, întoarse capul. În fața ochilor îi apăru un Kent zâmbitor, calm și cu brațele pline de trandafiri roșii. Părea puțin încurcat. Dar numai puțin...

Marissa nu-și putu reține un surâs, dar nu scoase nici un cuvânt.

Câteva secunde mai târziu, cel care se hotărî să spargă gheața avea să fie Kent, care, după ce oftă adânc și tuși încurcat, spuse:

– Iartă-mă, Marissa, nu trebuia să încerc să te ajut cu ceva, fără să stau de vorbă cu tine!

– Tu vei rămâne tu însuși, și dincolo de aceste scuze!, nu se putu abține Marissa să remarce ușor ironic.

Tânăra rămase în continuare așezată, așa că Kent reluă.

– Mă voi strădui totuși, să mă mai schimb puțin.

– Te cred, murmură ea lăsând privirea în jos.

Uitând de furia sa, Marissa se ridică și se apropie de el, privindu-l insistent. Citi pe fața lui Kent oboseala, dar și acea expresie proprie de tandrețe și căldură care-i umplea obraji până la refuz.

– Acest enorm buchet de trandafiri este pentru mine?

– Da, dar cu condiția să nu mi-l arunci în față, sublinie el, învăluind-o într-un surâs fermecător.

– Promit!

Marissa luă florile și respiră adânc parfumul lor suav, în timp ce Kent o mângâia încet de păr.

– N-am vrut să te necăjesc, Marissa, mărturisi el.

– Sunt convinsă. Te-ai gândit să iei asupra ta și câteva din sarcinile mele, nu-i așa?

– Așa este.

– Dar, mie îmi place ca unele lucruri să le rezolv singură, Kent. Simt nevoia să-mi decid singură viitorul.

Kent îi așează o buclă rebelă din părul ei bogat, și răspunse.

– Știu că am avut o inerție cam mare, dar acum, cred că am înțeles ce dorești.

Marcată de sinceritatea lui, ea se ridică pe vârful picioarelor, se apropie încet și-l sărută pe obraji.

– Facem pace?, îl întrebă ea cu voce șoptită.

– Facem pace!, replică el ferm, dar pe același ton.

Kent se aplecă la rândul lui, și îi prinse buzele într-un sărut ca o adiere, infinit de dulce. Ea tremură ușor. Plutind, Marissa închise încet ochii, în timp ce el o prinse în brațele sale... cu trandafiri cu tot.

Sărutul lui îi vorbea fetei despre dorințele care îl cuprindeau, de temerile la care căuta răspunsuri, despre frica de a nu o pierde. Brusc, el înțelese că are nevoie de ea, de corpul ei

delicat și unduios, de privirea ei întrebătoare, de zâmbetul ei tainic, de gingășia gesturilor ei, de dulceața vocii sale, de spontaneitatea și încăpățânarea ei.

Kent tremura din tot corpul simțind-o atât de aproape de el, într-o îmbrățișare magică, care vorbea de la sine. La rândul ei, Marissa prinzându-l cu brațele pe după gât, îi dăruia cu patimă buzele, într-un sărut promițător și înflăcărat.

Tulburat de elanul ei de pasiune, pe care nu-l cunoscuse până acum, Kent îi mângâie emoționat liniile curbe ale sânilor, dar ea, cu delicatețe îi opri gestul la jumătate.

– Nu... Ajunge!, spuse ea cu vocea tremurată, împingându-l ușor.

Cei doi se priviră câteva momente, lăsându-și privirile să vorbească în locul lor.

– Ajunge!, repetă ea cu o voce fermă, dar plină de regrete.

Cu inima bătându-i cu putere, el rămase nemișcat s-o contemple, luptându-se din răspuțeri să-și adune gândurile. Niciodată nu-și pierduse stăpânirea de sine, și controlul asupra sentimentelor, cum simțise astăzi, în îmbrățișarea Marissei.

Încet-încet Kent își reveni, și cu o mână nesigură își aranjă părul.

– Iartă-mă! Nu se va mai întâmpla.

Marissa îl mângâie cu tandrețe pe obraz și-i spuse.

– Amândoi suntem tot atât de responsabili, și unul și celălalt. Dar, ceea ce s-a întâmplat a fost mult deasupra puterii noastre de înțelegere.

La fel ca și el, și ea era tulburată de ceea ce trăise în brațele lui Kent. Tremura toată. De ce?, se întreba el. Îi era frică de el? Îl iubea? Nu avea cum să afle.

Marissa îi întoarse spatele și se depărtă, îndreptându-se spre bucătărie, cu buchetul de trandafiri roșii în brațe. Deschise robinetul, când auzi ușa deschizându-se. Kent plecase...

Deceționată, Marisa fu cuprinsă de regrete. Ce greșeală făcuse! Ce-și imaginase ea? Sentimentele lui Kent față de ea nu

se schimbaseră așa de brusc. În capul ei încă îi răsunau cuvintele lui: „*Tu erai disponibilă...*”

El avea perfectă dreptate. Ea se arătase și se comportase, da, ca o femeie disponibilă. Dar, adevăratele motive care o împinseseră în brațele lui, nici ea nu și le putea defini.

Dar cum să poată ea să afle adevărul? Astăzi, ca și ieri, atitudinea ei îl incita practic, să o ia drept ceea ce ea nu era, nici pe departe.

Cu lacrimile curgându-i șiroaie pe obraji, Marissa se apropie cu vaza în mână de buchetul de trandafiri.

*
* *

La rândul lui, Kent se îndreptă direct spre apartamentul său, unde, se repezi efectiv la bar, își turnă un pahar plin cu whisky, și se lăsă să cadă pe canapea.

Pentru prima dată în viață, nu știa ce hotărâri să ia. Ba, mai mult, în fața Marissei, își pierduse complet stăpânirea de sine. Nu mai putea controla situația, și asta îl deranja enorm.

În același timp, unica lui problema își aștepta urgent o rezolvare. Și aceasta era... copilul! Deși și-l dorea, era conștient că, odată venit pe lume, acestuia îi trebuiau cămin, dragoste, familie, fericire și, mai ales, să rădă. Pe de altă parte, era conștient că niciodată nu va mai putea fi independent, ca până în prezent. Curios lucru, nu-și făcuse niciodată griji asupra independenței sale, sau asupra singurătății sale, până să năvălească Marissa, ca un buldozer, în viața lui.

Marissa îi tulburase existența, emoțiile, gândurile, planurile.

La această idee, alter egoul său începuse să se revolte. O dorea pe Marissa cu o patimă care friza obsesia. O dorea efectiv, în brațele sale, în inima sa. Pe de altă parte, ea nu-l putea rupe complet și total de visurile lui de bărbat... fără obligații.

Kent trânti paharul pe masă, și ridică receptorul telefonului.

– Judi?... Fă-mi, te rog, o rezervare pentru Dallas!... Da. În această noapte... Și, fixează-mi o întâlnire pentru mâine dimineață cu Harrigan!... Vreau să semnez contractual cu el în această săptămână!...

Kent își făcu bagajele într-un timp record. Apoi, după o nouă convorbire cu secretara sa, pentru a se asigura că pregătise tot ceea ce era necesar, se grăbi spre ușă.

La recepție, scrisse grăbit un bilet scurt, pe care-l introduse într-un plic.

– Arthur, dă-i plicul ăsta domnișoarei Marissa Madison, te rog!

– Prea bine, domnule!

Dar Kent era deja cu gândurile foarte departe. Cu plecarea asta își dăruise trei zile de reflecții. Trei zile lungi fără Marissa... Știa că Marissa îi va lipsi, dar avea nevoie să fie doar cu sine și cu gândurile lui.

*
* *

– Dar, după părerea mea, el are o părere foarte proastă despre femeii, spuse Marissa, care își sprijinea capul de marginea laterală a canapelei.

Așezată pe covor, ea ținea în ambele mâini o cană de ceai, ca și Becca, cea mai bună prietenă și colegă a ei.

– L-ai întrebat de ce?, ripostă Becca. Poate a avut experiențe foarte delicate din pricina unor femei, nu? Poate că este obișnuit cu femeii care l-au plictisit cu insistențele lor, nu? Și, dintr-o dată, dă norocul peste el, și nu știe cum să-l gestioneze mai bine.

– Eu cred că adevărul este în altă parte, reluă Marissa. El crede că toată lumea este interesată doar de banii lui. El nu-și dă seama că are tendința de a asocia dolarii cu fericirea, fără să caute sau să se întrebe, ce ar putea oferi în afară de bani.

– Ah, Marissa! Mereu aceeași filozofie!

Dar, surâsul său se estompă, în timp ce o întrebă:

– Dar, părinții tăi ce părere au? Le-ai spus ceva de copil?

Timp de o secundă, Marissa se gândi la mama ei, care nu-i reproșase absolut nimic.

– I-am sunat în această după amiază.

– Cum a reacționat mama ta?

– Relativ bine. Va veni să mă vadă peste cincisprezece zile.

Tatăl meu vitreg are niște afaceri în Houston, și va profita, s-o însoțească.

– Vestea a întristat-o?

Cu ochii plini de lacrimi, Marissa clătină din cap afirmativ.

– Dar ea va respecta decizia luată de mine. De asemenea și tatăl meu vitreg.

– Și Kent Pierce? Va continua să te ajute?

– Am primit un bilet de la el în dimineața asta, în care-mi spune că va fi plecat din oraș până la sfârșitul săptămânii, și că mă va căuta avocatul său, care-mi va da o altă variantă de contract pentru a o semna.

– Da?

– El îmi solicită dreptul liber de vizită, în schimbul unei pensii alimentare de o mie de dolari pe lună.

– O mie de dolari pe lună?, repetă Becca, făcând ochii mari.

– Da. Și pe deasupra pot dispune cum vreau de acest apartament, fără să plătesc nimic.

– Acest apartament?, se scutură Becca uluită.

– Da

– Bine, dar este fabulos ce-ți oferă.

– Nu e fabulos. Este doar o formă de șantaj. Nu am voie să-mi caut de lucru, rămânând aici. Toată lumea care mă cunoaște, știe că nu sunt căsătorită cu el, ci doar o întreținută. Ca să nu devin un exemplu negativ pentru liceeni, nu voi mai putea nici să profezez. Nu-mi rămâne decât să aștept nașterea copilului, pentru a putea juca ingratal rol de femeie divorțată.

– Ai dreptate. Dar ai mai putea încerca să te angajezi în alt district, la Bellaire, sau la Sharpstown. Cu mașina n-ar fi chiar atât de departe.

– Vom vedea.

În ciuda decepțiilor trăite zilnic și a descurajărilor resimțite din cauza neputinței de a-și rezolva singură problemele, Marissa se obligă să gândească pozitiv, doar la copilul pe care-l aștepta, doar și numai la el.

Copilul ei...

Ea și-l imagina deja, cu bucle negre și cu ochi mari de un gri metalizat. Cu gropiță în bărbiiță și cu sprâncene expresive. La fel ca tatăl său. Leit tatăl său...

Va fi cu siguranță, fetiță. O fetiță adorabilă.

O fetiță pe care o va iubi din tot sufletul.

– Marissa?

– Da?

– Cu ce aș putea să te ajut? Să știi, că poți să te instalezi oricând la mine, dacă va fi nevoie. Pentru tine ușa apartamentului meu va fi în permanență deschisă. Folosește-o, dacă va fi cazul!

Marcată de gentilețea prietenei sale, Marissa o strânse de mână.

– Mulțumesc, Becca! Dacă voi fi strânsă cu ușa, îmi voi aminti cu siguranță și de propunerea ta.

Cele două prietene depănă în continuare amintiri și programe de viitor, până când soarele își încheie cursa diurnă, ascunzându-se dincolo de orizont.

Ceva mai târziu, când umbre mari, albastre, cu marginile zdrențuite sângerii, umplură cerul, Marissa se aplecă spre Becca.

– Vrei să cinezi cu mine?

– Nu, mulțumesc!, răspunse Becca contrariată.

Ea se ridică și-și motivă refuzul.

– Trebuie să mă grăbesc să mă întâlnesc cu prietenii mei. Am decis să mergem împreună la o pizza, în seara asta, iar dacă

întârzii s-ar putea să ratez întâlnirea. Ei știu că eu întârzii de obicei, dar măcar să mă străduiesc puțin, nu? Pe deasupra le-am promis că le voi face o surpriză.

– Se pare că tu vei fi surpriza! Vor avea efectiv un șoc văzându-te punctuală, nu?, o tachină Marissa.

– Dar de ce nu m-ai însoți și tu? Deja cunoști jumătate din gașcă. Vor veni Ted, Mary, Pete și Joane.

În fața figurii nehotărâte a Marissei, Becca insistă.

– Doar nu vrei să rămâi singură toată seara! Haide, vino cu noi! Mi-ar face mare plăcere!

Cu toată starea jalnică în care se afla, Marissa surâse. Entuziasmul și vitalitatea Beccăi era de-a dreptul contagioase.

– Așteaptă-mă!, se hotărî ea, brusc. Mă aștepți cinci minute să mă schimb?

– Bineînțeles! Dar grăbește-te! N-aș vrea să dau vina pe tine, pentru întârziere.

Marissa se supuse și fugi în camera alăturată. Înțelese și ea că ar fi mai bine să iasă cu Becca, decât să petreacă ore întregi, singură, întrebându-se din zece în zece minute, ce face Kent acum, unde și cu cine? Adevărul era că, de un timp o agasa cumplit o anume întrebare: „*Kent, chiar era singur?*”

*

* *

Așezat în fața lui Jeff Harrigan, la barul hotelului său, Kent se întreba de fapt, ce mai caută el în Dallas. Se întâlnise cu Jeff, în aceeași dimineață, și petrecuseră împreună o bună parte a zilei, punând la punct toate problemele contractuale. Și acum, când discuțiile erau oficial închise, fără să vrea, toate gândurile lui se îndreptau spre Marissa. Iar el, care niciodată nu vorbise cu nimeni despre viața lui privată, se trezi că, este din ce în ce mai tentat să i se destăinuie prietenului său făcându-i confidențe detaliate.

– Ce-i cu tine, Kent? Pari absent, distrat. Aș putea jura că ești preocupat de cu totul altceva!

– Ah?

– Ai probleme cu vreo femeie?

– Da... și nu!

Intrigat, Jeff ciuli urechile.

– Cu mama viitorului meu copil.

– Te-ai însurat și eu nu știu nimic?

– Nu!

Văzând stupoarea prietenului său, Kent socoti că acesta se simte jenat de acel hotărât „nu” pronunțat de el, cu câteva secunde mai înainte.

– Și la ce dată se preconizează că se va naște copilul?

– La finele lui decembrie.

– Dar tu vrei acest copil?

– Sigur că mi-l doresc. Este doar copilul meu.

Pentru prima dată, de când aflase marea veste, Kent afirmase cu voce tare ceea ce dorea, de fapt.

– Și mama copilului, împărtășește aceleași sentimente?

– Ea vrea copilul, dar se îndepărtează cu bună știință de tată.

Această formulare îi aduse aminte de întrebările care îl chinuiau îngrozitor. De ce Marissa se ținea departe de el? Ce-i drept, el nu o ceruse în căsătorie, deoarece nici ea nu amintise nimic de așa ceva, în discuțiile lor despre ajutorul financiar solicitat de ea. Și când te gândești că orice femeie ar fi pus cererea în căsătorie înainte de orice altă problemă? Apoi, lui Kent îi reveni în memorie, îmbrățișarea și sărutul lor din ziua precedentă, precum și emoțiile puternice trăite de amândoi.

– Dar tu? În ce situație te afli?

– Ți-am mai spus. Îmi doresc foarte mult acest copil.

– Dar mama?

De această dată, Kent nu-și putu reprima un surâs trist.

– Și mama lui, de asemenea, dar ea este încăpățânată, dificilă și feministă până în măduva oaselor.

Din felul în care Jeff izbucni în râs, Kent ghici imediat răspunsul acestuia.

– Exact ceea ce îți trebuia. În sfârșit a apărut cineva, care să te învețe și pe tine să trăiești!

– Ești răutăcios.

– Mi-ar face mare plăcere s-o cunosc, continuă Jeff.

– Imposibil. Ea refuză cu încăpățănare să se amestece în viața mea. Pe deasupra refuză cu obstinație să semneze contractul pe care i l-am propus.

– Un contract?, întrebă Jeff încurcat.

– Mike a pregătit un contract în care a stipulat că eu îi ofer un apartament și alte câteva avantaje, în schimbul câtorva concesiuni din partea ei. Iar ea a refuzat să semneze.

– Despre ce concesiuni este vorba în contract?

– Dreptul liber de a-mi vedea copilul, de exemplu.

– Și ea a refuzat?

Kent aprobă murmurând contrariat. Stupefiat, Jeff strigă:

– Tu ai de lămurit o problemă cu un om de excepție, Kent.

După părerea mea, ai întâlnit femeia visurilor tale.

– Du-te și convinge-o și pe ea!

Lui Kent nu-i venea să râdă. La capătul răbdării se ridică de la masă.

– Trebuie să mă retrag, se scuză Kent la prietenul său. Dacă vrei să mai discutăm ceva pe marginea contractului nostru, caută-mă mâine dimineață la birou.

La rândul lui, se ridică și Jeff, care îi strânse cu putere mâna prietenului său.

– Ascultă-mă! A dat norocul peste tine, Kent. Nu-i da cu piciorul!

– Mulțumesc!

Kent îi întoarse spatele lui Jeff și se îndreptă direct spre telefon. Trebuia să vorbească cu Marissa, căreia să-i spună de sosirea lui, invitând-o cu această ocazie și la micul dejun. Poate va reuși s-o convingă!

Dar, de la capătul firului nu-i răspunse nimeni. Neliniștit se uită la ceas. Era ora zece noaptea. Unde o fi la ora asta? Avea cumva vreo problemă de sănătate? Ieșise undeva? În acest caz, cu cine? În fața acestui adevărat asediu al întrebărilor care-l chinuiau, îi era, din ce în ce, mai greu să-și păstreze calmul.

De un singur lucru era sigur: trebuia să se întoarcă de urgență la Houston și să aibă grijă de Marissa...

CAPITOLUL 5

O dată ajunsă în apartamentul ei, Marissa nici nu se gândi să aprindă lumina. Deși era trecut de doisprezece noaptea, luminile orașului îmbăiau apartamentul într-un curcubeu de tente discrete și în același timp vesele, pe o paletă generoasă de la galben-roz, la verde-bleu.

Vizibil obosită, aruncă pe masă poșeta, și se lăsă să cadă pe canapea. Tânăra femeie era teribil de obosită și, în ciuda atenției pe care i-o acordase prietenii Beccăi, care se dovediseră foarte veseli și antrenanți, seara i se păruse prea lungă, iar ea se simțise cumplit de singură...

– Nu-i va face bine copilului, dacă vii acasă atât de târziu.

Auzind vocea lui Kent, Marissa tresări violent. Sări de pe canapea, se precipită spre întreprupător să aprindă lumina, și ripostă înfuriată.

– Mai degrabă îi face rău, dacă mă sperii atât de tare.

Stând în picioare lângă fereastră, Kent părea în același timp, și obosit și foarte nervos.

– Unde, Dumnezeu, ai fost?, reluă Kent pe o voce gravă.

– La cină cu prietenii mei. Dar tu?

– Ți-am lăsat un bilet. Trebuia să merg la Dallas.

– Nu trebuia să lipsești trei zile?

– Am terminat mai devreme negocierile, și cum nu mi-ai răspuns la telefon, mi-am făcut griji pentru tine.

– Ah, chiar așa?, sublinie ea pe un ton sarcastic.

– Cu cine ai fost?

– Ți-am mai spus, cu niște prieteni.

– Ce prieteni? Bărbați sau femei?

– Și, și.

– Cauți cumva un alt protector?

Atitudinea lui Kent o scoase din sărite.

– Nu. Dar pot afirma că aceștia sunt prieteni adevărați. Ei îmi oferă mai mult, chiar și decât îmi poți oferi tu.

Auzind aceste cuvinte, el înaintă spre Marissa, îi puse mâinile pe umeri și îi spuse cu o voce tristă.

– Sunt, sincer, dezolat. Înseamnă că, de când ne-am întâlnit în seara asta, m-am purtat cu tine, ca un adevărat mojiic, nu?

Marissa rămase blocată, incapabilă să mai scoată un sunet. Ridică încet capul, și-l privi îndelung.

– Mi-ar plăcea să gădesc o justificare pentru comportamentul meu, dar, sincer, nici eu nu mă înțeleg. Tot ce pot spune este că sunt dezolat.

– Accept scuzele tale, spuse ea. Să nu mai vorbim despre asta!

Mâinile lui Kent se crispară pe umerii tinerei.

– Mulțumesc, Marissa!

Amândoi continuară să se privească încurcați, neputând să lege nici o discuție. Cea care sparse gheața avea să fie Marissa.

– Bei o cafea?, propuse ea.

– Nu, mulțumesc! Dar mi-aș dori să mai rămân câteva momente cu tine. Promit că voi pleca în câteva momente, ca să te poți culca cât mai repede.

Simplitatea și sinceritatea exprimării lui, o surprinse pe Marissa, și chiar o sperie. Ce mai voia de la ea?

– Și la plecare, să-mi lași cheile tale de la apartamentul meu, pe măsuta de la ușa de la intrare!

– Am înțeles. Dar nu e corect. Eu nu voiam decât să mă asigur că ești bine și nu s-a întâmplat ceva deosebit cu tine.

– Mulțumesc pentru sollicitudine, Kent, dar, te asigur că știu să-mi port și singură de grijă!

Ea puse într-un gest nevinovat, mâna pe genunchiul tânărului, dar, simțind că acesta tresare, și-o retrase imediat.

– Nu-ți retrage mâna, Marissa! Mângâierea ei a fost de-a dreptul miraculoasă.

Kent o cuprinse cu un braț protector, și murmură.

– Liniștește-te! Nu vreau decât să te strâng câteva secunde în brațe.

Puțin, câte puțin, neliniștea o părăsi pe Marissa care se culcuși încet la pieptul lui. Apartamentul i se păru tinerei atât de liniștitor, de primitor că, la un moment dat, ea simți cum alunecă într-o somnolență dulce și ocrotitoare.

– Ai călărtorit bine?, întrebă Marissa cu o voce slabă.

– Da. Dar tu? Ai avut o seară plăcută?

– Îhî!

Marissa își culcuși capul sub brațul tânărului.

– Ne-am întâlnit mai mulți profesori. Am mâncat pizza și am pălăvrăgit tot timpul, despre tot și nimic.

– În aparență, pare destul de simpatic, grupul tău de prieteni.

Kent părea atât de sincer, încât în secunda următoare Marissa chiar se întrebă: „*El, care are aproape tot ce-și poate dori un om, cum poate să pizmuiască un grup de prieteni care n-au un ban în buzunar, dar se pot simți bine, doar și numai pentru că sunt împreună?*”

– Așa și este grupul nostru. Și te asigur că sunt cu toții niște oameni deosebiți...

Apoi, Marissa închise ochii, suspină încet de plăcere, zâmbi, și căzu instantaneu într-un somn adânc.

*

*

*

Așezat într-o parte, Kent o strângea ușor pe Marissa în brațe. Tânăra adormise culcușită cu capul la subsuoara brațului său. Kent înțelese că aceste momente au într-adevăr gustul fericirii...

El alergase la aeroportul din Dallas, sărise în primul avion, care era deja cu motoarele pornite, și, în mai puțin de o oră era în Houston. Dar timpul pe care-l petrecuse în apartamentul ei așteptând-o i se păruse o eternitate. Îi treceau prin minte

scenarii din cele mai îngrozitoare, unele mai oripilante decât altele.

Kent începuse să înțeleagă ce se întâmplă cu el. Cu fiecare zi, simțea că este mai îndrăgostit de Marissa, și resimțea sentimentul ca pe o boală grea, pe care nu era în stare s-o surmonteze. Atunci înțelesese și că prin atitudinea sa, prin comportamentul său risca să piardă prietenia tinerei, încrederea și, mai ales, dragostea ei.

Aflată în brațele lui, ea respira liniștită, iar el, simțea nevoia s-o îmbrățișeze ocrotitor. Marissa părea atât de fragilă și dulce. Dar și atât de puternică. La acest gând, Kent puse mâna pe burta tinerei femeii adormite.

Copilul lui. Copilul lor. Ce miracol ținea în palmă!

Într-un fel sau altul, trebuia s-o convingă pe Marissa să rămână alături de el. Trebuia s-o lămurească și de faptul că, poate avea încredere în el, ca tată al copilului lor, dar și ca prieten al ei.

– Kent?

– Da, draga mea?

– Trebuie să te duci să te culci. Și tu ești epuizat.

El râse. Avea un râs grav, dar tandru și senzual.

– Eu n-aș mai vrea să te las singură, frumoasa mea.

– Ba da. Acum, chiar trebuie să mă lași. Este foarte târziu.

El se ridică încet, apoi, sub un impuls superior, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Pe mâine dimineață, draga mea.

– De acord!, răspunse ea surâzând.

– Noapte bună, pantera mea, murmură el.

Dar ea deja nu-l mai auzea. Adormise la loc.

Kent o contemplă câteva momente, o mai sărută încă o dată pe frunte și se retrase în vârful picioarelor.

Pe hol începu să fredoneze o melodie caldă de dragoste, strângând cu putere în mână cheia de la apartamentul Marissei. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i înapoieze fetei această cheie...

*
* *
*

Când se trezi, Marissa nu mai găsi nici un saleu la capătul patului. Ba, mai mult, nu avea sub cap nici o pernă. Mirată, începu să refacă firul evenimentelor de peste noapte.

Kent... Se arătase foarte gelos. Această reacție o uimi foarte tare. Dar această gelozie era cauzată de faptul că voia s-o păstreze pentru el, sau pentru faptul că ea îi purta în pântece copilul? Marissa spera din tot sufletul ca prima explicație să fie cea care îl răscolise făcându-l atât de gelos, dar, în același timp, își repeta încontinuu că, sigur, cea de a doua este cea mai veridică. Făcându-și toate socotelile, ea se decise să găsească totuși, răspunsurile la întrebările care o sâcâiau atât de tare, oricare vor fi acestea. Avea mare nevoie să-și liniștească cumva sufletul.

Pe de altă parte, Kent o ținuse în brațe o mare parte din noapte. Iar sărutările lui pe frunte aveau un farmec și o dulceață ieșită din comun. Marissa avea certitudinea că și el ține într-un fel la ea. Cu toate acestea el nu o iubea, de asta era foarte sigură.

Și totuși, îmbrățișarea lui părea un început. Vor putea ei să devină măcar, prieteni? Dacă părinții ei ar fi fost, pe lângă soți, și prieteni, cu siguranță n-ar fi avut o fată atât de insuportabilă. Din păcate, tatăl ei nu iubise niciodată. Era chiar revoltat că trebuise să accepte în viața lui, și o femeie și un copil. Prin urmare, ea crescând fără tată nu dorea cu nici un preț să se întâmple același lucru și cu copilul ei.

Copilul său trebuia să aibă părinți care se iubesc. Era esențial pentru el. Pe de altă parte, căutase printre prieteni, un tată pentru copilul ei. Dar înțelesese destul de repede că singurul bărbat care corespundea din toate punctele de vedere cerințelor unui tată adevărat pentru copilul ei, nu putea fi altul decât Kent.

În primul rând trebuia să se împrietenească cu el. Și-o dorea din tot sufletul...

*
* *

În picioare, în fața oglinzii, Kent refăcea încă o dată nodul la cravată. Ceva mai devreme, în timpul după amiezei, îi trimisese un buchet mare de flori Marisei, însoțit de un bilet în care-i scrisese că o va căuta la ora opt seara s-o invite la cină.

„*Mai avem câteva probleme de rezolvat*”, adăugase el în încheiere, în speranța că-i va stârni curiozitatea.

Dacă totul va merge cum trebuie, o va cere în căsătorie, chiar în această seară. Numai la gândul acesta, el se simțea din ce în ce mai emoționat.

După ce o ținuse în brațele sale o mare parte din noapte, înțelesese că nu trebuie, nu are voie să riște s-o piardă. Nu-i mai rămânea deci, decât s-o ceară în căsătorie. Așa, poate își va regăsi și el liniștea!

Kent mai aruncă o privire în oglindă, și se îndreptă cu pași hotărâți spre ușă. Ardea de nerăbdare s-o revadă pe Marissa. Marissa era simbolul tuturor visurilor sale... Cu ea, el întâlnise femeia pe care o căutase din totdeauna: onestă, impertinentă, luptătoare și delicioasă.

Ajuns în fața apartamentului ei, pe Kent începură să-l asalteze îndoielile. Ce-i mai rezervase Marissa? Ea era atât de imprevizibilă. Și dacă ea va refuza să iasă cu el la restaurant, în această seară?

– Bună seara, îl salută ea surâzând.

Îmbrăcată într-un caftan verde-jad, Marissa era o apariție de-a dreptul răpitoare. Iar ochii ei negrii scânteiau ironic.

– Nu intri?, reluă ea, văzându-l puțin încurcat.

– Ba da, mulțumesc!

El intră în apartament, dar se opri brusc, plăcut surprins de parfumul cuceritor care plutea în interior.

- Nu ai nimic de spus?, o întrebă el contrariat
- Ba da, dar eu mi-am invitat deja prietenii la cină, iar tu nu m-ai sunat pentru a-mi confirma întâlnirea noastră.
- De ce nu mi-ai spus până acum nimic de invitații tăi?
- Pentru că nu am numărul tău de telefon!, silabisii ea zâmbind malițios.
- Dar, puteai lăsa un mesaj la recepție, nu?
- Ea îl învălui într-un surâs fermecător și replică cu voce liniștită.
- Ai dreptate. Dar intră, te rog! Vreau să ți-i prezint pe prietenii mei.
- El o urmă și descoperi un tânăr brunet, instalat cu nonșalanță pe un scaun, într-o parte a terasei.
- Ted... Kent Pierce... Ted este profesor de engleză la liceul în care predau și eu.
- Fără nici un alt protocol, fără nimic solemn, cei doi bărbați își strânseseră mâinile.
- Mai e cineva?
- Din bucătărie se auzi vocea Beccăi. Câteva secunde mai târziu, tânăra scoase din bucătărie vârful nasului, și rămase fără grai, când dădu cu ochii de Kent.
- Kent, nu-i așa? Să mă prezint singură: Becca Hines, o colegă de-a Marisei, spuse ea simplu, întinzându-i mâna.
- Conștient că a căzut într-o capcană, Kent încercă să facă față, adresându-i Beccăi unul din cele mai frumoase surâsuri.
- Sunt încântat să te cunosc, Becca! O cunoști pe Marissa de mult?, adăugă el.
- Încă de pe vremea studenției. Am urmat aceeași facultate. Din păcate, eu nu locuiam în același cămin studentesc.
- Sunt convins că v-ați făcut o mulțime de confidențe, nu?
- Tulburată, Marissa constată că prietena sa, era de-a dreptul vrăjtită de farmecul împrăștiat în jurul său de Kent. Ea interveni instinctiv.
- Dar tu? Sunt sigură că ai și tu prieteni, nu?, începu ea, adresându-se lui Kent.

– Ai vrea să răspund „da” pentru a spulbera imaginea deformată pe care ți-ai făcut-o despre mine?, lansă el zâmbind în continuare cuceritor.

– Sincer, nu m-am gândit niciodată că ești îngrozitor. Doar, puțin arogant, ripostă ea.

Un moment cei doi uitară de prezența lui Ted și a Beccăi, duelându-se din priviri.

– Sunt fericit să aflu acest lucru, răspunse el cu o voce sarcastică. Poate că, cu timpul, voi sfârși prin a mă lăsa dresat, nu?

Brusc Kent își dădu seama că cei doi martori îi priveau uimiți, așa că murmură:

– Cred că ar fi mai bine să plec!

Dar Becca deja îl auzise.

– De ce? Marissa te-a invitat la cină, nu-i așa?, sublinie ea, supraveghindu-l cu atenție pe Ted cu coada ochiului.

Sub privirea insistentă a lui Kent, Marissa dădu afirmativ din cap.

– Este adevărat?, întrebă el.

– Da. Dar, adineauri, nu m-ai lăsat să termin fraza. Tu mi-ai spus în bilet că „*ai niște probleme importante de discutat cu mine?*”, răspunse Marissa.

– Ai dreptate, răspunse Kent roșind ușor.

Kent avea bunul simț să se întrebe despre felul în care îndrăznise să se exprime în fața celor doi invitați. Inima începu să-i bată cu putere.

Cina se dovedi a fi mult mai agreabilă decât se putea spera. Kent discută cu Ted despre sistemul de educație din Texas, apoi discută despre muzica de jazz cu Becca, ce se dovedi o erudită, ea cunoscând toate cluburile de jazz din Houston. În paralel el o admiră pe Marissa, care era o bucătăreasă și o gazdă excelentă, și le oferise un meniu delicios. Kent nu mai era atât de dornic s-o ceară în căsătorie pe Marissa, când seara era atât de perfectă.

Atunci când, în sfârșit, Ted și Becca se hotărâră să se retragă, Kent, mândru de a-și afirma prerogativele sale, trecu un

braț posesiv în jurul umerilor Marissei, și îi salută cu generozitate pe cei doi tineri.

Mișcarea lui se dovedi complet deplasată. Marissa nici nu închise bine ușa că, brusc, din femeia dulce și visătoare, se transformă într-o... panteră gata de atac!

– Gata, acum poți să renunți la surâsul tău superior și arogant!, îi lansă ea cu ochii scăpărând de furie.

Cum el o privea nedumerit, Marissa preciză silabisind apăsat.

– Felicitări! Grație felului tău de a te purta, toată lumea o să creadă că eu nu sunt decât o pisică amărâtă și rățăcită, pe care tu ai adunat-o de pe stradă.

– Ce spui tu acolo?, aproape că strigă Kent.

– Te rog! Din cauza ta și a atitudinii tale, prietenii mei vor fi convinși că-ți aparțin trup și suflet.

– Cu atât mai bine. De altfel mi s-au părut niște oameni foarte inteligenți. Aș fi fost tare mâhnit să aflu că sunt orbi.

– Asta este tot ce ai de spus?

– Da.

La această replică ea nu mai răspunse nimic, dar Kent ghici că ea se luptă din răspuțeri, cu o flotilă de emoții contradictorii, căreia îi căzuse victimă.

Apoi ea îi întoarse spatele, scuturată de hohote de plâns.

Tulburat de situația apărută, Kent se apropie de Marissa și o cuprinse de mijloc.

– Îmi pare rău.

– Nu cred! Să nu mai spui treaba asta! Ai făcut-o intenționat. Nici măcar nu te-ai gândit că atitudinea și gesturile tale mă pot deranja.

Kent o strânse puțin mai tare de mijloc, murmurând.

– Te rog! De multe ori, nici eu nu-mi pot explica toate gândurile care-mi trec prin minte.

– Și de ce nu? Adică, nu te cunoști tu însuși, și vrei să înțelegi comportamentul, trăirile și emoțiile mele? Tu ești convins că orice femeie ar fi fost fericită să primească atențiile

tale. Nu-ți imaginezi nici o clipă că, m-aș putea simți jenată, poate chiar deranjată, de vreun simplu gest, aparent nevinovat.

Timp de câteva secunde, el întrevăzu dilema Marissei, și-și reproșă suferința pe care i-o produsese femeii iubite.

– Ai dreptate, Marissa. Dar, explică-mi! Ajută-mă să înțeleg mai bine! Ajută-mă să înțeleg secretele tale, să descifrez misterele tale!...

Ea ridică încet capul, înconjurat de o claică dezordonată de bucle negre.

– Tu ești cum ești, Kent! Iar eu, sunt cum sunt. Nimeni și niciodată nu mă va cumpăra. Dacă va fi cazul, mă voi dărui eu, dar nu voi fi niciodată obiectul unei tranzacții comerciale. Și eu am, și gânduri și visuri care-mi aparțin numai mie. Iar visurile mele, sunt tot atât de importante ca și visurile tale.

Marissa îl disecă cu privirea și constată că tânărul plutește într-o confuzie totală.

– Dacă, în afacerile tale să presupunem, cineva îți barează drumul ales, tu ce faci?

– Îl dau, pur și simplu, la o parte, răspunse Kent, privind-o perplex.

– Ei bine, la fel este și la mine. Atunci, ce aș putea face? Să te dau la o parte, sau să te las să-mi girezi, sau să-mi rezolvi toate problemele personale?

– Nu cred că mă vei da la o parte din viața ta, Marissa, ripostă el, cu degetele crispate pe umerii tinerei.

– Tu crezi că ce faci este corect? De ce nu mă lași să mă ocup singură de problemele mele?

– Despre ce probleme vorbești?

– Este vorba de întreaga mea viață!

– Și copilul? Te pomenești că nici copilul nu este problema mea, nu?, se rățoi Kent.

– Trecem la altă problemă, când noi n-am rezolvat nici una din problemele anterioare?, articulă tânăra pe un ton trist. O adevărată ședință a unui consiliu de administrație?

– Marissa, deocamdată, noi nu suntem chiar o întreprindere!

– Și de ce nu? Doar tu ai vrut să definești astfel relațiile dintre noi. În ceea ce mă privește, am făcut tot posibilul să stabilim între noi, o relație de prietenie. Din păcate, nu se poate. De obicei, între prieteni, nimeni nu manipulează pe nimeni. Adică, exact ce ai făcut tu în seara asta.

– Eu voiam pur și simplu...

– Să demonstrezi în fața întregii lumi, că eu nu sunt decât un lucru oarecare, care îți aparține. În acest caz, de ce nu mi-ai anulat toate inițiativele?

Încet, încet, aceste cuvinte își atinseră ținta.

– Marissa...

Dar tânăra îi întoarse spatele și se îndepărtă.

– Ascultă-mă!...

Ea se îndreptă spre dormitorul său, de unde reveni după câteva minute, cu un dosar în mână.

– Poftim contractual pe care țiineai atât de mult să-l semnez. Acum, poți să pleci. Am lămurit toate problemele între noi.

– Dar, ascultă-mă un minut, Marissa!

– Nu. Sunt foarte obosită și aș prefera să mă lași singură. Dacă vrei să mai adaugi ceva, sau ai nevoie de alte precizări, sună-mă mâine după amiază! Deocamdată, vreau să mă culc.

Fără să mai adauge nimic, Kent se îndreptă spre ușă și ieși. Odată ajuns dincolo de ușă, îi reveni memoria. Aceasta era noaptea în care el trebuia s-o ceară de soție. De furie și disperare el își strânse pumnii până să-i intre unghiile în carne.

Ea sfârșise deci, prin a semna acest nenorocit de contract. Avea acum făcute toate aranjamentele cu toată lumea. Mașinal, Kent deschise mapa, și verifică semnătura, când...

Un hohot de râs îl scutură pe tânăr, care-și dădu seama că a fost tras pe sfoară.

Paragraful ce stipula „*dreptul la liberă vizită*” fusese tăiat cu două linii, și deasupra ea adăugase cu un scris fin, dar citeț „*de două ori pe săptămână, cum se va conveni între cele două părți, două week-end-uri pe lună, și jumătate din micile sau marile vacanțe*”.

*
* *

Cu ochii în lacrimi, Marissa își contempla patul. Niciodată nu se simțise atât de singură. Kent o considerase ca pe un obiect, ca pe un lucru personal, dar el nu avea pentru ea nici un fel de afecțiune.

Iar ea, ca un copil mare, mai credea în visuri absurde. Ea mai alerga încă, după himere frumoase, dar în același timp, foarte dureroase...

CAPITOLUL 6

– Așa cum te cunosc eu, se pare că tu îl iubești enorm pe acest bărbat, Marissa.

Stând pe marginea patului, Diana Pace o privea pe fiica sa cu multă tandrețe și înțelegere. Trecuse mai bine de jumătate de oră, de când cele două femei stăteau de vorbă. Nevrând să le deranjeze, Gary aștepta liniștit și răbdător în salon.

În ciuda tuturor eforturilor sale, Marissa nu reușise nici pe departe să-și ascundă dragostea ce i-o purta lui Kent și, iritată de propria slăbiciune, sfârși prin a o tachina pe mama sa.

– Ce intuiție ai, mamă dragă!

Preocupată de fragilitatea Marissei, Diana se aplecă spre fata sa și o prinse de mână.

– Draga mea, tu știi de ce am reușit? Nu am încercat niciodată să minimalizez responsabilitățile mele, ba chiar câteodată am adoptat o atitudine extrem de rigidă!

– Ce vrei să spui cu asta?

– Că dorința și dragostea sunt două trăiri complet distincte. Dar, judecând la rece reacțiile tale, cred că ele se datorează dragostei ce i-o porți lui Kent. Și acest sentiment l-ai refuzat de teamă, așa cum l-am refuzat și eu la vârsta ta. Din cauza asta, am suferit enorm. Nu lăsa teama să-ți distrugă clipa de fericire.

– De ce-mi spui aceste lucruri, mamă? Ești sigură că ceea ce mi se va întâmpla, trăindu-mi clipa de fericire, nu te va întrista, nu te va jena?

– Nu. Îmi fac griji pentru tine, tocmai pentru că știu foarte bine dificultățile la care te expui dar, nu uita, tu vei rămâne pentru totdeauna, fetița mea iubită, orice decizie vei lua! În ceea ce mă privește, nu vreau să te influențez cu absolut nimic.

– Știu. Dar, sincer, eu nu sunt sigură că voi lua cea mai bună decizie.

– Tu ești sigură măcar că te iubește?

– Oh! Kent se arată mereu foarte atent cu mine, dar întotdeauna este foarte categoric. Și, sigur nu vrea să se căsătorească. El nu vrea decât un singur lucru: să poată să-și supravegheze copilul îndeaproape.

Cu un surâs trist pe buze, tânăra femeie își reează la locul ei o buclă rebelă și continuă:

– Cunosc riscurile unui mariaj silit. Refuz categoric să trăiesc o astfel de experiență. Am văzut cu ochii mei pericolele la care te expui la orice pas, într-o asemenea conviețuire.

– Dar, dacă Kent nu te iubește de ce ai acceptat să te muți în acest apartament? De ce se zbate atât de mult să semnezi un contract, care aparent este atât de generos? Pentru a-și pune la adăpost drepturile paternale asupra unui copil care, nici măcar nu s-a născut? Pentru rezolvarea tuturor problemelor, era suficient să se adreseze unui tribunal, și nu avea nici cea mai mică durere de cap!

În fața acestor întrebări, Marissa făcu un gest care invoca fatalitatea.

– Nu știu, mamă! Nu mai știu nimic! Sunt complet derutată, complet blocată...

Lacrimi mari începură să curgă pe obrajii săi obosiți. Diana se apropie de Marissa și o mângâie ușor pe păr, ca în timpurile în care nu era decât o fetiță neajutorată.

– Nu-ți face griji, draga mea! Totul va fi bine!

– Nenorocirea este că acuma plâng, efectiv degeaba!

Marissa începu, cu gesturi stângace, să-și șteargă lacrimile de pe obraji. Diana izbucni în râs.

– Curaj, mai ai de tras încă cinci luni de aici încolo, iar apoi, după nașterea copilului, te vor aștepta multe și altfel de greutăți.

Diana se ridică. O dată în plus, Marissa o admiră sincer, fiind frapată de frumusețea sa, de expresia armonioasă care lumina în permanență ochii săi.

– Acum du-te la baie, dă-ți cu puțină apă rece pe față, și revino cât mai repede în salon! Sunt sigură că Gary este foarte neliniștit, adăugă ea.

– Am fugit, răspunse Marissa.

Uitându-se în oglindă, tânăra femeie izbucni din nou în plâns. Își dorea atât de mult să fie iubită de Kent, dar acest vis îi fusese demult interzis de acesta. Își dădu seama că se află în pragul disperării...

Îi trebui mai bine de jumătate de oră, pentru a se aduna. Apropiindu-se de salon, ea auzi din interior râsete binedispuse. Perplexă, deschise grăbită ușa și rămase cu gura căscată.

Mama ei era pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână. Gary stătea în picioare, foarte aproape de ușa ce dădea pe terasă. Iar... Kent le ținea companie. Văzând-o intrând pe ușă, Kent îi ieși grăbit înainte.

– Ce s-a întâmplat, Marissa? Ți-e rău?

Furioasă, ea ripostă vehement.

– Ce cauți aici? Nu-mi amintesc să te fi invitat.

– Am aflat de venirea părinților tăi, și nu voiam să te las singură, să te obosești prea mult, îi spuse el cu voce joasă, calmă.

– Foarte drăguț, n-am ce spune!, murmură ea. Dar, nu era cazul să-ți faci atâtea griji!

El surâse condescendent.

– Se pare că am făcut o nouă gafă! Cu atât mai rău pentru mine! Adugă și această stângăcie pe lista greșelilor mele, domnișoară Marissa Madison!

Ea nu mai voi să răspundă acestei ironii, și înaintă până în mijlocul camerei.

– Dacă înțeleg bine, se pare că ați făcut deja cunoștință, trase concluziile tânăra pe un ton glacial.

– Da, am discutat despre foarte multe lucruri, răspunse Gary.

– Și care este verdictul vostru?

– Nu este de dat nici un verdict. Noi toți suntem preocupați de situația ta, și îți dorim tot binele din lume, reluă Gary! Asta e totul. Acum este rândul tău să iei cele mai bune decizii, fără să te lași ghidată de capricii.

– Ce-ar trebui să deduc din asta?

– Nimic, draga mea! De ce ești atât de suspicioasă?, adăugă și Diana avertizându-l pe soțul ei, cu o privire sugestivă.

În ceea ce o privește pe Marissa, aceasta aruncă o privire ucigătoare către Kent. Tânăra se simți prinsă într-o capcană, și aruncă scoasă din sărite:

– Atunci, ce părere aveți de tatăl copilului meu, acum, după ce l-ați întâlnit și ați stat atât de vorbă cu el?

Marissa acceptase să facă acest copil, o știa foarte bine, și nu mai putea să nege acest lucru.

– Marissa... făcu Gary ochii mari.

În acel moment, Kent făcu câțiva pași spre cei trei.

– Ca și mine, ei se gândesc, că noi doi avem toate șansele să avem o căsnicie fericită.

Șocată, Marissa exclamă aproape strigând.

– Ce-ai spus?

– Vreau să spun că ei se gândesc, că noi doi ar trebui să ne căsătorim. Și eu sunt întru-totul de aceeași părere.

– Nu pot să cred nimic, replică Marissa privind pe rând, când la părinții ei, când la Kent.

– Marissa!, încercă s-o liniștească Diana.

– Nu pot!

Cu ochii plini de stupoare, tânăra îi privi din nou, pe rând, pe mama și pe tatăl ei.

– Și voi sunteți de acord cu el? Este de neconceput! După ce ați văzut, și unul și celălalt, relațiile dintre noi? Și voi doriți ca eu să comit o asemenea eroare?

– Marissa, dar noi nu-ți dorim decât binele tău! Kent spune că te iubește, iar tu, cu gurița ta, mi-ai spus de asemenea că-l iubești mult... Și atunci, ce probleme ar mai fi de rezolvat? Este foarte normal ca noi să ne dorim, să vă vedem fericiți!

Tulburat de cele auzite, Kent se întoarce spre tânăra femeie.

– Marissa, tu mă iubești?

Dar ea, cu o figură încăpățanată, se mulțumi să răspundă:

– Noi... doi... nu... ne... vom... căsători...

– De ce?

Tânăra nu mai avu timp să relice. Gary se apropie de Diana, o prinse de braț și o ajută să se ridice de pe canapea.

– Vrei să-mi arăți și mie apartamentul, Diana?, sugeră Gary, împingând-o pe soția sa spre ieșirea din cameră.

Rămas singur în fața Marissei, Kent o mângâie încet pe obraz, și apoi, foarte tandru, declară cu o voce fermă:

– Te iubesc, Marissa!

Cu gâtul uscat și vocea sugrumată, tânăra murmură.

– Ah, în sfârșit! Și de când?

– Sincer, nu știu, dar simt asta cu toate celulele corpului meu.

Kent o învălui cu o privire atât de senzuală, încât tânăra tresări și începu să tremure.

– Tu nu mă iubești. Tu, doar mă dorești. Nimic mai mult. Pe deasupra vrei să pui stăpânire și pe copil. Dar asta nu înseamnă că mă iubești din tot sufletul, Kent, spuse ea cu o voce tristă, plină de regrete.

– Și totuși, te și iubesc!

– În acest caz, cum îți explici ușurarea pe care ai simțit-o, când ai aflat că eu nu ți-am impus să mă ceri în căsătorie? Cum îți explici contractul pe care ții cu orice preț să-l semnez? Cum îți explici faptul că trebuie să dormim în două apartamente separate? Nu, Kent, tu încerci să mă amăgești, dar nu ești convins că vrei să faci acest lucru, din tot sufletul.

– Dar de ce crezi că nu te iubesc?

– Pentru că reacția ta mi se pare foarte întârziată! Adevărul este că tu ești foarte speriat de ideea că vei deveni tată. Doar atât? Chiar și asta vei înțelege și vei accepta foarte greu!

– Și, de când te-ai transformat tu în doamna Freud?

– Încetează să mă tratezi ca pe un copil, Kent!

– Nici n-aș îndrăzni să fac lucrul ăsta!, răspunse Kent, izbucnind în râs.

Tânărul încetă să râdă, și puse încet mâna pe burta tinerei femei.

– Marissa, copilul ăsta este copilul nostru. Împreună l-am conceput și, tot împreună mi-aș dori să-l și creștem!

– Copilul nostru...

– Vezi? Eu te vreau și pe tine, și pe copil! Care este problema?

– Dar tu chiar nu înțelegi? Eu am mare nevoie să fiu iubită și eu, nu numai copilul nostru, e clar? Eu am nevoie să fiu singura femeie din viața ta și, pe deasupra, să fiu și sigură de acest lucru!

– Și eu nu ți-am dat această asigurare?

– Nu!, sublinie ea, împungându-l pe Kent, cu degetul arătător.

– Și dacă eu ți-aș spune că nu mai am pe nimeni în viața mea, m-ai crede?

– Da... Nu... Nu știu.

Kent o prinse în brațe și o strânse cu putere, șoptindu-i la ureche.

– Ai să vezi, Marissa că, într-o zi, voi reuși să te conving.

– Nu, Kent. Pentru a accepta să mă căsătoresc cu tine, trebuie să-mi dăruiești o iubire imensă și profundă, dar părerea mea este că tu nu vei fi niciodată în stare să-mi oferi așa ceva!

– Puțină răbdare, Marissa! Ai puținică răbdare!

Buzele lui Kent căută cu înfrigurare gura Marissei. Cei doi se sărutară îndelung, înainte ca tânărul să se desprindă din îmbrățișare și să adauge:

– Tu ai afirmat deja că mă iubești. Pentru mine este o bază suficientă de a ne căsători. Pe de altă parte, eu sunt pregătit să fac tot posibilul pentru a te convinge de puterea dragostei mele! Pregătește-te, Marissa Madison! Vreau să retrăiesc, și de data asta pentru totdeauna, magia clipei noastre!

– Uită de magie! Iubirea este un miracol pe care trebuie să-l simți cu toate celulele corpului tău, să-l simți cum te umple până la refuz, transformându-te în alt om. Nu, te rog, nu te mai juca cu sentimentele mele!

– La naiba! Tu ești femeia cea mai încăpățânată pe care am întâlnit-o vreodată.

Kent se întristă și, întorcându-i spatele, se îndreptă spre ușă. Ajuns în prag se întoarse spre Marissa care rămăsese cu gura căscată.

– Așteaptă, Marissa! Nu vei pierde nimic dacă mai aștepți puțin!

Cu această promisiune, care avea aproape o tentă de amenințare, Kent se făcu nevăzut.

Rămasă singură, Marissa se apropie de masă și se așeză pe un scaun, sprijinindu-și capul în mâini. Reflectă îndelung la cele discutate cu Kent și se întristă. Ea, tocmai refuzase cererea în căsătorie a bărbatului iubit, care era pe deasupra și tatăl copilului ei. Probabil că-și pierduse capul de tot!

În mintea ei, liniștea începuse să urle cu violență, și îi trebuiră minute bune să-și vină în fire și să ia din nou contact cu realitatea, revenind încet-încet și cu picioarele pe pământ. Auzi apoi, din ce în ce mai clar vocea părinților ei, care se apropiau.

– Mamă?, strigă ea.

– Da, draga mea! Ați terminat de discutat?, o întrebă Diana.

– Cred că da, spuse Marissa oftând.

Cu un surâs larg agățat pe buze, Diana se apropie de tânăra care se străduia să zâmbească.

– Dragă mea, el te iubește mult. De ce refuzi să crezi evidențele?

– Cum poți să crezi în declarațiile sale? Dacă acestea nu sunt decât simple mijloace de a ajunge doar unde dorește el?

– Ce vrei să spui cu treaba asta? Oricum ai da-o, în dragoste nu se pot da garanții. Nu-l împiedica dacă el își dorește să intre în viața ta și să rămână cu tine! Nu este și asta un fel de a iubi?

– Și eu mi-am iubit enorm pisica, dar nu m-am căsătorit cu ea.

Imediat ce pronunță aceste cuvinte, Marissa regretă.

– Iartă-mă, mamă! Nu mai știu nici eu unde mi-s gândurile.

– Este foarte normal, Marissa! N-ai avut destul timp să te obișnuiești cu problemele care te așteaptă de aici înainte. Dar, nu uita, că și lui i-a trebuit destul curaj pentru a ne destăinui nouă, părinților tăi, sentimentele lui. Pe deasupra, tot el a fost acela care i-a spus lui Gary că vrea să se căsătorească cu tine.

– Oh! Sunt convinsă că Kent caută pe toate căile să dezamorseze tensiunile dintre noi, sublinie Marissa cu amărăciune.

– La ce bun? Și Gary a trecut printr-o situație identică. Nimeni nu-l poate înțelege mai bine pe Kent, decât Gary. După părerea mea, cred că Gary i-a ghicit sentimentele și ce are de gând să facă, chiar înainte ca Kent să vorbească deschis despre aceste lucruri.

– Oh, mamă! Tu nu faci decât să mă adâncești și mai mult în confuziile mele. Tu faci parte dintre acei oameni care cred că dragostea va triumfa întotdeauna.

– Prinde strâns în brațe clipa asta, draga mea! Nu renunța atât de ușor la un om, care poate să te facă fericită! Nu fii chiar atât de încăpățânată și suspicioasă!

Tânăra fată se îndepărtă îngândurată, zâmbind trist. De câte ori nu auzise ea acest refren în copilăria ei.

– Voi încerca, mamă! Voi încerca!

– Pot să mă alătur și eu șuetei voastre, sau vă deranjez?, întreabă Gary intrând în cameră.

– Bineînțeles că poți! De altfel, cred că ai obosit deja să tragi cu urechea, replică Diana râzând.

Marcată de discuția lor, Marissa privi cu duioșie spre părinții săi. În ciuda multiplelor lor probleme, ea avea marea șansă, de a-i avea alături pe acești doi oameni minunați.

*
* *

Așezat comod la biroul său, Kent visa. Pentru prima dată el semnase, fără să verifice, toate hârtiile pe care i le adusese secretara sa. Pentru prima dată în viața lui, afacerile nu mai constituiau griji primordiale. Astăzi, toate gândurile îi erau ocupate doar de Marissa.

De când aflase că ea îl iubește, gândul acesta îl umpluse de bucurie, deși, pe de altă parte nu era chiar atât de surprins. De fapt el era convins de iubirea ce i-o purta, dar în inconștiența lui ignorase acest adevăr, de frica ce-l speria că trebuie să admită că sentimentele lui nu se ridică la frumusețea și profunzimea sentimentelor ei.

De data asta însă, totul se schimbase.

Zgomotul de pași care-i atrase atenția dinspre culoar, îl aduse cu picioarele pe pământ smulgându-l dureros din visare.

– Ce-am auzit? Tu vei avea un copil?

Rămas stingher în picioare, în pragul ușii, bătrânul din fața lui îl privea cu indignare. Pe Kent, era cât pe-acum să-l bufnească râsul. Dar figura tensionată a tatălui său nu avea nimic din ceea ce ar fi putut să-l amuze.

– Dacă vrei să stăm de vorbă despre viața mea personală, închide cel puțin ușa de la intrare!, sublinie Kent pe un ton ferm.

– Deci, este adevărat?, reluă tatăl său.

– Da.

– Și ea ce ți-a cerut? Bani? Căsătorie? Amândouă?

– Și de ce crezi că aceste lucruri te privesc pe tine? Este vorba doar de viața mea, după câte știi eu! Nu de viața ta!

În fața bătrânului său tată, Kent nu putea nici măcar să-și ascundă, animozitatea care-l stăpânea. Împietrit în meschinărie și egoism, John Pierce nu făcuse niciodată risipă de afecțiune, în ceea ce-l privea pe fiul său... până în ziua când acesta făcuse o avere impresionantă. Acum însă, îmbrăcat într-un costum elegant, a cărui factură, Kent era convins că avea s-o primească cât de curând, el insistă.

– Nu te lăsa prins în capcană, băiatul meu! Ea nu caută decât să pună mâna pe averea ta. Fii atent, femeile din ziua de azi, sunt în stare de orice.

– Nu-ți face griji! Ea nu vrea nimic de la mine!

John Pierce răsuflă ușurat, ca scăpat de o mare greutate.

– Cu atât mai bine! Nu vei mai fi obligat să te sacrifici pentru o lichea oarecare!

– Dar eu? Eu am dreptul să mă port ca o lichea?

Uimit de această abordare, John Pierce se gândi câteva secunde înainte de a răspunde.

– Ascultă fiule, știi că nu m-am ocupat prea mult de tine când erai mic dar, ce vrei, creșterea copiilor este în general problema femeilor!

– Ce filozofie! Și crezi cumva, că toți bărbații gândesc ca tine?

Îngrijindu-se de dunga pantalonilor săi, bătrânul se așeză cu mare atenție într-un fotoliu de piele, înainte de a se justifica.

– În orice caz, tu ți-ai găsit drumul tău. Ce mai poți cere de la viață? Tu ai reușit mult mai bine în viața asta.

– Fii sigur de asta! Dar tu, adu-ți bine aminte, niciodată nu m-ai sprijinit cu absolut nimic, ca să reușesc să ajung până aici!

– Kent, eu am făcut tot ce am putut. Știi bine, că doar pentru tine, am rămas cu mama ta.

– Frumoasă afacere! Adevărul este că ne-ai făcut viața imposibilă. Și, din păcate, n-o putem lua niciodată de la capăt.

Cale de câteva secunde, Kent revăzu figurile surâzătoare ale Dianei și Gary Pace. Ei erau, da, două ființe care se iubeau sincer...

– Sunt de acord cu tine, Kent. Am trecut prin multe momente dificile. Mama ta nu era...

John Pierce nu putu să mai adauge nimic. Dintr-o privire, fiul său îl reduce la tăcere.

– Peste câteva minute am o importantă întâlnire de afaceri, reluă Kent. Dacă vrei să continuăm această discuție, o puteam relua cu altă ocazie.

John Pierce se ridică încet, dintr-o dată foarte obosit. Cei doi bărbați se măsurară câteva secunde în liniște.

– Crede-mă, Kent, n-aș vrea să-ți ratezi întreaga viață, din cauza unui fleac oarecare! N-ar fi corect!

Pentru Kent era prea mult.

– Și eu, da, eu, am fost tot un fleac oarecare, tată?

Tatăl rămase complet blocat. Tatăl și fiul erau din nou separați de acea tăcere, care se ridica între ei ca un zid insurmontabil de gheață.

Kent ieși grăbit din birou, și se îndreptă alergând spre mașina sa. Odată ajuns la volan, putea să reflecteze, să stea de vorbă doar el și cu gândurile lui. În ciuda furiei pe care o resimțea după discuția cu tatăl său, încetă brusc să se mai gândească la el, și le făcu din nou loc, ca primă prioritate a vieții sale, copilului său și Marissei.

Pe de-o parte, ea chiar nu mai credea în miracole? Pe de altă parte, el simțea că trebuie să facă tot posibilul să merite clipa lor de magie!

*
* *
*

Părinții Marissei plecară a doua zi, la prânz. Imediat ce ușa se închise în urma lor, tânăra hotărî că a sosit timpul să se ocupe puțin și de curățenia apartamentului. Această activitate o reconforta și o ajuta să treacă peste celelalte griji.

Gary și mama sa se arătasă doi oameni minunați, și ea știa că poate conta pe ei, ori de câte ori ar fi avut nevoie.

Kent însă, îi făcea mari probleme. Acum când el aflase de sentimentele ei, trebuia să facă tot posibilul de a se ridica la nivelul lor. Pe de altă parte el își dorea copilul din tot sufletul. De asta era foarte sigură.

În ceea ce o privea pe ea însă, Marissa nici nu mai știa cum să reacționeze.

Timp de câteva minute, o durere sâcâitoare în spate, o obligă să oprească aspiratorul. Ca să nu stea degeaba, luă o bucată de șifon și începu să șteargă mobila. Dar întrebările nu încetau s-o hărțuiască.

Ea îl iubea pe Kent și i se părea absurd să-l refuze... de teamă. Dar, cum era mai bine să descurce ițele? La această întrebare ea nu putea găsi un răspuns satisfăcător.

Intuiția îi spunea că, în ciuda sentimentelor pe care Kent voia s-o convingă că le are pentru ea, acesta nu va întârzia să obosească, reproșându-i jugul mariajului lor. Gândul acesta îi era inoculat și de ideea că, până acum, ea nu primise nici un argument care s-o convingă de faptul că Kent o iubește cu adevărat.

Fără îndoială el avea nevoie de ceva timp pentru a fi convins de justetea hotărârilor sale. Într-o zi el va înțelege că asumarea creșterii unui copil, nu se rezumă doar la rezolvarea unor simple chestiuni financiare, ci implică o dăruire totală.

Era foarte clar că Kent nu era pregătit să trăiască o asemenea experiență, și un mariaj ar fi însemnat un adevărat dezastru pentru toți trei. Cel mai bine era... să nu se mai gândească la căsătorie.

Odată luată această decizie, Marissa se simți mai relaxată, și aproape imediat, îi dispăru și durerea din spate. Bineînțeles, ea avea un sentiment de gol în stomac, de indispoziție, dar încercă să o ignore. Totul era preferabil, suferinței la care se expusese acceptând propunerile lui Kent.

Cu timpul, Kent se va răci cu siguranță de ea, așa cum făcuse și tatăl său altădată, cu familia lui.

*
* *
*

În acest timp, Kent deschidea ușa unui magazin de articole pentru copii.

Puțin intimidat, el aruncă o privire în jurul lui, ezitând. O vânzătoare se apropie surâzând.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

– Oh! Cred că da! Ați putea să-mi arătați ce modele de leagăne aveți în magazin? Vom reveni imediat ce ne vom hotărî, ce s-ar potrivi mai bine pentru copil.

– Fată sau băiat?

– Băiat, răspunse Kent, sigur de el.

Apoi, roșind ușor, el se corectă.

– În sfârșit, cel puțin eu așa cred!

– Cam la ce preț să fie?

– Lucrul ăsta este mai puțin important.

Tânăra surâse.

– Ei bine, acum să vedem, dacă în raionul nostru putem găsi un leagăn care să corespundă exigențelor dumneavoastră!

Tânăra îl conduse spre un impresionant raion, plin de o multitudine de variante de leagăne și cărucioare pentru copii...

CAPITOLUL 7

Luna iulie trecu destul de repede, făcând loc zilelor călduroase din august care, la rândul lor făcură loc, zilelor mai răcoroase din septembrie. După vizita părinților săi, Marissa se angajă, cu jumătate de normă, ca secretară la o companie de asigurări, din apropierea *Turnului 222*. În ciuda puținului interes pe care-l arăta acestei preocupări, avea totuși avantajul de a fi obligată să iasă din casă unde, strivită între patru pereți, nu se gândea decât să disece mărunț, fiecare faptă și gest a lui Kent. Și apoi, această activitate îi permitea să mai economisească și ceva bani, lucru care-i dădea o siguranță în plus.

În ceea ce-l privea pe Kent, acesta făcea tot ce era omenește posibil, să se arate foarte atent cu ea. O dată pe săptămână, îi trimitea, bineînțeles prin secretara sa, câte un superb buchet de flori, pe care Marissa nu l-ar fi refuzat nici în ruptul capului.

Pe aceeași cale, îi trimitea, cel puțin de două ori pe săptămână, câte un dineu excelent, pe care câteodată, venea și el să-l deguste împreună cu ea. În aceste ocazii el se comporta cu o atenție și o delicatețe deosebită, sărutând-o pe frunte, fără să depășească niciodată conveniențele.

Din când în când, Marissa, care era singura ce putea savura aceste momente deosebite, se întreba, pe bună dreptate, unde voia să ajungă Kent cu noul său fel de a se purta.

Când Kent nu era lângă ea, îi lipsea foarte mult, iar când era lângă ea, tremura de teamă, constatând că el este, din ce în ce, definiția fericirii ei. Începuse să se obișnuiască cu prezența lui, cu atențiile lui, cu sărutările lui. Dar de când venise în vizită părinții ei, Kent nu mai adusese niciodată vorba de cererea în căsătorie, iar ea suferea enorm.

Îndoieli dureroase o asaltau, ori de câte ori se găsea într-o stare depresivă. Nu trecuse ea printr-o astfel de încercare în urmă cu o lună? Conversația sa nu pierdea, din ce în ce mai mult, din sarea și piperul obișnuit? Iar Kent, nu era el oare fericit, refuzând s-o mai ceară în căsătorie? Nu avea de unde să afle răspunsuri la aceste întrebări, și asta o durea din ce în ce mai tare.

În acea zi, Marissa se tortura, ca de obicei, cu întrebările ei fără răspuns când, soneria interfonului o făcu să tresară.

– Da... Arthur?

– Bună ziua, doamnă! Trei distribuitori vor ajunge la ușa dumneavoastră în câteva minute. Ei par, foarte încărcăți...

– Bine, dar eu nu am comandat nimic!

– Dumneavoastră nu, dar domnul Pierce, da!

Probabil că era vorba din nou, de un dejun foarte copios, un buchet imens de flori, sau un buchet de baloane colorate? Fără a mai căuta vreun răspuns, Marissa ridică, pur și simplu, din umeri, zâmbind de una singură.

– Am înțeles, răspunse ea sec. Mulțumesc că m-ai anunțat, Arthur!

Când deschise ușa, Marissa avu efectiv, un șoc. Chiar erau trei distribuitori, încărcăți cu mai multe pachete enorme...

– Sunteți siguri că aici trebuie să le livrați?, întrebă ea privind uimită la pachetele din fața ușii.

Admirându-i ținuta, care era mai mult decât evidentă, primul distribuitor surâse cu indulgență. De mai bine de două săptămâni, Marissa adoptase ținuta unei viitoare mame.

– Da, doamnă. Noi venim din partea lanțului de magazine *L'enfant Roi*.

Nevenindu-i să creadă, Marissa le făcu semn să intre și îi îndrumă spre cea de a doua cameră. Unul dintre distribuitori țină să o asigure.

– Vom reveni în circa o oră să montăm mobilierul adus, doamnă.

Bulversată, ea încercă să dea de Kent. În zadar. Lipsa de la birou de mai multă vreme.

– Rugați-l vă rog, din partea mea, să mă sune când va putea!, îi ceru ea secretarei.

– Bineînțeles! Pentru dumneavoastră am primit deja dispoziția de a-l deranja la orice oră din zi și din noapte, răspunse ea râzând bine dispusă.

Neavând puterea să-și exprime emoțiile, tânăra femeie trebui să se calmeze. După plecarea distribuitorilor însă, ea se duse, aproape alergând în camera copilului.

Aceasta arăta superb. Leagănul în care avea să doarmă copilul era din lemn de stejar lăcuit, peste care cădeau în valuri, draperii din muselină albă. În cameră mai erau: o masă pe care se înfășa copilul, o comodă asortată, pentru schimburi, iar pe dușumea un covor vesel în culorii vii.

Întreg ansamblul era minunat.

Cu lacrimi în ochi, Marissa murmură:

– Binecuvântat să fii tu, Kent Pierce! Binecuvântat să fii tu, pentru felul tău minunat de a fi!

O oră mai târziu, Arthur o sună din nou pe Marissa, pentru a o anunța că vor urca doi distribuitori, care îi vor aduce masa de prânz. De această dată, era meniul format din pește și fructe de mare, comandat la un restaurant foarte cunoscut din oraș. Niciodată n-ar fi trebuit să-i spună lui Kent că adoră creveții și peștele la grătar!

Până la apusul soarelui, ea îl așteptă pe Kent să vină să savureze împreună acest meniu minunat. O jumătate de oră mai târziu, ea încetă să mai sperie. El nu avea să mai vină.

Kent îi lipsea mult, dar ea nu avea cui să-i mărturisească acest lucru. Fără nici o plăcere se așeză la masă și mâncă singură, cu noduri.

Unde era iubitul ei? Și mai ales, cu cine?

*
* *

Încă o dată, Kent atacă o lungime de bazin. La această oră târzie, piscina hotelului *Tour 222* era goală. Toți chiriașii hotelului se retrăseseră de mult timp, în apartamentele lor.

În afară de el...

Kent înota din toate puterile sale sperând că, furia Marisei va mai scădea în intensitate, până când el va suna la ușa ei. El îi trimisese pe deasupra și un dîneu agreabil, în speranța de o mai domoli puțin.

Cu toate astea, el putea să anticipeze reacția sa. De data aceasta, ar fi fost cu siguranță furioasă, pe faptul că el a ales singur mobilierul camerei copilului lor. În mod sigur, ei i-ar fi plăcut să participe la această alegere dar, vrînd cu orice preț să-i mai facă o bucurie, Kent rezolvase această problemă din proprie inițiativă.

Ca întotdeauna de fapt.

În afaceri, nu era obișnuit să-și lase partenerii sau colaboratorii, să aibă și ei inițiativă. Și din păcate, el păstrase acest obicei și în viața personală.

Contrariat, Kent se întoarse pe spate, închise ochii și se lăasă purtat de apă. După o lună de zile el dublase precauțiile și atențiile pentru a reuși s-o mai împlânzească pe Marissa. După părerea lui, acest comportament trebuia să dea, odată și odată, roade. Astfel, el fusese efectiv surprins de privirile ei de om fericit, de surâsurile ei joviale, de ori de câte ori, el făcea câte o remarcă glumeață, sau gentilă. Caracterul femeii care părea de neîmplânzit, se schimba încet-încet. Accesele ei de furie erau din ce în ce mai rare.

Ori de câte ori o vedea și o simțea fericită, era cu atât mai precaut să n-o rănească cu ceva. Bineînțeles, ea semnase acel contract absurd, dar avusese grijă să adauge că el nu înseamnă de fapt nimic pentru ea. Iar Kent se temea mereu să nu o piardă,

pe Marissa lui, care cu timpul îi devenea tot mai dragă și mai prețioasă. Din acest motiv, era foarte atent la orice replică sau gest, pentru a n-o mai necăji sau brusca niciodată.

Și totuși, în această seară Kent își spuse că trebuie să mai schimbe strategia. El nu putea s-o curteze la nesfârșit.

În el, omul de acțiune își adunase toate energiile, și simțea că dă pe dinafară...

*
* *

Când auzi soneria de la intrare, Marissa își făcuse socotelile că, deși soarele asfințise, nu este cazul să aprindă lumina în salon. Aprinse totuși din mers lumina și, deschizând ușa, uită brusc să respire, rămânând și fără grai. În fața ei era bărbatul visurilor sale.

– Bună seara, Marissa!, o salută el cu o voce mângâietoare.
– Bună seara, Kent!, bolborosi ea pe un ton nesigur.
– Am adus și o sticlă de vin. Poți să-mi ții companie câteva momente?

– Ar fi minunat.

Marissa se dădu la o parte făcându-i loc să intre. Brusc ea își dădu seama că nu este îmbrăcată decât într-un capotel străveziu, pe care-l pusese din mers pe ea, când ieșise din baie.

– Dă-mi câteva minute să mă schimb, te rog!

El puse delicat, dar categoric, o mână pe umărul ei.

– Te rog, nu te schimba! Ești mai frumoasă așa.

Kent o privi cu ochi atât de calzi și de tandri, că Marissa renunță să mai plece. Apoi, fără să mai stea pe gânduri, ea se îndreptă spre bucătărie pentru a aduce paharele de vin, dar și pentru a se depărta de Kent și a-și recăpăta suflul.

Dar Kent o urmă fără să mai aștepte vreo invitație, și când ea voi să revină în salon, dădu nas în nas cu el.

– Cum te simți?, o întrebă el pe o voce caldă, blândă.

– Bine.

- Și bebelușul?
- Foarte bine.
- Atunci, totul este în ordine!

Kent deschise sticla de vin, turnă în cele două pahare și ridicându-se în picioare, toastă.

- Pentru o viață nouă!

Conform obiceiurilor lor, Marissa se așeză pe canapea, iar Kent se așeză alături de ea. Tânăra femeie îl supraveghea în permanență, cu coada ochiului, așteptând ca el să deschidă subiectul cu privire la mobila din camera copilului. Simți că o cuprinde o dulce toropeală, și că nu mai este în stare să deschidă o nouă discuție în contradictoriu cu Kent. În orice caz, nu în seara asta.

– Și cu munca ta, cum te descurci?, reluă șirul întrebărilor Kent.

Ea tresări. Era pentru prima dată când el făcea aluzie la angajarea ei la compania de asigurări, din ziua în care, el îi ceruse să refuze acest serviciu.

- Bine, mulțumesc!

– Se pare că la tine toate lucrurile merg excelent, concluzionează el pe un ton serios.

În același timp, el arboră o schiță de surâs, care o fermecă pe Marissa.

– Să știi, Kent, mie chiar îmi face mare plăcere să muncesc, concluzionează ea pe un ton sincer. Știu că tu mă ajuți enorm, dar am impresia că, cu un mic procent, acolo, mai contribui și eu la cheltuielile zilnice.

Cum el făcu un gest că o aprobă întru-totul, Marissa reluă.

– E ca și cum aș avea impresia că o zână bună veghează asupra întreținerii mele.

De această dată, Kent o întrerupse.

– Marissa, eu n-am făcut nimic altceva decât să-ți ofer un spațiu unde să locuiești, și cam atât. Dar să știi că, fără tine, acest apartament ar fi gol, fără viață, fără sens.

Ar fi vrut să adauge, că și viața lui ar fi efectiv goală, vidă, fără existența ei, dar cuvintele spuse îl trădaseră deja. Se mulțumi doar, să-i așeze o buclă rebelă care-i acoperea fruntea înaltă.

– Și toate aceste dineuri? Și florile? și baloanele?

– Ah, da, în sfârșit! Unde sunt baloanele?

– În camera mea. Le-am agățat de lustre. Cât despre flori, privește, sunt superbe!

– Îți plac?

– Le ador!

– Mie-mi place mai mult să le aleg. De fiecare dată încerc să-ți trimit buchete de flori care diferă cu ceva de anterioarele. A devenit un fel de joc.

– Nu a fost cumva secretara ta, care s-a ocupat cu alegerea florilor!

Kent ridică sprâncenele făcând pe ofensatul, și surâse. În cameră se instală o atmosferă calmă, agreabilă. Era rândul lui Kent, care continua să se joace cu buclele fetei, să aștepte ca Marissa să întrebe prima de mobila din camera copilului. Acum nu se mai temea de furiile ei. Era alături de ea și era fericit. Acum, numai acest lucru conta.

Secundele se transformară încet în minute, dar tânăra continua să contemple peisajul oferit de orașul de dincolo de geamurile terasei, în timp ce Kent îi contempla buclele negre și profilul de îngerăș.

– Marissa?, o chemă el încet, la un moment dat.

Ea se întoarse încet. În ochii ei negri scăpărau scânteile unui foc intens, gâtul i se uscă brusc, iar ea își dorea cu toții porii să-l mângâie cu mâinile tremurânde, să-i simtă fiecare trăsătură a feței.

– Marissa?, murmură el cu o voce care parcă nu mai era a lui.

Apoi el se aplecă spre ea și o sărută ca o adiere, ca o mângâiere, ca o chemare. Ea suspină, în timp ce el o prinse încet de gât și o apropiă de pieptul lui, într-o îmbrățișare din ce

în ce mai strânsă. Marissa simți că-și pierde capul, și se lipi pe formele lui, iar când mâinile lui îi conturau liniile curbe ale spatelui, ea simțea deja că plutește, că îi vine să leșine de plăcere.

– Mângâie-mă, Marissa! Mângâie-mă ca în acea primă noapte a noastră!

Când el își opri mâinile pe șoldurile ei, Marissa se cambră, suplă și aprobatoare. Amândoi păreau că au așteptat acest moment de o eternitate. Marissa îl iubea și în același timp, îl dorea enorm pe Kent. Cu degetele tremurânde ea începu să-i descheie nasturii cămășii, mângâindu-i în neștire, umerii săi puternici.

Atunci când mâinile lui îi atinseră sânii, Marissa gemu ușor, iar el suspină de bucurie și fericire. Kent tresări și-și ridică brusc capul.

– Ce s-a întâmplat?

Uimită, Marissa deschise ochii, și-l întrebă la rândul ei.

– Ce?

– Burtica ta... Am simțit ceva, ca o lovitură.

El începu s-o mângâie pe burtă, în timp ce ea, îmbrățișându-l cu dragoste, îi șopti la ureche.

– Este bebelușul nostru. El s-a mișcat.

Nevenindu-i să creadă, Kent îi contemplă rotunjimea burții și pielea satinată, în timp ce Marissa îi reproșa deja, faptul că el a uitat cu desăvârșite de împlinirea clipei lor.

– El s-a mișcat!, repeta Kent uluit. Se va mai mișca?

– Fără îndoială.

Exact în momentul în care Marissa pronunța aceste cuvinte, Kent simți în palma sa, o nouă lovitură.

– Dumnezeu Mare!, strigă el.

– Dar tu ce credeai?, întrebă Marissa.

Acum, când văzuse reacția de uimire a iubitelui ei, teama ei dispăruse complet.

– Tu ești atât de subțirică, iar el este atât de micuț. Nu m-am gândit niciodată cum va fi. Oh! Spune-mi că am simțit cu mâna

mea, cum se mișcă bebelușul nostru. Înțelegeți, Marissa? Copilul nostru...

– Stai liniștit, n-am cum să uit lucrul ăsta niciodată!, sublinie ea surâzând bine dispusă. Să știi că se mișcă mereu.

Kent o fixă cu ochii nedumeriți pe tânăra femeie.

– Regreți ce s-a întâmplat cu noi, Marissa?

Ea înțelese că răspunsul ei, are pentru el, o importanță crucială.

– Nu! Nu! Nu! Nimic și niciodată!

El închise ochii și oftă adânc. Când deschise ochii și privi la Marissa, avea în privire o flacără de imensă bucurie.

– De câte miracole mai ai nevoie ca să mă poți accepta în viața ta, draga mea? Nu este de ajuns acest miracol, pe care îl simt mișcându-se în palma mea? Nu este de ajuns această miraculoasă viață, care tresaltă în pântecul tău, și care ne unește?

– Kent...

Marissa încerca să se desprindă din îmbrățișarea lui.

– Nu. Nu te mai ascunde, Marissa! Privește realitatea în față! Nu vreau să mă lași singur, iar tu să te baricadezi în spatele temerilor tale! Noi suntem făcuți unul pentru celălalt. Te iubesc mult, Marissa! Și-l iubesc mult, și pe copilul nostru! Mărită-te cu mine, Marissa mea dragă!

Auzind aceste cuvinte, teama începu să-i înghețe din nou sângele în vene. Marissa se ridică brusc în picioare.

– Marissa?

– Nu, Kent... Te rog!

Era prea obosită ca să încerce să-i mai explice.

– De ce? Și tu mă iubești, știi de mult acest lucru.

– Dar, tu, tu nu mă iubești, Kent. Căsătoria noastră nu va merge. Iar eu voi fi teribil de nefericită. Tu nu înțelegeți, Kent? N-aș putea suporta un divorț, iar copilul nostru să asiste la această mascaradă, amintindu-ne mereu de dragostea ta și de familia, pe care suntem tentați s-o întemeiem. Nu, nu vreau să cad în această capcană!

– Dar de ce previzionezi acest scenariu sumbru, Marissa? Noi doi putem fi fericiți. Sunt sigur de asta!

– Poate. Până în ziua în care vei întâlni o altă femeie, de care te vei îndrăgosti cu adevărat, așa cum ești acum îndrăgostit de mine, și vei uita de obligațiile pe care le ai față de mine.

– Vrei să spui că, ar fi mai bine să nu te iubesc deloc, decât să pierzi mai târziu dragostea mea, nu-i așa?

Vocea lui se umplu de amărăciune. Privind-o cu ochi triști, Kent reluă.

– Nimeni nu-ți va da nici o garanție pentru întreaga viață, Marissa. Dragostea trebuie construită în fiecare zi, în speranța că vei ajunge să construiești o relație solidă, de nezdruccinat.

– Nici asta nu va fi de ajuns, răspuse Marissa privind în gol, cu o voce tremurată.

– Tu ai vrea să ai o viață lipsită de griji și suferințe, dar așa ceva nu există! Și nimeni nu poate spera că va începe această viață, fără să-și asume și riscurile ei, frumoasa mea.

Cu ochii plini de lacrimi, Marissa se ridică în picioare și se depărtă de Kent, acum când ardea de dorința de a se arunca în brațele lui, de a primi forța și siguranța de care avea atâta nevoie, odată cu îmbrățișarea lui. Dar ea știa foarte bine că nu este în stare să facă acest lucru în locul lui. El avea nevoie de o femeie pretențioasă și sofisticată, adaptată perfect la felul lui de existență, și nu o simplă profesoară, interesată doar de fericirea celor dragi și liniștea căminului lor.

– Tu te temi să nu te apropii prea repede de mine, nu-i așa?, o luă Kent de la capăt. Mori de frică, nu-i așa? Cine ar fi crezut?

– Te rog să pleci, Kent!

– Nu, Marissa. Voi rămâne cu tine. Chiar dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, tu nu-mi poți refuza dragostea ta.

– Nu!, concluzionă ea pe un ton ferm.

– Ba da! Eu am făcut totul pentru a te convinge. Sau, aproape totul. Acum, te doresc Marissa. Vreau să lăsăm să vorbească și trupurile noastre. Tu ai hotărât să refuzi acest lucru sacru pe care ți l-am cerut, căsătoria noastră. Fie ca tine. Dar să

știi că, nu am uitat de declarațiile tale de iubire veșnică pe care mi le-ai șoptit la ureche în prima noastră noapte de dragoste, când credeai că am adormit.

– Tu... le-ai auzit?

– Da. În acele clipe, credeam că visez. Acum a sosit timpul să le aud din nou.

– Nu pot.

Ea însă nu reuși să mai protesteze. Un sărut o reduse la tăcere, și tot corpul său cânta de fericire și dorință, sub mângâierile delicate ale buzelor bărbatului iubit.

În timp ce Kent o sorbea cu buzele sale senzuale, în sărutări pătimașe, Marissa își aminti de noaptea în care ea își pierduse definitiv capul în îmbrățișarea lui, în căutarea împlinirii acelei clipe de magie. Dintr-o dată, ea uită de toate temerile care o copleșiseră, pentru a se abandona îmbrățișărilor lui Kent, care îi oferea fericirea de care avea atâta nevoie, chiar dacă aceasta nu avea să dureze decât o singură clipă.

– Kent, murmură ea.

– Da, Marissa. Da, iubirea mea.

În vocea lui, ea putea ghici dragostea și pasiunea bărbatului îndrăgostit.

– Marissa, tu ai fost, ești și vei fi a mea! Poate că tu nu ești încă, conștientă de acest lucru, dar tu vei fi a mea pentru totdeauna!

Tânăra era fericită să audă acest lucru, dar în acel moment, copleșită de pasiune și dorință, nu mai era în stare să articuleze nici un cuvânt. Kent o ridică în brațe încet, cu mare atenție, ca pe o comoară, și o purtă, fără s-o scape din ochi, până la patul din camera ei, pe care o depuse grijuliu. Apoi se dezbracă de veșmintele care deja îl ardeau, și care tapetară covorul cu dezordinea lor.

Câteva secunde mai târziu, el se întinse alături de ea, în timp ce palmele sale îi mângâiau rotunjimea sânilor. Intimidată, chiar puțin jenată de formele modificate ale corpului ei, Marissa

încercă să se dezbrace. Era însă destul de incomod în poziția în care se afla.

– Nu, Marissa. Să nu mă părăsești! Deja faci parte din ființa mea. Și copilul nostru, de asemenea.

– Sunt prea grasă, gemu ea, schimbând subiectul.

– Te asigur că ești tot atât de apetisantă, dragostea mea!

– Mă simt...

– Frumoasă? Grasă? Senzuală? Iubită? Dorită? Ca oricare altă femeie iubită din această lume? Personal aș opta pentru ultima posibilitate, dar, inima îmi spune că nu vrea să mai iubesc vreo altă femeie! De, are și ea rațiunea ei, după cum poți să-ți dai seama și singură...

Marissa înțelese totul.

– Da, dragul meu, răspunse ea ca un ecou.

– De asemenea, vreau să învăț de la zero chemările tale și să urc împreună cu tine treptele cerurilor noastre, Marissa.

Convinsă că așa se va întâmpla, femeia surâse și răspunse ironic.

– Vreau să văd și eu ce mai sunt în stare să fac!

– Ai răbdare! Lasă-mi mie dreptul de a lua inițiativa!

El se aplecă deasupra ei, o sărută pe sâni și o mângâie cu multă tandrețe pe coapsele de satin. Inima Marisei începu să bată din ce în ce mai tare, iar din gândurile ei, dispăru orice altă preocupare, în afară de dragostea, dorința și împlinirea lor. Sub mângâierile lui Kent, frisoane dulci, calde, mângâietoare, îi treceau prin tot corpul, iar ea se transforma încet, nebună de fericire, într-o femeie din ce în ce mai ascultătoare și mai înțeleaptă.

Când Kent reuși să devină unul singur împreună cu ea, nu-și putu reține un geamăt de fericire, și murmură:

– Ești atât de delicioasă, dragostea mea!

Împreună, ei se lansară într-un vals al plăcerilor care îi surprindea cu fiecare treaptă urcată, reuniți într-o veritabilă comuniune, a sufletelor și trupurilor lor.

Kent îi acoperi gâtul cu sărutări calde și tandre, murmurând:

– Ești atât de dulce, Marissa mea iubită!...

*
* *
*

Kent încă ținea o palmă pe rotunjimea burții Marisei, așteptând ca pruncul să-și mai facă simțită prezența, unindu-le destinele, în timp ce ea cădea, încet-încet, într-un somn binefăcător, convinsă că niciodată în viața ei nu mai trăise o asemenea fericire.

Marissa dormea iepurește, și la un moment dat, își dădu seama că Kent se dăduse jos din pat. Deși somnoroasă, îl așteptă să revină lângă ea, dar după un timp începu să se neliniștească de absența lui prelungită. Ce se întâmplase?

Se hotărî să se dea jos din pat, și se îmbracă cu greu cu capotul de casă. În fața ușii deschise de la baie, care era goală, neliniștea ei crescuse, iar inima începu să-i bată mai cu putere. Se apropie cu pași repezi de cel de-al doilea dormitor, învăluit de lumina opalescentă a lunii.

Îl găsi pe Kent, în picioare, aplecat deasupra leagănelului copilului, cu ochii înflăcărați de o lumină stranie.

Marissa, cu picioarele goale, se apropie de el, își încolăci brațele în jurul taliei lui, își sprijini capul de spatele lui, pentru a-i dărui acel confort, de care ea știa foarte bine că, și el are atâta nevoie.

Kent nu făcu nici o mișcare, doar își îndreptă spatele.

– Nu cumva tu trebuia să fii în pat la ora asta?

– Spune-mi ce te neliniștește, Kent! Și lasă-mă să te ajut, dacă pot!

– Dar nu am nimic.

– Nu fugi de mine, Kent!

El oftă prelung și o prinse într-o îmbrățișare strânsă, pătimașă.

– Noi vom avea un copil, o anunță el, cu o voce stranie dar foarte caldă.

– Da, dragul meu.

– Bine, dar ăsta este un adevărat miracol. Bineînțeles, noi nu am făcut nimic altceva, decât au făcut din totdeauna, toți bărbații și toate femeile din lumea asta trecătoare, dar de această dată, totul, dar absolut totul, este complet diferit. Este vorba de copilul nostru, înțelegi?

– Așa este, dragul meu.

– Sunt sigur că tu vei fi o mamă formidabilă. Dar, eu mă întreb încă, voi reuși să fiu un tată chiar atât de bun? Nu este suficient să mi-l doresc. Mă văd deja confruntat cu greutăți și responsabilități incredibile. Le voi putea depăși oare? Am emoții numai gândindu-mă la această provocare. Niciodată nu m-am confruntat cu ceva asemănător!

– Și tu și eu, vom face o mulțime de greșeli, Kent. Și încă, de foarte multe ori.

Kent o strânse și mai tare în brațe.

– Da, dar tu ești prea iubitoare, și nu vei mai căuta să te ascunzi de adevăr și realitate, nici nu le vei lăsa să treacă de la sine, pentru că tu n-ai știut de ele. Tu nu ești femeia care să joace un simplu rol, reinventând un univers factice, neimplicându-se sufletește.

La aceste cuvinte, Marissa ghici că el făcea aluzie la cineva anume. Brusc, se trezi întrebându-l.

– Despre cine vorbești?

Fixând-o cu o privire absentă el îi răspunse.

– Despre o femeie pe care am cunoscut-o. Despre o mamă care trăia într-o lume unică, plină de himere. Iar eu alergam pe străzi, oprindu-mă în fața ferestrelor altor case, unde locuiau copii de seama mea, și pe care-i vedeam râzând fericiți că duc o adevărată viață de familie. Înaintând în vârstă, am înțeles că nu-mi pot dori o casă, o familie, și nu pot trăi și gusta niciodată, fericirea care trebuia să aparțină oricui altcuiva, dar nu mie.

Cu un gest aproape mașinal, el o mângâie pe Marissa pe spate și adăugă.

– Dacă apartamentul nostru era impecabil, era pentru că noi eram curați. Dacă masa noastră era perfectă, era pentru că din

partea noastră nu avea nici o problemă. Totul era însă în aparență, dar nu și în realitate.

– Din păcate!, dădu trist din cap, Marissa.

– Dar de ce se plângea ea, și nu cei care îi suportau angoasele?, se tângui Kent cu privirile rătăcite în gol.

– Pentru că ea prefera să creadă în perfecțiune, uitând că viața este atât de scurtă. Casă sau apartament este atât de puțin important. Singurul lucru important sunt oamenii care formează o familie. La mine, ai să vezi, că bebelușul se va putea juca fără grija că va deranja ceva, sau pe cineva, chiar dacă își va dori să aducă și nisip în antreu. Iar când vei veni acasă, vei constata că vila ta nu are nimic din vilele din tablourile de pe pereții agențiilor imobiliare, și seamănă mai degrabă, cu un simplu teren de joacă.

Cu privirea marcată de o infinită tandrețe, el îi mângâie obrazul murmurând.

– Sunt fericit, Marissa! Nu va mai trebui să caut cea mai bună mamă pentru copilul meu. Ce bucurie!

În timp ce o strângea din ce în ce mai tare la pieptul lui, Marissa crezu că se sufocă de tristețe. Din explicațiile lui Kent ea trebuia să înțeleagă faptul că el iubea în ea, soția și mama copilului lui, și nu amintea nimic de dragostea și pasiunea ce-o purta femeii de lângă el.

Încă o dată, Marissa se trezi cu lacrimi grele și roindu-i pe obraji îmbujorați de furia ce o simțea urcându-se din nou în ea....

CAPITOLUL 8

– Vino să te culci, dragul meu!, murmură Marissa.

Instinctiv, brațele lui se încolăciră în jurul superbului corp al tinerei femei, în timp ce ea îl conduse cu tandrețe în dormitor.

– Trebuie să dormi și tu câteva ore, Kent!

Kent nu se mai lăsă rugat încă o dată, și, întinzându-se alături de ea, o prinse cu gesturi gingașe în brațe, și îi șopti la ureche.

– Ador acest pat. Cred că-l voi schimba și pe al meu cu unul mai mic.

– De ce?

– Pentru că, doar așa va trebui să dormi mai aproape de mine...

Cei doi mai schimbară câteva cuvinte, cu voci șoptite. Erau momentele când fericirea își dispută aprig prioritatea cu oboseala.

– Am enorm de multe treburi de rezolvat mâine dimineață, mai zise el.

Încet-încet, în cameră se mai auzea doar respirația liniștită a celor doi tineri și frumoși îndrăgostiți.

Primul adormi Kent. Marissa însă, nu putea să adoarmă. Mii de gânduri alergau prin capul ei, ca o herghelie de cai sălbatici, care nu cunoscuseră încă hamul. Ea se gândea la persoana evocată de Kent, și anume mama sa, fără nici o îndoială, și frânturile de destăinuiri care explicau cel mai bine adversitatea sa față de femei, în general. Era evident, că mama influențase în rău, cea mai mare parte din personalitatea sa. Mult mai puțin contribuise tatăl său la formarea lui. În ceea ce o privea pe Marissa, ea nu cunoștea mare lucru din viața de

familie a părinților lui Kent. Știa doar că mama lui murise mai demult, iar tatălui îl plătea toate cumpărăturile. Și, cam atât.

Prin somn, Kent o îmbrățișă peste umeri pe Marissa, în timp ce ea își culcuși mai bine capul pe umărul lui stâng. La drept vorbind, Marissa nu știa bine nici unde se află și nici ce vrea de la viață. Kent îi tulburase echilibrul interior, până într-atât, încât ea se temea să ia o decizie de frică să nu fie inspirată mai degrabă de emoție, decât de rațiune.

În sufletul ei prevalau două certitudini: prima - îl iubea la nebunie pe Kent, și cea de a doua - își dorea enorm acest copil. Împuternicită de aceste două constatări sacre, tânăra femeie închise ochii și se lăsă să alunece într-un somn adânc.

Când se trezi, Marissa constată că este singură în pat. Soarele îmbrăca încăperea cu o lumină aurie, ce-i spunea că este aproape miezul zilei.

Dintr-o dată, de pe terasă, prin ușa întredeschisă, ajunse până la ea, un zgomot de voci. Probabil că Kent vorbea la telefon. Preocupată, ea se ridică din pat, se furișă într-un halat de baie, și se așeză cuminte pe marginea canapelei, să-l aștepte. Brusc, în gânduri îi reveniră pasaje din noaptea care tocmai trecuse, cu toate semnele de întrebare, dar și cu toate clipele miraculoase de căutare, înălțare și împlinire. Kent se arătase atât de îndrăgostit, atât de tandru, atât de delicios...

– Ai făcut ochișori?

Din prag, cu o ceașcă de cafea în mână, Kent îi surâdea cu toată fața.

– Mi-am zis că este timpul să vin să te scol. Eu deja muncesc, de mai bine de șase ore.

– Oh! Chiar așa?, strigă ea puțin jenată.

– Eu te-am împiedicat să dormi o mare parte din noapte, așa că, trebuia să te las să recuperezi.

El se apropie și adăugă:

– Poftim o ceașcă de ceai, Marissa!

Un surâs minunat îndulci trăsăturile lui Kent, care, întorcându-și capul, urmări cu atenție ceașca de ceai pe care i-o întindea Marissei.

– Cum te simți?

Marissei, care sorbea cu plăcere ceaiul, îi trebuiră câteva secunde bune până când reuși să răspundă.

– Mulțumesc, bine!

Și, spre marea ei surpriză, ceea ce susținea era și foarte adevărat. Pentru prima dată, după primele cinci luni de sarcină, nu avea nici cea mai mică durere în corp și nici cea mai mică greață.

– Probabil că perioada de probe s-a terminat, își dădu cu părerea Marissa făcându-i cu ochiul.

– Poate, dar tot trebuie să ai grijă ce faci tot timpul zilei. Nu cred că e bine, și nici nu vreau să te obosești prea tare!

Marissa continuă să guste din ceai, într-o tăcere, când plăcută, când neliniștitoare. Brusc, ea avu impresia că retrăiește anii adolescenței, când avea doar șaisprezece ani. Zborul gândurilor îi fu oprit de Kent care o trezi din visare.

– Marissa, trebuie să stăm de vorbă.

Tânăra se încruntă și zâmbi strâmb, a reproș.

– Despre ce?

– Despre noi.

– De ce?

Stând în picioare lângă pat, Kent lăsa impresia că ține s-o domine cu orice preț.

– Uită-te la mine!

Cuvintele lui păreau un ordin, așa că Marissa ridică încet privirea spre ochii lui mari și profunzi, de culoare gri închis, care o tulburau de fiecare dată, de câte ori trebuia să-i privească.

– Vreau să vorbim de căsătoria noastră!

Ea puse încet ceașca pe masă și răspunse pe un ton ferm.

– Nu.

Figura lui Kent se întunecă brusc.

– Deci... Hai să trecem peste obiecțiile tale! Fii soția mea! Noaptea trecută, acceptând că mă iubești, am urcat împreună toate cele nouă ceruri de magie ale iubirii. Înseamnă că pe viitor, noi putem forma un cuplu solid, siguri pe noi și pe sentimentele noastre.

– Dar nu este corect, Kent! Te rog! Nu-mi face asta!

Marissa sări în picioare, ca și când ar fi vrut să-l dea, în pumni, afară din cameră.

– Și atunci, de ce m-ai dorit și te-ai dăruit atât de convingător, toată noaptea?, adăugă el pe voce caldă, duioasă chiar.

Și, nelăsând-o să rumege ideile, Kent se apropie de Marissa și o prinse cu ambele mâini de umeri.

– Ne vom căsători, Marissa și vom trăi una dintre cele mai fericite vieți de familie. Nu vei avea nici cel mai mic argument să mă părăsești, sunt convins de acest lucru. Ți promit că, în ceea ce te privește, voi purta mereu și oriunde imaginea ta de soție și de mamă fericită!

Ea ridică privirea într-o atitudine malițioasă, și răspunse provocator:

– Chiar și atunci când te vei afla în prezența altor femei? Chiar și atunci când vei participa la serate dansante petrecute cu prietenii? Chiar și atunci când vei lua parte la diferite dinee și aniversări? Chiar și atunci când vei face deplasări interminabile?

Cu un gest solemn, el își duse mâna la inimă.

– Mă vei însoți chiar și acolo unde vor fi multe femei, iar eu nu voi avea ochi decât pentru tine! Voi merge la multe serate dansante împreună cu prietenii noștri, dar numai însoțit de tine! Orice festivitate o voi celebra doar în compania ta! În schimb, pentru deplasările mele, nu-ți pot promite decât că voi păstra în permanență chipul tău pe retină. În revanșă însă, voi încerca să organizez multe excursii și concedii pe care le vom petrece împreună cu copiii noștri!

La atâtea argumente, Marissa replică zâmbind.

– Nu mă gândesc decât să te poți ține de cuvânt, Kent.

Spunând aceste cuvinte, tânăra lăsă capul în jos întristându-se. Brusc, sesizând umbra ei de neîncredere, Kent răspunse grăbit și pe o voce fermă.

– Să știi că nu te-am mințit niciodată, Marissa. Spunând acestea, nu ai prea multe opțiuni. Eu am decis aceste lucruri.

Neliniștea începu să pună din nou stăpânire pe ea. Trebuia să facă tot posibilul ca să-l împiedice să facă o eroare inacceptabilă, care le angaja viața de o manieră iremediabilă. Speriată, ea clipi de mai multe ori din ochi, și întinse brațele spre el.

– Te rog, Kent!

El n-o lăsă să termine fraza, o ridică pe neașteptate în brațe și o purtă cu pași siguri spre pat.

– Ai făcut prea multe până acum, draga mea! Și, pe deasupra nici n-ai mâncat ceva în dimineața asta! Ți-am spus că voi avea grijă de tine, dar când sunt alături de tine, uit totul. Să nu te miști de aici! Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

– Stai puțin, articulă ea cu voce joasă.

Mâna ei întârzie pe mijlocul lui, pe spatele lui, pe părul lui bogat.

– Ce-i cu tine, inimioara mea? Vrei să chem un doctor?

Neliniștit, el puse mâna pe fruntea Marissei, care nu avea o stare febrilă în corp, ci în suflet. Și remediul său, medicamentul ei panaceu, nu era altul decât Kent. Dar ea nu putea să-i mărturisească acest lucru.

– Aș vrea, dacă... Simt cum capul meu îmi face iarăși figuri.

Marissa nu mințea deloc. Totul în jurul ei părea că se transformase într-un titirez.

– Nu te mișca!, îi ceru el autoritar.

Imediat ce Kent ieși din cameră, Marissa își regăsi suflul, iar buzele ei, care prinseră culoare, se depărtară ușor într-un zâmbet, la auzul zgomotelor făcute de iubitul ei în bucătărie. O vagă somnolență o cuprinse, și se hotărî să închidă puțin ochii.

Un zgomot o trezi din toropeală și, deschizând ochii, îl văzu pe Kent stând în picioare lângă pat.

– Să nu adormi! Ți-am pregătit o supă și un sandvici. Poate ar fi bine să le mănânci înainte de a se răci!

Nevenindu-i să creadă, Marissa privi la figura bărbatului din fața sa, care părea sincer preocupat de o grijă nouă, întrebându-se dacă acesta este bărbatul care îi vorbise de căsătorie. Încă perplexă, tânăra murmură cu voce slabă:

– Mulțumesc!

El îi așează cu atenție platoul pe genunchi.

– Cu plăcere! Revin imediat.

Marissa nici nu reuși să pună mâna pe lingură, că, se și întristă. Era din nou singură în cameră, invadată de un insuportabil sentiment de singurătate. Stătuse împreună cu iubitul ei patruzeci și opt de ore, și totuși simțea nevoia acerbă de a-l avea în permanență aproape. Agasată de sensibilitatea sa, Marissa puse cu o mână fermă platoul pe pat, și se îndreptă cu pași repezi spre baie.

Dușul calduț îi mai răcori puțin focul, și îi mai liniști trăirile pe care le resimțea când era lângă Kent. Își regăsi modul de a râde de cea care refuzase o cerere în căsătorie, pentru a se văita ca o liceană, că prietenul ei se depărtează mai mult de un pas de ea! Dar ea nu putea face abstracție de realitate. Petrecuse totuși destul de mult timp în prezența lui Kent, se bucurase de râsul și de glumele lui.

Marissa se îmbracă într-un pantalon mai larg de casă, apoi caută o cămașă de culoare verde-smarald, pe care o adora, și constată cu plăcere, că fizicul ei nu este chiar atât de dezagreabil. Se privi în oglindă, zâmbi și scoase limba la fata din oglindă, cu un aer ștregăresc. Mișcându-se în continuu în fața oglinzii, se machie și își adună părul într-un coc enorm.

Așezat în balansoar, Kent contempla șemineul pe care Marissa așezase mai multe ghivece cu ferigi înverzite. Auzind-o apropiindu-se, el ridică privirea și o studie cu atenție. Tânăra

avea un aer grav, ca și când ar fi fost depășită de probleme. Ce-o fi pățit? Fără îndoială ea regreta decizia luată!

– Ia loc, Marissa!

Cu inima strânsă ca de o teamă și o suferință cumplită, tânăra se conformă.

– Noaptea trecută... începu Kent precaut.

Tânărul ezită câteva momente.

– Știu, spuse ea simplu. Am înțeles.

– Ce-ai înțeles?

Marissa surâse trist.

– Sunt conștientă că am o siluetă dezagreabilă, Kent. Nu e cazul să te scuzi, pentru ceea ce este atât de evident.

O umbră de furie deformă ușor trăsăturile bărbatului.

– Marissa, spune-mi ce-ar mai trebui să fac, pentru a te convinge de dragostea mea?, silabisi el apăsător. Am încercat să-ți demonstrez acest lucru în mii de feluri. Este chinuitoare comportarea ta! Spune-mi, cum aș putea să-i vin de hac, încăpățânării tale?

Nevoind să-l întărească și mai rău, Marissa contemplă câteva momente mâinile sale. În acel moment sinceritatea lui nu-i permitea să-și mai ascundă sentimentele. Și totuși...

– Spune-mi adevărul, Kent! M-ai mai iubi tot atât de mult, dacă n-aș purta în pânțe copilul tău?

– Da!

Fermitatea răspunsului său, nu mai lăsa nici un dubiu. Și totuși, Marissa nu se putu abține să nu-l mai întrebe încă o dată.

– În acest caz, de ce nu m-ai căutat niciodată după acea minunată primă noapte de dragoste? Ce ai făcut tu în aceste trei luni de tăcere? Nu mi-ai dat, nici măcar un telefon!

Era atâta disperare în vocea Marissei, că sufletul i se umplu instantaneu cu un soi de tristețe amestecată cu multe și dureroase regrete. Înțelese că acel comportament laș al lui Kent, din urmă cu trei luni, stătea la originea tuturor neînțelegerilor actuale dintre ei. Păcat că acum, nu mai putea să dea timpul înapoi.

Kent se aplecă spre Marissa , o prinse de mâini și o trase încet spre el.

– Cu o săptămână înainte de întâlnirea noastră, eram într-o situație foarte dificilă. La un moment dat, am crezut că voi pierde rezultatele unei munci încrâncenate de luni de zile, din cauza unei investiții absurde. În acele zile eram departe de a spera să găsesc o soluție de rezolvare a îngrozitoarei situații în care mă aflam.

Kent se întrerupse un moment, pentru a-și trage sufletul, și a savura prezența Marissei alături de el.

– Atunci ai apărut tu. Cu blândețea și gingășia ta, mi-ai redat încrederea în mine. Am înțeles că ai altfel de sentimente pentru mine, fiind complet dezinteresată de averea mea, pentru tine contând doar eu și persoana mea. Din păcate m-a cuprins teama. Da, mi-a fost teamă, chiar de la început, să mă apropii de o femeie atât de generoasă. Tocmai rupsesem relațiile cu o femeie cu care stătusem aproape trei ani, și starea de spirit prin care treceam, precum și vacarmul din capul meu îmi deterioaraseră până și relațiile de afaceri.

– Sunt la curent cu relația ta cu Liz, murmură Marissa, roșind. Dar, ea își dorea copii, și tu, nu. Așa este?

– Exact. Adevărul este că nu doream cu nici un preț ca ea să fie mama copiilor mei.

– Dar, eu?

– În acele timpuri nu te cunoșteam dar, cred că am căutat mereu compania imaginii tale, Marissa. Fără să fiu conștient de ceea ce fac. Căci tu mi-ai dat măsura acestei dorințe. Eu îmi doream foarte tare, o femeie care să mă iubească pe mine, pur și simplu, și nu pentru conturile mele bancare. Nici nu mă gândeam că poate exista o astfel de femeie. Apoi, când ai intrat în viața mea, efectiv m-am panicat. Dimineața, când m-am trezit după prima noapte petrecută împreună, aveam argumentul că așteptam această fericire încă de la facerea lumii. Tu erai pentru mine, definiția gesturilor, în același timp, sincere și tandre. Amintește-ți că te-ai dus să cauți o aspirină și un pahar cu apă,

înainte de a reveni să te culcușești la pieptul meu. Și asta, fără să întrebi nimic, fără să ceri ceva în schimb.

– Dar, era un lucru foarte normal, Kent? Nu a fost nimic extraordinar în asta.

– Te înșeli, Marissa! Nu m-am mirat deloc, când felul tău natural și sincer de a te purta m-a obligat să-mi pun fel de fel de întrebări. Cum aș fi reacționat dacă tu mi-ai fi cerut ceva în schimb? Mă zbăteam într-o confuzie totală, nu mai aveam nici un ban în conturi, și mă gândeam cu groază dacă mă voi mai putea redresa financiar. Chiar mă bătea gândul să mă ascund undeva departe, să nu mai știu de nimic.

– Până în ziua în care eu te-am sunat. Ți-a fost teamă de acel telefon?

– Nu. Cele trei luni care trecuseră, mi-au adus rezultatele scontate. Pe de altă parte, chiar mă gândeam să te caut. Țineam foarte mult să te văd. Voiam să aflu dacă ești și în realitate atât de extraordinară, cum erai în amintirile mele. Atunci ai apărut tu, să-mi spui că vei avea un copil.

– Și ai simțit că te trec fiori reci pe șira spinării!

– Sincer, nu! Dar am rămas cu gura căscată.

Kent surâse trist, oftă și adăugă cu voce joasă.

– Primul gând a fost să fac puțină ordine în viața mea, și să te sun din nou. Am fost atât de fericiți împreună, nu? Speram din toată inima, să te aud spunând că nu vrei să mă mai părăsești niciodată. În sfârșit, asta sper și acum.

– M-ai rănit, iar reacțiile tale m-au făcut să mă tem de tine. Ca răspuns, m-ai obligat să mă port și eu cu răceală, căci, la rândul meu eram îngrozitor de panicată. Îmi doream foarte mult acest copil, era copilul iubirii mele, dar, în același timp, mă temeam că nu mă vei cere în căsătorie și-mi voi petrece toată viața singură.

– Ce ai vrea să faci astăzi?, o întrebă el sărutând-o cu tandrețe.

– În primul rând vreau să-i sun pe părinții mei. Știi că ei nu mă vor abandona niciodată la greu, dar vreau să afle și ei, că și tu vrei să participi la educația copilului tău.

Hărțuită de amintirile dar și de îndoielile ei, Marissa întoarse ochii.

– Am fost crescută de o mamă iubitoare, în timp ce tatăl meu nu s-a interesat niciodată de mine. Pentru copilul meu speram cu totul altceva. Voiam ca și tu să-ți dorești, la fel de mult ca și mine, să-l creștem împreună în dragoste, înțelegere și armonie. Îmi spuneam că, chiar dacă nu ne vom iubi la fel de mult, vom face tot posibilul că reducem la zero, orice disensiune dintre noi.

– Adică, vrei să spui, că ai întâlnit un bărbat care te cere în căsătorie, și că de fapt, tu ești aceea care mai ai semne de întrebare și ți-e frică să spui „da”!

Atinsă la coarda sensibilă de această remarcă ironică, Marissa se întoarse spre Kent și articulă pe un ton foarte serios.

– Kent, dacă tu dorești să te însori cu mine, cu orice preț, și eu sunt gata să spun „da”, dar cu o condiție!

– Oh, da! Trebuia să mă aștept!, concluzionă el pe un ton neliniștit.

– Mi-ar plăcea să rămânem împreună ca doi logodnici, până când vom fi mai siguri de noi și de dragostea noastră.

– Ce spui tu, draga mea? Nu crezi că ar fi mai bine, să fii căsătorită, înainte de naștere?

Kent încercă un surâs încurajator, dar în același timp, ușor ironic, dar Marissa i-l șterse repede de pe buze.

– După părerea mea, ar fi mult bine dacă am acumula mai multă experiență înainte, decât să ajungem la un eșec după căsătorie. Eu îmi doresc în primul rând, o comuniune de gânduri și trăiri, de dragoste, respect și înțelegere.

– Și vei accepta ca bebelușul tău să nu aibă un nume?

– Va purta numele meu.

Kent făcu o grimasă de om zdrobit, învins. Această femeie era frumoasă, încântătoare, plină de spirit, dar și... încăpățanată

la culme! Conștient că va fi obligat să facă cum vrea ea, el se hotărî să joace după cum i se cântă.

– Dar, cu o condiție!

Marissa deschise ochii săi mari, frumoși, expresivi, și-l privi pe Kent uluită, de parcă s-ar fi așteptat, din toată inima, să fie sărutată.

– Ce condiție?

– Să nu mă mai ții la distanță, să ne petrecem tot timpul împreună, până vom ajunge să ne cunoaștem mai bine, să anunțăm oficial logodna noastră, și să ne căsătorim înainte de Crăciun. După ce vei naște, te vei simți mult mai bine, și vom face totul pentru a avea o familie fericită.

– Dar de ce atîta grabă?

– Pentru că mi-ar face mare plăcere să fim căsătoriți de Crăciun! Îmi doresc să acumulez cât mai multe momente fericite ca soț și tată! După părerea mea, acestea vor fi baza unei adevărate fericiri viitoare.

Uimită, Marissa lăsă ochii în jos, și reflectând câteva momente, articulă cu voce gravă.

– De Crăciun?... Fie!

Apoi, mai bine dispusă întinse mâna spre Kent și adăugă.

– Așa să fie!

– Așa să fie!, repetă și Kent.

Privind-o cu multă dragoste, Kent se aplecă și o sărută apăsător...

Tânărul o strânse în brațe câteva minute bune, îmbrăcînd-o într-o rochie de sărutări tandre, calde și dulci, până când dorințele triumfară asupra rațiunii.

– Așa se întâmplă, ori de câte ori reușești să semnezi un contract?, întrebă Marissa cu răsufierea întretăiată.

– Nu! Este pentru prima dată. Și ar trebui să sărbătorim, Marissa...

– Și eu cred că se impune, decretă ea surzînd.

Și, pentru prima dată, Marissa luând inițiativă se ridică, și-l prinse de mână pe Kent, și învăluindu-l într-o privire plină de

chemări, făcu primul pas spre cerurile care-i așteptau cu ușile larg deschise. Cei doi frumoși îndrăgostiți se îndreptară îmbrățișați spre dormitor...

*
* *

Marissa și Kent petrecură următoarele două zile, închiși în apartamentul ei, dincolo de lumea exterioară, de care erau despărțiți doar de terasa plină cu flori.

Kent o sună doar pe secretara lui, pentru a afla noutățile. A doua zi, Judi îl sună, pentru a-i transmite diverse mesaje, și cam atât... Timpul le aparținea cu totul, era numai și numai al lor... Vizionară împreună două filme care le plăcură în mod deosebit. Kent o învătă un joc de cărți pe care-l juca, împreună cu prietenii, când era mic. Cel mai mult le plăcea să asculte muzică, în timp ce pregăteau mâncarea.

Discutau toată ziua de politică, religie, muzică, sport, precum și de multe alte lucruri care-i interesau în mod direct. Nu scăpau nici un prilej de a pălăvrăgi minute în șir și a se bucura din nimic. Înceau tot timpul să aplaneze cu vorbe calme toate divergențele care apăreau în opiniile fiecăruia, și să pună punct, cu un sărut, oricărui dispute în care, cineva îndrăzne să ridice tonul. Orice discuție se termina într-un hohot molipsitor de râs.

În ziua în care Kent, chiar trebui să se ducă și la birou, avea impresia că petrecuse împreună cu Marissa, o lungă și minunată vacanță.

Cu inima strânsă, tânărul se reîntoarse în apartamentul său, minunându-se că aici toate lucrurile înțepeniseră la locul lor și în poziția în care le lăsase când treburile cu Marissa începuseră să meargă mai bine.

Se îmbracă rapid, apoi se grăbi să ajungă în garajul de la parter, pentru a nu mai fi tentat să se oprească din nou la etajul douăzeci și opt. Orice gând începea și se termina cu Marissa și

cu zâmbetul ei încurajator. Se trezi surâzând încontinuu. Cu ochii mijiți, o revăzu în lumina aurie a dimineții, așezată în patul împlinirii lor, cu fața albă încadrată de buclele superbe de culoare neagră. Ea râdea cu un clinchet cristalin, evocând parcă sărbătorile de *Ziua Recunoștinței* care se apropiau cu pași repezi.

Odată ajuns la biroul său, se hotărî să semneze toate documentele fără să le mai citească, fără să le mai verifice, așa cum era normal, convins că Judi, secretara lui își făcuse treburile corect și eficient, ca și până acum. Mulțumit de constatările lui, îi dădu lui Judi și ultimul dosar, spunându-i:

– Judi, eu cred că a sosit timpul să-ți măresc salariul.

– Sunt de acord întru-totul, domnule! Cât să fie?

– Ți se pare că ești prost plătită?

– Nu, domnule, dar n-aș refuza o creștere de salariu, chiar dacă ar fi de numai o centimă, sublinie surâzând tânăra.

– Să înțeleg că ești de acord să-ți cresc salariul cu o centimă? Doar o centimă?

– Nicidecum.

– În acest caz eu îți propun o creștere de 10%.

– Începând de când?

– De astăzi.

– Să zicem 15%, și vă promit că voi filtra cu mare atenție toate telefoanele dumneavoastră și, nu voi lăsa să-mi scape nici o solicitare, fără cel mai eficient răspuns, nici de la dumneavoastră către terți, și nici de la terți către dumneavoastră!

Kent izbucni în râs.

– Hai să rămânem totuși la 10%, pentru aceleași servicii!

Tânăra surâse și ridică nemulțumită din umeri.

– Bine, dar nu vi se pare... caraghios de puțin?

– Și, sună-l și pe directorul I.W. Marx, și spune-i că trec în această după amiază pe la el, să văd ce-mi poate propune pentru un inel de logodnă!

– Am înțeles, domnule!, răspunse Judi luând poziția de drepti.

Tânăra se depărtă puțin, dar gândindu-se o clipă, reveni.

– Am omis să vă spun că tatăl dumneavoastră a trecut pe aici în două rânduri. Cred că a trecut și pe la apartamentul dumneavoastră. După părerea mea, sunt convinsă că vă va mai căuta.

– Cu cât mai târziu, cu atât mai bine!, replică Kent, în timp ce Judi închidea ușa biroului.

Avea o mulțime de probleme la care să se gândească, și nu era nici o nenorocire dacă uita, cu bună știință, de sumele exorbitante de bani pe care i le cerea tatăl său, ori de câte ori trecea pe la el. Mai importantă era Marissa, pe care trebuia s-o sune, pentru a o convinge că trebuie neapărat să poarte un inel de logodnă.

Cu greu, dar Kent se hotărî să se apuce și de lucru. De câte ori muncea, lui Kent i se părea că timpul trece cu o viteză amețitoare. Când Marissa își făcu apariția, radioasă și superb îmbrăcată, el răsuflă ușurat și închise dosarul cu o plăcere ieșită din comun.

– Am venit prea devreme?

– Nu. Exact la țanc.

Kent se sculă din fotoliu și ieși în întâmpinarea ei. Trebuia s-o atingă, să se convingă că este reală, să o strângă în brațe și să guste din nou din dulceața buzelor ei.

– Ești bine?, o întrebă el. Parfumul tău mă înnebunește.

– Atunci n-am să-mi mai dau cu el.

– Ba da, draga mea! El se numește „*Marissa*” și nu pot trăi fără el...

Kent, care avea impresia că n-o văzuse de o eternitate, se bucura de puterea sentimentelor lui, uimit în același timp că este în stare să iubească atât de mult.

Rebelă ca întotdeauna, Marissa, se reculese și murmură:

– Nu crezi că ar fi mai bine să plecăm?

– De ce te temi?

Marissa îl sărută apăsător, înainte de a-i răspunde cu voce joasă.

– De secretara ta! Ce-o fi gândind ea despre noi?

– Că suntem doi frumoși îndrăgostiți, răspunse simplu Kent.

În ciuda vivacității Marissei, Kent remarcase în privirea tinerei o umbră de neliniște care-i străfulgera privirile. Știa că nu o poate întreba nimic, și era convins că nici ea nu-i va spune nimic. Nu avea decât să se înarmeze cu răbdare, și să sperie că în curând Marissa va ajunge să treacă peste temerile și obsesiile ei.

Era convins că, într-o zi, ea va reuși să deschidă și această ultimă ușă, care îi mai separa.

Cu o voce veselă, Kent îi spuse.

– Nu-ți face griji! Sunt gata imediat! Și vin și cu argumente. Avem o întâlnire foarte importantă, pe care nu o pot rata, sub pretextul că tu ai hotărât să mă vrăjești!

Cu un gest delicat, dar autoritar, el se desprinse din îmbrățișare și o luă de mână. Apoi adăugă.

– Nu te supăra că mă grăbesc! Dar și eu, abia aștept să ajungem acasă și să te pot ține în brațe până mâine dimineață!

Cu această promisiune, plină de speranțe și împliniri, cei doi părăsiră biroul. Mână în mână...

CAPITOLUL 9

Inelul de logodnă pe care-l alesese Kent, părea că este cel mai așteptat cadou din partea bărbatului iubit. Marissa îl admirase de sute de ori, pe tot traseul, de la magazinul bijutierului și până la cel mai apropiat restaurant de *Tour 222*.

Cu ochii scânteind de emoție, ea contempla superbul briliant care strălucea în mii de ape. Efectiv îl adora.

– Ești fericită, dragostea mea?

Ea surâse, radiind de fericire, fără să poată să scoată vreun cuvânt, în timp ce el o contempla cu o privire tandră de îndrăgostit.

– Daaa. Foarte mult!, răspunse ea cu vocea pierdută.

Câteva minute mai târziu, Kent își gară Alfa-Romeo în parcare restaurantului, și se întoarse spre femeia iubită. Cu o figură gravă el îi spuse.

– Marissa, nu știu ce temeri mai ai, ce întrebări te mai chinuie, dar să știi că eu vreau să ne căsătorim cât mai curând posibil. Dacă tu vei avea cea mai mică îndoială, voi încerca să fiu foarte înțelegător! Dar, te rog, nu mai ezita să vorbești cu mine despre toate problemele tale. Nu păstra în sufletul tău nici cel mai mic secret, care ar putea să ne umbrească iubirea!

– Voi încerca!, promise Marissa cu voce joasă.

Tânăra îl mângâie pe obraz, cu o mână tremurândă, ca pentru a se convinge că este acolo, atât de aproape de ea. Trecuse atât de mult timp, de când își dorise să trăiască aceste momente neprețuite. Realitatea pe care o trăia, de multe ori i se părea incredibilă. Parcă era prea frumoasă, pentru... a dura.

– Dă-mi puțin timp, te rog, să mă obișnuiesc cu acest „noi”!, adăugă ea aproape șoptit.

– De acord! Dar să știi că mi-ar plăcea tare mult, ca fiul nostru să poarte de la început numele meu.

Marissa tresări violent.

– Știu.

Tânăra deja deschidea portiera, încercând să suradă.

– Hai mai repede, Kent! Mi-e o foame de lup!

Restaurantul era foarte elegant, iar dineul se dovedea foarte delicios. Marissa, care adora clătitele, le savură îndelung, după care mai ceru o cafea. Cei doi discută despre toate și despre nimic, prelungind cât putură de mult această fericită clipă de intimitate. Ospătarii, îmbrăcați în impecabile costume de culoare închisă, ori de câte ori treceau prin salon, își aruncau privirile spre ei, bucurându-se parcă, de tinerețea, frumusețea și dragostea lor.

La sfârșit, Kent mărturisi.

– Niciodată, de când mă știu, n-am mâncat atât de bine ca în ultimele zile, de când am mâncat împreună.

– Ai grijă ce faci! Trebuie să fii atent totuși, să nu iei în greutate cu înaintarea în vârstă!, îl tachinează Marissa.

– Am înțeles! Dar, se pare că și tu ai mâncat destul de mult în ultimul timp! Cred că tu ar trebui să ai mai multă grijă de silueta ta!

Marissa izbucni în râs.

– Deloc! Eu sunt obligată să mănânc bine, și conform unui orar bine stabilit, tocmai pentru că trebuie să hrănesc două suflete. Când eram la școală, mâncam de prânz la ora unsprezece dimineața, iar la ora cinci după amiază, muream de foame.

– Știu! Până să rămâi însărcinată, nu te îngrijeai deloc de programul și de dieta ta alimentară.

– Mi-era frică de așa ceva, silabisi ea zâmbind ștregărește.

– Ei bine, Marissa Madison, viitoare doamnă Marissa Pierce, s-a terminat cu grijile și regimurile alimentare. Pe viitor te voi supraveghea îndeaproape și din acest punct de vedere.

Spunând acestea, Kent luă figura unui profesor de liceu care aplică oral, o corecție meritată, unui elev indisciplinat.

– Da! Dar, eu...

Marissa nu-și putu termina fraza. O voce severă, de stentor, se ridică între ei.

– Ah! În sfârșit, te-am găsit! În ultimul timp, ți-am lăsat o groază de mesaje la secretara ta. Aparent însă, ele n-au avut nici o eficiență.

Foarte calm, Kent se așează mai bine în fotoliu, înainte de a răspunde.

– Bună ziua, tată! Stai liniștit, tată, ele mi-au fost transmise!

Din locul ei, Marissa îl studia cu atenție pe acest bărbat, de o vârstă nesigură, care, în ciuda unui surâs forțat, tremura de furie.

– Și când aveai de gând să mă suni?

– Când aș fi avut timp.

– Vrei să spui că pentru ea ai destul timp, dar să aloci câteva minute și pentru tatăl tău, nu poți? Iată cine se interpune între noi, făcu bătrânul un gest vag în direcția Marissei.

În spatele cuvintelor lui, Marissa sesiză o răceală și un dispreț ieșit din comun. Cu obrajii în flăcări, ea se adăpostii în spatele poșetei sale, încercând să se ascundă de acea privire neînduplecată.

– Pe mine, vă rog să mă iertați!, murmură ea speriată.

Kent făcu un gest elegant, ca pentru a o reține, dar Marissa bătu în retragere și se îndreptă grăbită spre vestiar, unde avu grijă, ca în primul rând, să încuie ușa. Cu respirația întretăiată și cu inima bătându-i cu putere, ea se apropie de perete și-și studie imaginea din oglindă. Era pentru prima dată când era obligată să trăiască o asemenea umilință. Până acum, avusese grijă să nu primească vizitele, decât ale prietenilor apropiați, care erau în același timp, discreți, sinceri, îngăduitori, indulgenți, care n-ar fi îndrăznit s-o jignească niciodată.

Tatăl lui Kent însă, nu vedea în ea, decât o intrigantă de cea mai joasă speță, o femeie interesată doar de a pune mâna pe un

bărbat bogat. Era foarte clar, că și o parte din cei mai apropiați prieteni de-ai lui Kent împărtășeau aceeași idee.

Lacrimi grele începură să i se rostogolească în voie pe obraji stacojii de rușine, furie și deznădejde. Era cu nervii la pământ, și îi venea să urle, să rupă ceva, să spargă ceva.

Deodată auzi bătăi puternice în ușă.

– Marissa, deschide te rog!, strigă Kent de dincolo de ușă.

Paralizată de frica inoculată de lumea din jurul ei, care era convinsă că n-o va accepta niciodată, Marissa nu putu să reacționeze în nici un fel.

– Marissa, deschide, înainte de a mă duce la direcție pentru a mă ajuta cu ceva!

Închistată în furia ei neputincioasă, Marissa era hotărâtă să nu facă nimic, dar era convinsă în același timp că, Kent se va descurca oricum. Tremurând din tot corpul, se apropie cu greu de ușă, și cu degete nesigure o deschise. În fața ei se ridica un Kent sigur, puternic, convingător, și ocrotitor.

– Tatăl meu este un idiot incurabil, articulă el cu o voce nesigură și plină de nervi.

Reacția tatălui lui Kent o lăsase fără replică. Niciodată nu și-ar fi putut imagina un asemenea comportament. Cu gesturi tandre, și cu mâinile tremurându-i încă puternic, el începu să-i șteargă încet lacrimile de pe obraji, care continuau să-i curgă în voie, adăugând cu o voce tristă.

– Din păcate, acesta este adevărul. Și nu încerca să-mi explici, că ar trebui să fiu mai respectuos cu el! Dacă vrei să știi, el este mai neliniștit ca tine. Relația noastră îl sperie, tocmai pentru că el riscă să mă aducă în stare, să-i tai toate subvențiile.

– Despre ce vorbești tu? Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Eu îi dau o pensie lunară, pe care se teme să n-o piardă.

Pe deasupra, îi susțin și multe alte cheltuieli neprevăzute.

– Chiar așa?, făcu ea neîncrezătoare.

Kent părea foarte amărât.

– Chiar așa. Dacă el mă caută atât de disperat, înseamnă că are datorii la jocurile de noroc, pe care trebuie să le plătească de urgență. Pentru mine nu este nimic nou, înțelegi?

Marcată, Marissa se aruncă în brațele lui, bolborosind.

– Sunt... dezolată, Kent!

El începu să râdă mai liniștit, și o strânse în brațe cu putere.

– Hai, Marissa! Dacă vrei, hai să plecăm de aici, și îți voi povesti totul.

Ea ridică încet privirea, contemplă figura iubitului ei, care începuse să prindă culoare, apoi concluzionează ca pentru ea.

– Iar eu, m-am comportat ca o idioată.

– Tu ai spus-o.

Era o simplă constatare, făcută fără nimic agresiv în ea, fără nici un reproș, așa că Marissa o acceptă cu fruntea sus, fără să se revolte. Tânăra se mai gândi câteva clipe apoi sugeră.

– Ce-ar fi dacă l-am invita pe tatăl tău la noi, de *Ziua recunoștinței*? Poate va înțelege cu această ocazie și faptul că eu nu alerg cu orice preț după averea ta...

– Și, probabil, și faptul că mariajul nostru merită binecuvântarea lui?

Tănăra dădu afirmativ din cap.

– Mă tem că tatăl meu nu va reacționa la asemenea stimuli, Marissa, și chiar îmi pare tare rău. Din păcate, familia mea nu seamănă deloc cu familia ta. Dragostea nu mai poate fi invocată, atunci când se pune problema banilor.

– Nu crezi că deformezi puțin lucrurile, Kent? Înainte de toate el este tatăl tău! Poate că doar în viziunea ta...

– Dar tu, Marissa? Doar viziunea ta l-a împins pe tatăl tău să se poarte așa cum s-a purtat cu familia lui și cu tine?

Kent își dădu brusc seama că replica lui a făcut-o pe Marissa să sufere, deoarece o văzu cum se strânge ca un arici, iar frumoasele ei trăsături ei se durifică, așa că nu mai continuă.

– Ai dreptate, Kent! De fapt, după apariția lui Gary în viața familiei noastre, eu m-am gândit din ce în ce mai rar la tatăl

meu natural. Ce vrei, nu toată lumea are acel primar instinct matern sau patern.

În acel moment, se auziră bătăi în ușa vestiarului, iar cei doi trebuiră să-și întrerupă conversația, pentru a face loc unei doamne, care părea la capătul răbdărilor, și care venise ca o vijelie, să-și caute mantoul de vizon.

Cu buzele țuguiate și o figură stranie, ea îi biciui cu privirea și exclamă ofuscată.

– Oh! Ce situație ridiculă! Nu puteți flirta în altă parte?

– Aveți o idee foarte bună!, i-o întoarse Kent, pe același ton. Dar unde?...

Cei doi părăsiră înveseliți vestiarul, trecură prin salonul restaurantului și se îndreptară spre parcare.

*
* *

Cu o săptămână înainte de *Ziua Recunoștinței*, magazinele făceau o adevărată risipă de imaginație pentru a-și atrage clienții. Peste tot erau amplasate decoruri pictate în tonuri vesele de roșu și verde și, pretutindeni răsunau cântece tradiționale.

Înarmată cu un cărucior, Marissa începu să facă cursele necesare pentru pregătirea meniurilor de sărbători, într-o piață imensă special amenajată în mijlocul Houstonului. Examina cu mare atenție articolele expuse când, pe o alee întregă, descoperi raioanele rezervate nou-născuților.

Blocată, începu să privească mai cu atenție, produse care îi erau complet necunoscute, și păreau atât de misterioase, de la produsele de mâncare, la cele de îmbrăcăminte, de la încălțăminte la jucării, și la multe, foarte multe accesorii.

– Dacă vă decideți să optați pentru cereale, vă recomand să cumpărați piureuri instant, îi sugeră o mămică, foarte sigură de experiența ei.

– Ah! Mulțumesc!

În ciuda celor mai bune intenții din lume, Marissa se simțea depășită de evenimente, dar interlocutoarea ei n-o lăsa să se plictisească și reluă.

– Sunt foarte bune. Eu le-am încercat cu cei doi copii ai mei.

– Mulțumesc!, făcu Marissa, ușor jenată. Voi ține cont de sugestiile dumneavoastră.

Politicoasă, Marissa manevră căruciorul pentru a-și continua drumul. În același timp, mămica bine intenționată și plină de sfaturi din toate domeniile, n-o lăsa să-i scape.

– Și când se va naște bebelușul?

– La sfârșitul lui decembrie.

– Este primul dumneavoastră copil?

– Da.

– Atunci, sănătate și naștere ușoară! Să știți că primii trei ani sunt minunați! Și soțul meu se întreabă mereu, cum a putut să trăiască până acum fără copii?

În ciuda acestei avalanșe de destăinuiri, Marissa nu se putu abține să nu o întrebe.

– Și dumneavoastră?

Din căruțul doamnei, o privea un bebeluș, care ținea strâns un biscuit, afișând un surâs minunat.

– Eu? Nici pe un regat întreg nu aș da viața mea de familie...

Și luând act de această profesiune de credință, cele două femei, după un schimb de amabilități, se despărțiră.

Odată cumpărăturile terminate, Marissa se îndreptă spre parcare de la parterul reședinței *Tour 222*. Ea tocmai începuse să scoată pachetele din portbagaj, că se și trezi alături cu portarul reședinței.

– O clipă, domnișoară Madison! Anunț imediat recepția și Pete va veni să vă ajute.

În sinea ei, Marissa era foarte bucuroasă. Mașina era arhiplină. Deodată, zâmbi. De ea se apropia nu numai Pete, dar și Kent, care arăta superb, îmbrăcat într-un costum de blugi

prespălați, care îi scotea mușchii în evidență, și îi punea în valoare silueta athletică.

Văzând numeroasele sacoșe ce umpleau mașina, Kent nu se putu abține și exclamă.

– Tu ai cumpărat tot magazinul?

– Nu, am mai lăsat câte ceva și celorlalți.

Marissa ar fi dat orice să poată sări de gâtul lui și să-l sărute tandru, dar nu putea face așa ceva în fața angajaților și a altor martori inoportuni. Kent îi înțelese imediat gândurile și îi răspunse, făcându-i complice cu ochiul. Apoi, imitându-l pe Pete luă și el mai multe pachete, în timp ce Marissa remarcă:

– Treaba asta chiar este o muncă de bărbat!

– În concluzie, sarcinile trebuie împărțite! Tu cumperi, iar eu le car! Logic, nu? Asta înseamnă o adevărată egalitate între soți!

Marissa izbucni în râs.

– Eu, Tarzan, tu, Jane?, adăugă pe un ton glumeț, Kent.

În fața acestei glume, el luă un aer de adevărat Tarzan, plin de mușchi și sigur de el adăugă.

– Stai puțin! Eu chiar te văd în ipostaza unei Jane neajutorată.

Viziunea lui Kent suna ca premoniție, așa că Marissa ripostă docil.

– Da, domnule! Prea bine, domnule!

Cei doi nu intraseră în apartament nici de cinci minute că interfonul sună strident. Cu o cutie de ananas sub braț, Kent se duse să răspundă, protestând că Marissa se apucase să aranjeze proviziile la locul lor.

Cu toate acestea, ea se simțea foarte bine, și fredona un cântec vesel despre frumusețea vieții. Brusca, se trezi că-l învăluie pe Kent cu o privire drăgăstoasă, spunându-și că, niciodată nu se va mai putea despărți de un așa om minunat.

Când el reveni de la interfon, o cuprinse pe Marissa pe după umeri și o sărută pătimaș.

– Totul e-n ordine?, îl întrebă ea.

– Da.

După ce o strânse în brațe cu putere, Kent adăugă.

– Am de rezolvat o problemă. Te descurci singură cu aranjatul proviziilor?

Ea îl privi ștregărește și dădu din cap întrebător.

–Oh! Știi și eu? Văzând și făcând!

Kent nu știu ce să-i răspundă și se mulțumi s-o sărute pe nas.

– Revin într-o oră. Să nu pregătești nimic pentru prânz! Am comandat deja un dejun italianesc.

Apoi, cu aceeași cutie de ananas sub braț, el se făcu nevăzut, lăsând-o pe Marissa gânditoare. Dacă Kent era atât de distrat, înseamnă că se întâlnește cu un partener foarte important...

*

* *

Ziua Recunoștinței începu cu un răsărit de soare vesel, pe un imens cer azuriu.

După un mic dejun servit în grabă, Kent plecă din nou, sub pretextul unei probleme urgente. Marissa concluzionă că el lucrează la un contract cu un oarecare Harrigan, din Dallas, despre care îi vorbise cu puțin timp mai înainte.

Îmbrăcată într-un pantalon pastel, și o bluză bleu deschis, tânăra femeie se apucă să pregătească meniul pentru masa de prânz. Avea inima plină de bucurie. Ea trebuia să gătească tradiționalul curcan. Tatăl lui Kent acceptase invitația acestuia la masă, iar ea spera, din tot sufletul, ca această reuniune de familie să fie și o reuniune de conciliere. În caz contrar ea își luase toate măsurile să încerce să aplaneze diferendele dintre cei doi bărbați.

Cu această stare de spirit, ea se ocupă și de umplutura pentru curcan, de cartofi, apoi de chiflele cu cașcaval, de pâinea

cu afine, de salata de morcovi și de tradiționala plăcintă cu dovleac.

Odată terminate toate aceste preparate, Marissa se postă în fața oglinzii examinându-și cu mare atenție silueta. După spusele medicului, nu luase încă prea mult în greutate, așa că tânăra femeie nu-și făcea deloc griji pentru acest lucru. Era convinsă că-i stă foarte bine așa, rotunjoară, mai ales că se simțea plină de energie, și avea o bucurie extraordinară de a trăi. În aceste condiții, bebelușului nu putea să-i fie decât, foarte bine.

În plus, Kent îi repeta întruna că este frumoasă, încântătoare și... apetisantă. Dacă de cuvintele lui se putea îndoi, sigur privirea lui n-o putea minți niciodată.

El îi făcea fără încetare declarații de dragoste, insistând că mariajul lor trebuie să aibă loc cât mai rapid, iar ea făcea tot posibilul să mai tragă de timp.

Dar, în această seară, Kent spera ca Marissa să fie, în sfârșit pregătită, și să-i accepte cererea lui în căsătorie, fiindu-i pentru totdeauna alături, și la bine, și la rău. După ce tatăl său va pleca, ea se va culcuși din nou la pieptul lui, mărturisindu-i neliniștile sale, temerile sale, greșelile sale.

Cu gândul la această perspectivă, o mare bucurie îi luminează privirea și întreaga figură.

Timp de mai multe săptămâni, ei trăiseră o bucurie imensă, dincolo de orice cuvinte. Împreună erau atât de fericiți...

Sunetul strident al soneriei o trezi la realitate. Sosiseră invitații! Marissa se grăbi să deschidă ușa, pentru a-l întâmpina pe Kent și pe viitorul ei socru.

Când ea deschise însă ușa, tresări. Cei doi bărbați afixau o figură lugubră. Kent ținea buzele strânse și avea o privire de gheață. Tatăl său oferea rigiditatea unui par lovit în demnitatea lui.

Marissa se străduia să-și depășească temerile și străngerile de inimă și surâse politicos.

– Bine ați venit!, salută ea făcându-le loc celor doi invitați, pentru a intra.

Kent o prinse cu brațul pe după umeri, fără a renunța la mina lui întunecată și contrariată.

Ea încercă să uite de inima care-i bătea cu putere în urechi, și se îndreptă spre măsura pe care avea mai multe sticle de băuturi.

– Cu ce să vă servesc la aperitiv, domnule?, îl întrebă ea pe tatăl lui Kent.

– Mă ocup eu de băuturi, insistă Kent. Tu ai multe altele de făcut, nu?

Intrigată, Marissa se uită din nou la cei doi bărbați. Era clar că între cei doi avusese loc, mai înainte de sosire, o dispută. Dar, despre ce? Ea nu avea nici cea mai vagă idee.

Făcând apel la discreția obișnuită, ea se întoarse în bucătărie, și constatând că curcanul poate fi servit în câteva minute, se felițește pentru fler. Cu puțină șansă, furtuna probabil că nu va întârzia să se risipească. Fără îndoială, John Pierce era crispat din cauza logodnicei fiului său, căreia nu-i putea cere iertare, și în fața căreia nu putea recunoaște că regretă că s-a comportat ca un mitocan la prima lor întâlnire.

O oră mai târziu, ea o lăasă mai moale cu optimismul absurd, pe care și-l impută sincer. Departe de a se ameliora, situația se deteriora cu trecerea timpului. Și ce era mai rău, era că asta nu ținea de comportamentul lui John Pierce, ci de cel al lui Kent. Marissei i-ar fi făcut plăcere să-l mai deconecteze cu ceva, dar din păcate, el era mai preocupat că ea a făcut degeaba atâtea pregătiri. De asemenea, se străduia să zâmbească condescendent, în ciuda dezordinii din capul ei.

– Mai doriți puțin porumb?, propuse ea întinzându-le un platou.

– Nu, mulțumesc!, răspunse Kent pentru amândoi, cu o voce abia auzibilă.

De la începutul mesei și până la sfârșit, Kent nu încetase să se joace cu aceiași bucată de friptură de curcan.

În ceea ce-l privește pe John Pierce, acesta manifestase față de Marissa o indiferență suverană. Tot atât de adevărat este și faptul că, înghețat într-un dispreț insuportabil, el nu pronunțase de la intrarea în apartament, mai mult de trei cuvinte.

Dintr-o dată, de o manieră inexplicabilă, furia puse stăpânire pe ea. Cuprinsă de fel de fel de idei de răzbunare, începu să se gândească cum să scape de invitații care se arătau atât de puțin cavaleri. Făcea eforturi supraomenești să se calmeze când, la un moment dat, tatăl lui Kent luă platoul cu porumb, pe care Kent tocmai îl refuzase.

Ajunsa la capătul răbdărilor, Marissa se sculă de pe scaun și plecă la bucătărie. Aici, încercând să se liniștească, se obligă să respire adânc. Era parcă, momentul atât de așteptat să înceapă și dialogul dintre cei doi bărbați.

– Ți-am cerut doar să faci un mic efort! Doar atât!

– Ah! Nu se poate, tu n-ai văzut că n-are nimic din clasa lui Liz, răspunse John.

– Nu mai vorbi de Liz!

– Iar curcanul a fost prea uscat.

– Nu trebuia să mănânci.

– Liz ne-ar fi pregătit un dineu excelent. Ea era o gazdă mult mai primitoare!

Din tonul vocii, Marissa ghici furia lui Kent.

– Tu nu înțelegi că mie nu-mi mai pasă de Liz? Eu cu Marissa vreau să mă însor, și nimeni și nimic nu mă va face să mă răzgândesc. Cred că ai face bine să te obișnuiești cu această idee, tată.

Sfâșiată de o durere crâncenă, Marissa asculta cu inima cât un purice acest schimb de replici. Liz! Mereu, această Liz! Fosta prietenă a lui Kent. Cel puțin, el nu regreta câtuși de puțin despărțirea de ea.

– Tu spui că nu-ți mai pasă de Liz? Când te-am văzut săptămâna trecută împreună cu ea, mai bine de o oră, aș putea jura că, dimpotrivă. Amândoi aveai aerul că vă simțiți foarte bine împreună.

- De ajuns, tată!
- Și când ai sărutat-o, eu...
- Încetează!, urlă Kent trântind un pumn în masă.

John Pierce tăcu pentru câteva secunde, dar reluă pe același ton ironic.

– Dar, această femeie știe că tu te-ai despărțit de Liz, imediat ce ai aflat că ea este însărcinată cu tine? Pe deasupra, tu crezi că va fi convinsă că Liz va renunța, cu una cu două, la tine?

Marissa avea sentimentul că s-a transformat brusc în statuie. John nu spusese nimic clar de seara când îl văzuse pe Kent cu Liz, dar comportamentul lui vorbea de la sine. În ceea ce privește comportamentul lui Kent, acesta era ambiguu, dar destul de străveziu. Asta o dovedea și faptul că nu răspundea foarte clar remarcilor tatălui său.

Făcând un efort supraomenesc, Marissa se obligă să abandoneze refugiul său din bucătărie, pentru a reveni la invitații săi din salon. Pe deasupra era timpul de a pune capăt și acestei situații absurde în care plutea de câtva timp. Și totuși, de ce Kent făcuse risipă de atâtea cuvinte frumoase proprii unui seducător convins, sau poate rutinat?

Ridicând vocea, Kent se răsti din nou la tatăl său.

– Tată, ai făcut destul rău cu cele aruncate aici pe masă. Te sfătuiesc să pleci imediat, înainte de a te arunca eu pe scări.

Reacția lui Kent n-o înmuie câtuși de puțin pe Marissa care se plantă între cei doi bărbați, cu ochii scânteind de furie și tristețe.

– Iar mie, mi-ar plăcea să plecați amândoi din această casă, și unul și celălalt. Așa că, afară! Amândoi! Și țineți bine minte, nu vreau să mai aud, nimic și niciodată, de niciunul dintre voi!

O expresie de puternică suferință deforma frumoasele trăsături ale lui Kent. John Pierce, în schimb, făcea vizibile eforturi să-și ascundă satisfacția pe care o resimțea. Rănită îngrozitor, Marissa nu remarcă nimic din toate acestea. Voia doar să rămână singură.

Cu o voce puțin mai moale, Marissa le arată ușa și strigă din nou.

– Ieșiți afară! Imediat!

Deja Kent se ridicase ținând mâna întinsă spre tânăra femeie.

– Marissa..., șopti acesta cu o voce rugătoare.

Dar ea nu-i dădu nici o atenție.

– Nu vreau să mai aud nimic! Pleacă și tu, Kent!

Din păcate își dădu seama de motivele furiei Marissei. O înțelegea perfect. Fără să se poată abține, Kent încercă să așeze o buclă care cădea rebel pe fruntea ei.

– Să nu îndrăznești să mă mai atingi!, strigă tânăra scoțând flăcări pe ochi.

Din ce în ce mai lividă, ea se sprijini de masă, ca să nu cadă. Totul începuse să se rotească în jurul ei.

– Plecați odată! Amândoi!, murmură ea sfârșită.

John Pierce se ridică cu încetinitorul, își luă servieta cu gesturi flegmatice, și se îndreptă spre ușa.

Cu figura pământie, Kent o privi insistent pe Marissa.

– Discutăm mai târziu! Imediat ce voi scăpa de individul ăsta, care mai pretinde că ar fi tatăl meu.

– Nu mai avem ce discuta! S-a terminat!

Marissa scoase, cu gesturi precipitate, inelul de logodnă de pe deget și i-l întinse lui Kent.

– Adio!

Timp de o secundă, el privi trist inelul de pe masă, apoi replică pe un ton dur.

– Nu, Marissa! Nu mă face să cred că vrei acest lucru! Tu și cu mine n-am terminat ce am început. Mai avem multe de făcut împreună.

Kent se depărtă și la ieșirea din cameră adăugă.

– Revin în câteva minute.

Încă o dată, furia puse stăpânire pe Marissa, de data asta cu și mai mare virulență.

– Să te ia dracu', Kent Pierce!, urlă ea.

Tot țipând, îi aruncă inelul în față. El se feri și ieși din cameră fără să mai arunce vreo privire înapoi, fără să încerce s-o liniștească cumva, sau să-i calmeze rănilile.

Când auzi ușa închizându-se în urma omului pe care-l iubea atât de mult, Marissa pierdu încă ceva din forțele care-i mai rămăseseră. Picioarele i se frânseră, ea se clătină haotic și căzu pe dușumea.

Rămase acolo plângând în hohote.

Dincolo de ochii pe care-i ținea strâns închiși, ea derulă încet filmul dragostei lor. Acum însă era prea târziu să o mai poată lua de la capăt. Pierduse orice speranță.

Încă o dată, era complet singură. Soarele ce luminase clipa ei de fericire se stinsese...

CAPITOLUL 10

Cu pumnii strânși și cu o figură contorsionată, Kent intră în lift, fără să-i acorde tatălui său nici o atenție.

– De această dată, nu vreau să mai aud de tine, niciodată! După ce vei părăsi acest imobil, să nu mai calci, în viața ta, pe aici!

– Dar, te rog, Kent, nu mai dramatiza atât! Această nefericită ar face foarte bine să înțeleagă că tu te întâlnești în continuare cu Liz!

– De ce nu vrei tu să înțelegi, că eu am încheiat de foarte mult timp, toate problemele cu Liz? Tu însă, ai făcut tot posibilul să-mi distrugi relația cu Marissa. Tu ești singurul vinovat de ceea ce s-a întâmplat, sau se va întâmpla cu noi, de azi înainte!

– Vrei să spui că ai terminat cu Liz? Vrei să spui că felul în care te-ai sărutat în această după amiază cu Liz este o fabulație?

– Încă o dată îți spun: nu te mai amăgi! Ai dreptate, Liz m-a sărutat, dar asta nu înseamnă că s-a întâmplat și altceva între noi. Și tu știi acest lucru foarte bine. Din păcate, ai vrut să joci un joc perfid de data asta. Cu bună știință! Cu atât mai rău pentru tine. Pe viitor să nu mai intervii, în nici un fel, în viața mea! E clar?

– Dar, de ce?

John Pierce îl prinse pe fiul său de braț, căutând alte argumente pentru a-l convinge.

– Liz are o situație echivalentă cu a ta. Voi doi aveți gusturi comune. Amândoi faceți parte dintr-o societate selectă și frecvențați același tip de oameni. Pe deasupra ea este pregătită oricând să-ți dăruiască și un copil, adăugă John.

Agasat, Kent îi dădu mâna la o parte de pe brațul său.

– Ascultă-mă bine!, reluă bătrânul. De ce nu vrei să te căsătorești cu Liz și ții atât de mult să te vezi cu această tânără, de altfel, destul de anostă? După toate astea, îți asumi și toate cheltuielile ei.

Cuvintele lui John îl loviră direct în plex, tăindu-i respirația. Bătrânul avea de fapt, mare dreptate: el, Kent era cel care atentase la independența Marissei, la viața ei, o obligase să rămână cu el, iar drept mulțumire, ce făcuse? Îi călcuse în picioare dragostea și încrederea pe care o avea în el, venind în casa ei, de *Ziua Recunoștinței*, cu o figură de gheață și fără să-i acorde nici măcar un zâmbet, aducându-l pe deasupra și pe tatăl său, care o desființase cu aberațiile lui meschine și cu disprețul lui? De la Marissa primise și învățase foarte multe, iar el nu-i oferise nimic în schimb, în afară de bani. În realitate se comportase mult mai rău decât tatăl său, pe care acum îl renega.

John Pierce nu-i dăduse nici soției și nici copilului său, nici măcar un dram de iubire. Pentru a-și compensa neputințele, el le dăduse bani, și nici măcar aceștia îndestulători. Făcându-și bilanțul sufletesc, Kent înțelese că și el, fără să-și dea seama, adoptase exact același comportament ca și tatăl său.

În schimb, Marissa îl iubea sincer. Avea această certitudine, care-l acuza încontinuu. Și, din această mare dragoste, era gata să-și sacrifice independența, la care ținea atât de mult. În ciuda temerilor care o năpădeau adeseori, iubirea sa era de nezdruccinat, și în numele ei, ea se lua la trântă, cu mult curaj, cu toate încercările.

Gândindu-se la Marissa, neliniștile puseră din nou stăpânire pe el. Trebuia să dea de urgență de ea, să-i explice cele întâmplate, să-i ceară în genunchi iertare și să încerce s-o liniștească.

Fără să vrea puse din nou ochii pe tatăl său.

– Adu-mi facturile pe care le mai ai de plătit. Mă voi ocupa eu de ele dar, te asigur că acestea vor fi ultimele. Dacă vrei să-ți conservi modul de viață, învață-te să și muncești pentru a-ți plăti singur facturile! Și, să nu mă mai cauți! Pentru tine nu voi

mai exista! Am trecut până acum, peste orice diferend, dar ce ai făcut în seara asta la Marissa a depășit orice închipuire.

Chiar în acel moment, liftul se opri liniștit la parter. Kent oftă, își îndreptă spatele și spuse tatălui său, pe un ton ferm, categoric.

– Adio!

– Dar, ascultă-mă!...

– Ți-am spus, adio!

John Pierce abia avu timp să iasă din lift că Kent și apăsă butonul pentru etajul douăzeci și opt. Niciodată nu înjurase cu atâta ciudă, încetineala cu care urca liftul. Marissa... Abia aștepta s-o revadă, s-o strângă în brațe și s-o convingă de adevăratele lui sentimente. Regreta din suflet comportamentul lui din seara asta dar, pentru a-și putea înăbuși furia pe care o resimțea împotriva tatălui său, se hotărâse că este mai bine să tacă, decât să răbufnească în fața Marissei. De fapt, era convins că oricum s-ar fi comportat, tot ar fi rănit-o pe Marissa.

Deși era prea târziu, își reproșa mereu ideea de a-l aduce în vizită și pe tatăl lui. Și mai ales de *Ziua Recunoștinței!* N-ar fi vrut să-l invite la masă, își dorise foarte mult să petreacă doar cu Marissa această deosebită sărbătoare. Dar, în același timp, și-ar fi dorit ca Marissa să cunoască și un altfel de John Pierce, stilat și demn, cu care Marissei să nu-i fie rușine să împartă aceleași bucate. Și totuși, se întâmplase ca, exact în fața ușii, Kent să-i reamintească tatălui cum trebuie să se poarte cu logodnica lui, uitând pentru câteva ore de modul lui depravat de viață și de disprețul cu care o tratase la prima lor întâlnire. Cât de mult și-ar fi dorit Kent, ca tatăl său să încerce să se schimbe, cât de cât!

Amintindu-și de odioasa stratagemă a tatălui său, care dorea în continuare să-l despartă pe fiul său de Marissa, lui Kent îi reveni în minte, figura răvășită și rănită a Marissei, care arăta amploarea suferințelor ei.

În sfârșit, ascensorul se opri la etajul tinerei femei. Dar când Kent sună și bătu la ușa ei, nu-i răspunse nimeni. În disperare de cauză, el scoase din buzunar propriile chei.

Inima îi bătea cu putere, mai să-i sară din piept. Brusc îi trecură prin minte scenarii din cele mai îngrozitoare pentru ea și pentru copilul lor.

El intră și o strigă. Îi răspunse doar ecoul.

Masa era arhiplină cu fel de fel de farfurii, cu resturi de mâncare, iar în bucătărie se ridicau munți de vase murdare. Kent o strigă din nou.

– Marissa, unde ești?

El se îndreptă grăbit spre camera copilului. Nimeni.

Alergă spre camera Marisei. Ajuns în ușă, rămase blocat în fața dezordinii ce domnea aici. Peste tot erau aruncate haine, încălțăminte, desuuri și diferite alte obiecte. În schimb, dispăruse... trusa de machiaj.

Kent înțelese, și urlă disperat.

– Nu, nu, nu! Dumnezeuule mare! Nuuu!

Alergă ca un nebun spre lift. Pe drum îi atrase atenția un obiect strălucitor: inelul de logodnă. Aflat încă în stare de șoc, el tresări. Acest inel simboliza pentru el atâtea lucruri: dragostea Marisei, surâsul ei, vioiciunea ei, copilul lor. Fericirea pe care o crezuse câștigată pentru totdeauna. Lacrimi dureroase începură să-i brăzdeze obrajii tumefiați.

Strângând în mână această adevărată comoară, alergă de-a lungul culoarului, și se aruncă în primul ascensor ce veni în stație. Fără îndoială, Marissa luase celălalt lift, în timp ce el urca cu primul. Dar, mai avea timp s-o ajungă din urmă? Marissa nu-l putea părăsi doar la gândul că el o mințise. Trebuia să se gândească mai mult la faptul că el o iubea nespus de mult.

Blocat în cutia de oțel a ascensorului, Kent simțea că-și pierde mințile. Ajungând la nivelul parării, alergă spre locul unde trebuia să fie parcată mașina Marissa, și se opri cu ochii ieșiți din orbite.

Mașina nu mai era la locul ei. Marissa lui iubită... chiar îl părăsise.

Dumnezeu îl închisese din nou în tăcerea lui surdă, tocmai când el voia să-și urle durerile, să vorbească cu Marissa, reafirmându-și încrederea oarbă în dragostea lor. În el se ridica acum, încet dar sigur, umbra singurătății, a vidului, de care se temea să fie copleșit. Avea atâta nevoie de puterea iubirii Marissei.

Kent se trezi lovind cu putere un stâlp de beton, și lăsându-se încet în genunchi. Curios lucru, dar gestul îl trezi la realitate. Se întoarse și alergă spre mașina lui. Trebuia s-o găsească pe Marissa. Niciodată nu-și dorise s-o priveze de libertate, de independența ei, dar se simțea bine știind-o aici, la *Tour 222*, sub protecția lui.

Nu-i mai rămăsese decât această opțiune. Pentru viitor, nu putea face altă alegere...

*

* *

Următoarele două săptămâni aveau să fie pentru Marissa un adevărat supliciu. Niciodată nu mai trăise o asemenea experiență.

Se scula în fiecare dimineață, în apartamentul Beccăi, cu aceeași întrebare în minte: cum va reuși ea să treacă prin greutățile anunțate cu surle și trâmbițe de zilele care aveau să vină? Și în fiecare seară, când se ducea la culcare, știa că în visele ei, va rămâne pentru totdeauna alături de Kent. Acesta îi umpluse viața de fericire, dar îi dăruise și durerea cumplită a rupturii. Își dorise atât de mult să creadă în dragostea lui, dar lipsa lui de compasiune și atenție de care o privase în seara *Zilei Recunoștinței*, îi demonstra cu prisosință că s-a înșelat. Ea se lăsase păcălită ca o idioată!

Tânăra renunțase și la serviciu, temându-se că Kent i-ar fi luat urma și, pentru moment se instalase la Becca, unde era mai

în siguranță. Și, dacă într-o zi, ea ar fi avut cel mai mic indiciu că el i-ar putea ghici ascunzătoarea, s-ar fi suit în mașină și s-ar fi refugiat la părinții săi.

Într-o zi, Marissa se plimba cu mașina, mergând la întâmplare prin marile centre comerciale, ca să facă puțină mișcare, după cum îi recomandase și doctorul ei curant. În mijlocul unei mulțimi indiferente, și într-o înghesuială de nedescris, Marissa avansa cu încetineală.

Nici nu remarcase până acum tristețea și singurătatea care o însoțea mereu, în această perioadă de sărbători. Erau aici mame cu copii mici, care încercau să concilieze dorințele lor prea extravagante, care încercau să le găsească cel mai potrivit cadou, agasate în permanență de gălăgia copiilor lor și de exigența bugetului familiei. Erau acolo și o mulțime de tineri care rătăceau fără sens, de colo-colo, bucurându-se de bucuria generală adusă de sărbători. Preocupați doar de obiceiuri și suveniruri, care în general îi apropia pe oameni de *Crăciun*, nimeni nu avea timp să se preocupe și de problemele celor solitari.

Seara, ea se plimba în camera sa, ca un leu în cușcă, în timp ce, în camera de alături, Becca era ocupată cu corectarea teancurilor de lucrări de control. Apoi, cu nervii la pământ, se refugia în patul său, convinsă că va visa iar și iar, ultimele săptămâni de fericire, care, în comparație cu ele, făceau ca viitorul să pară de coșmar.

Lacrimile nu o părăseau niciodată. Și nici tristețea și deznădejdea. Erau singurii ei prieteni adevărați.

Într-o zi, Becca, punând jos stiloul, o privi cu un aer gânditor.

– Marissa, încetează să te mai chinuiești? Nu-ți face bine nici ție, și nici bebelușului.

Tânăra femeie schiță un zâmbet, care nu spunea nimic.

– Nu-ți face griji pentru bebeluș, Becca! După părerea doctorului, mersul pe jos este cel mai bun exercițiu.

– Cu condiția să nu abuzezi.

– Dar mă simt foarte bine, să știi.

Neputând să renunțe, Becca se ridică.

– Te rog! Ți-ai văzut fața? Arăți îngrozitor. Tu crezi că eu pot să stau liniștită, și să nu fac nimic, în timp ce tu te demolezi pe zi ce trece?

– Dar nu mă demolez deloc. *Crăciunul* se apropie cu pași repezi, iar familia mea mă așteaptă.

– Kent te așteaptă, rectifică Becca.

După câteva secunde, Becca reluă.

– În sfârșit, ieri s-a prezentat la secretariatul liceului un bărbat care încerca să dea de o anume profesoară numită Becca. Inițial am crezut că este vorba de vreo rudă. Problema este că eu nu am nici o rudă.

Lumina fricii trecu fulgerător prin ochii măriți ai Marissei.

– Ce i s-a răspuns? Era Kent?

– După părerea mea era un detectiv privat. Shirley, secretara i-a dat numele meu de familie, dar nu și adresa unde locuiesc. Tot ea i-a sugerat să-mi scrie pe adresa liceului, de unde scrisoarea îmi va parveni prin curieratul rapid.

Auzind aceste cuvinte, panica puse din nou stăpânire pe Marissa. Se sculă brusc și fugi în camera ei.

– Iartă-mă Becca, și mulțumesc pentru tot! Acum însă, a venit timpul să te părăsesc.

Becca încercă să protesteze, dar nu mai avu timp. Marissa închisese deja ușa și începu să-și pregătească bagajele.

Îi trebui mai bine de o jumătate de oră pentru a-și pune toate lucrurile în valize. Ei i se păru însă o eternitate, timp în care nu încetase să plângă. Își ștergea lacrimile din când în când, din cauza lor neputând nici măcar să mai vadă bine ce face.

Când termină, se așeză pe marginea patului să reflecteze. Unde să se mai ducă, dacă nu la părinții săi? Trebuia să se grăbească să prindă primul avion spre Shreveport!

Ea încerca să se convingă de faptul că acest coșmar trebuia să ia sfârșit, odată și odată. Atunci, își va relua și meseria de

profesoară la un liceu oarecare, și se va ocupa doar de creșterea copilului, asumându-și cu adevărat rolul de mamă. Încet - încet, toate suferințele ei vor începe să se estompeze. Timpul rezolvă cel mai bine și cel mai repede toate neplăcerile vieții. Era convinsă că va trece cu bine și prin această încercare. După toate acestea, nu-l iubise ea timp de trei ani pe Kent fără să-i spună nimic, fără să aștepte nimic de la el? Pe deasupra își dovedise de atâtea ori că este o luptătoare!

O ușoară ciocănitură în ușa îi întrerupsese brusc gândurile. Se ridică, își șterse lacrimile care îi curgeau încă în voie, pe obraji și deschise încet ușa... În fața ei stătea Kent.

Kent, cu ochii plini de o furie neputincioasă, de lacrimi și durere.

El aruncă o privire spre valiza așezată în mijlocul camerei.

– Continui să te ascunzi de mine, Marissa? Încă nu ai înțeles că te voi găsi, oriunde te vei afla?

Incapabilă să mai scoată vreun sunet, Marissa ridică din umeri. Nu mai avea puterea nici să-și șteargă lacrimile. Privea insistent covorul de pe dușumea, pe care însă, nu-l putea vedea.

– Tu ai crezut în divagațiile răutăcioase ale tatălui meu, nu-i așa?, întrebă el cu o voce mai mieroasă.

– De ce spui asta? Probabil minte, nu? Liz nu era în apartamentul tău? Tu nu ai sărutat-o? Nici măcar pentru acest copil, pe care ți-l doreai atât de mult, nu puteai să încetezi să mă mai trișezi?

– Ba da.

În fața acestei ultime speranțe care se volatilizează sub ochii ei, Marissa continuă să-l înfrunte.

– Vezi, nu mai avem ce discuta!

Disecând-o cu o privire fermă, Kent își încrucieșă brațele pe piept, acoperind ușa cu trupul său.

– Dimpotrivă! Vei reveni în apartamentul tău, împreună cu mine, unde vom clarifica toate problemele. Ai înțeles, împreună?

– Nu! Nici nu poate fi vorba de așa ceva!

Ochii ei aruncau flăcări.

Timp de câteva secunde Kent nu spuse nimic, nu protestă în nici un fel. Dar când deschise gura, glasul său era plin de o pornire de neoprit.

– Dacă vrei să asculți explicațiile mele, îți promit că nu-ți voi comenta decizia pe care o vei lua, chiar dacă te vei hotărî să mă părăsești!

Izbucnind într-un hohot de râs straniu, nefiresc, Marissa ripostă.

– Ce mărinimie! Dar, tu uiți un detaliu. Acela că nu ai nici un drept asupra mea, și că eu am decis deja să te părăsesc.

– Nu poți să-mi faci asta! Te-am căutat atâta timp, peste tot, doar și numai pentru a sta de vorbă cu tine și a-ți explica cele întâmplate. Fii înțelegătoare, Marissa! Nu mă voi amesteca în hotărârile pe care le vei lua, dar acordă-mi măcar șansa de a mă asculta!

– Nu!

Kent coborî privirea, oftă și continuă.

– În revanșă, dacă te vei arăta în continuare atât de categorică, să te aștepti la ce-ți dorești mai puțin! În acest caz, te voi chema în instanță, într-un proces, în care nu-ți voi face nici o concesiu, și te asigur că instanța va dispune să-mi dea mie spre creștere, copilul nostru.

Kent se opri o secundă înainte de a continua.

– Fii convinsă că sunt capabil să fac acest lucru!

Marissa se îndoia întrucâtva, dar nu-și putea asuma un asemenea risc. După mai multe secunde de tăcere apăsătoare, ea articulă cu voce joasă, dar fermă.

– Bine! Te ascult.

– Dar nu aici.

Încolțită, ea cedă din nou.

– Fie! Ai câștigat. Dar numai de data asta. Apoi eu pot considera discuția noastră terminată, da?

– Bineînțeles!

Impasibilă, Marissa luă de jos valiza și adăugă.

– Să mergem!

După ce-și luă la revedere de la Becca, Marissa îl urmă pe Kent la mașină. Pe tot traseul, care se dovedi tensionat și greu de suportat, cei doi nu schimbă nici un cuvânt.

Când intrară în apartament, Marissa redescoperi atmosfera primitoare și liniștită a acestuia. Privi în jurul ei cu ochii uimiți, și-i puse prima întrebare care îi veni în minte.

– Cine a făcut curat în apartament?

– Eu.

Stând în picioare în fața ei, Kent aștepta ca ea să continue conversația. Tânăra, în schimb, îi refuză această plăcere, se așeză pe pat, și închise ochii. Fără îndoială că ațipi pentru o secundă, că simți, în subconștientul ei, că Kent s-a apropiat de ea și a sărutat-o pe obraz.

Ea deschise pleoapele, și dădu cu ochii de bărbatul pe care-l iubea încă atât de mult, și inima începu să-i bată mai cu putere. Brusc amintirea diferendului lor îi reveni în minte.

– Te iubesc, Marissa!

– Știi, tu ai un fel foarte caraghios de a glumi.

– Fără tine, nici să glumesc nu mai sunt în stare. Am mare nevoie de tine, Marissa! Tu ești sensul vieții mele.

– Și Liz? Este doar frumoasa ta apariție?

– Da, Liz este o frumoasă apariție, pe care însă, n-o mai iubesc demult. Ne-am despărțit ca prieteni, și vom rămâne prieteni. Nu s-a mai întâmplat nimic între noi, de când ne-am despărțit, adică, cu o săptămână înainte de prima noapte de dragoste pe care am petrecut-o împreună, Marissa. Trebuie să recunosc că Liz este cel mai bun agent imobiliar din regiune, și am făcut împreună mai multe afaceri profitabile.

– Cum, de fapt, se practică!, remarcă Marissa cu o voce ironică.

Kent se făcu că nu observă sarcasmul Marisei.

– Înainte de *Ziua Recunoștinței*, ea a obținut un preț nesperat de bun pentru o proprietate care mă interesa. A încercat să mă caute la birou, dar Judi nu i-a dat nici un detaliu despre mine. Atunci, ea l-a căutat pe tatăl meu, care a condus-o

până la apartamentul meu. Liz și cu mine am negociat și finalizat termenii contractuali, iar la plecare m-a sărutat pe obraz.

În fața acestor destăinuiri, Marissa simți că se sufocă.

– Bineînțeles! Era și de așteptat! Acum înțeleg mai bine răceala ta de la masa din *Ziua recunoștinței*. Erai negru de supărare din cauza contractului câștigat. Nu-i așa?

– Nu. Eram supărat că tu l-ai invitat pe tatăl meu la acel dineu festiv, pe care eu speram să-l petrecem doar noi doi. Pe de altă parte, noi ne-am certat în drum spre tine. Tot comportamentul lui a făcut parte din scenariul său de răzbunare. Amândoi am căzut în capcana întinsă de el.

Kent se întrerupse și o privi cu un aer serios pe Marissa.

– Nu toată lumea are dezvoltat acel instinct patern. Tu trebuia să știi acest lucru.

Marissa însă nu mai putea să-l asculte. Ea plutea într-o confuzie de nedescris. Nu mai știa ce să creadă. Cu gândurile vraieste, se ridică și se îndreptă spre bucătărie să bea un pahar cu apă.

Kent o urmă până în pragul bucătăriei.

– Marissa?

Ea se dădu doi pași înapoi.

– Tatăl meu a mințit cu bună știință. Eu însă, nu am intenția, nici acum și nici altădată să te părăsesc.

Tânărul făcu un pas încet spre ea.

– Rămâi cu mine, Marissa! Lasă-mă să-ți dovedesc dragostea mea!

–Nu, Kent! Am avut destul timp să vedem dacă putem construi ceva împreună. Se pare că acest lucru nu este cu putință.

Dar, nevrând să cedeze atât de ușor, el puse încet mâinile pe umerii ei, într-un gest cald, tandru.

– Te rog! Rămâi cu mine cel puțin până la nașterea copilului! Doctorul tău are cabinetul la doi pași de *Tour 222*.

Totul va putea fi mai bine organizat și ținut sub control. Apoi, dacă ții cu tot dinadinsul să pleci definitiv, nu te voi mai reține.

Lacrimile mari îi jucau sub pleoape, cu gândul la acest vis pe care și-l dorea împlinit.

Și totuși, nici de astă dată, Marissa nu cedă pe de-a întregul.

– Ascultă-mă bine! Până la naștere! Și cu două condiții!

– Care?

– Să nu mai consideri acest apartament ca locuința ta secundară! Și să-ți dai cuvântul de onoare că mă lași să plec la începutul lui ianuarie!

Kent reflectă câteva momente după care răspunde calm.

– De acord! Și te asigur că n-ai să regreti!

– Bine! Acum poți să te retragi!

Marissa deja nu-i mai suporta prezența, cu atât mai puțin apropierea lui. Pe deasupra era și din ce în ce mai obosită.

– Eu... încercă el.

Îi trebui însă, câteva secunde bune ca să-și poată continua ideea.

– Plec imediat, dar aș dori să-mi dai voie să trec din când în când pe la tine să văd cum te mai simți.

Prea obosită ca să mai poată continua discuția, ea preciză simplu, cu răceală.

– Eu am întâlnire cu doctorul în fiecare zi de marți. La întoarcere îți voi remite concluziile acestor vizite.

Kent se hotărî să plece lăsând-o în singurătatea ei, în disperarea ei. Un frig intens puse stăpânire pe ea imediat ce auzi declicul sec al ușii care se închisese.

Da, viitorul ei sumbru, era deja scris. Trebuia să se obișnuiască cu ideea că va fi pentru totdeauna, iremediabil de singură.

Cu pași nesiguri se îndreptă spre camera sa. O va suna pe Becca ceva mai târziu. Deocamdată nu se gândea decât să doarmă puțin.

Era deja mijlocul zilei, când se trezi a doua zi. Se dădu jos din pat, mai bine dispusă. Îndrăzni chiar să și surâdă. Avusese

destule momente în care nu se simțise chiar atât de bine. Nu-i venea să creadă că ziua în care avea să nască este atât de aproape. Și totuși, mai avea doar două săptămâni până la miraculosul moment...

Ea își pregăti o cafea decofeinizată, când privirea îi căzu pe calendar. Marți, 18 decembrie. Avea întâlnire cu doctorul în mai puțin de o oră.

Se grăbi să-și bea cafeaua, dar nu se putu abține să nu arunce o privire și în salonul care i se păru cumplit de gol, îngrozitor de gol. *Crăciunul* se apropia cu pași repezi, iar ea nu pregătise absolut nimic.

Într-un impuls de energie, alergă spre baie. Astăzi era deja o altă zi. Era foarte important, ca în timpul următoarelor două săptămâni să uite de toate neliniștile și întrebările care o chinaseră în ultimele luni.

Kent se însărcinase să organizeze singur sărbătorirea *Crăciunului*. O lovitură de-a pruncului, primită în palma cu care mângâiasse pântecul Marisei, îl convinsese definitiv de justetea și înțelepciunea luării acestei decizii...

Doctorul îi confirmă ceea ce știa deja. Și ea și copilul erau bine, iar sarcina decurgea normal. Pentru un plus de precauție doctorul îi făcu și o ecografie.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie făcu ochii mari în fața unui spectacol divin ce i se oferea. Pe ecranul monitorului, în alb - negru, îi atrase atenția o formă umană, plină de viață.

– El este bebelușul meu?, murmură ea, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Da. Vreți să încercăm să aflăm și sexul bebelușului?

– Este posibil așa ceva?

– Întotdeauna se poate încerca.

Uimită, Marissa contemplă încă o dată silueta mișcătoare care se distingea pe ecran și murmură tremurând de emoție.

– Da, vă rog mult!

Ca un adevărat magician, doctorul orientă aparatul, și făcu și câteva fotografii, înainte de a declara pe un ton plin de siguranță.

– Este superbă, nu-i așa? După părerea mea, are în jur de trei kilograme și jumătate, și...

Pentru Marissa restul cuvintelor se pierdură pe undeva prin eter. Cu inima bătându-i cu putere, ea îl întrebă pe doctor.

– Ați spus „ea”? Adică este o fetiță?

– Este foarte greu de dat un răspuns definitiv, dar în proporție de 85%, este fetiță.

O explozie de bucurie se auzi în cabinetul doctorului. Marissa nu se mai putea abține. Râdea și plângea în același timp, bucurându-se ca un copil.

– Am o fetiță! Oh, Doamne! Ce bucurie imensă!

– Și, după toate probabilitățile nașterea nu poate avea loc înainte de data prevăzută.

Dar Marissa nu-și făcea griji asupra acestui detaliu. Va avea o fetiță, și asta era tot ce mai conta pentru ea. Părăsi cabinetul doctorului, strângând cu putere fotografia pe care o primise, și cu capul în nori.

Cântecele de *Crăciun*, care umpleau străzile, i se păreau realmente divine, și îi întrețineau starea de euforie. Intră în primul magazin care îi ieși în cale.

După ce își umplu mașina cu diverse cadouri, cu hârtie colorată, cu bandă adezivă, ea se duse să caute și un brad frumos, pe care să-l împodobească după pofta inimii. În sfârșit trecu și pe la un magazin alimentar, de unde cumpără diferite ingrediente necesare pentru pregătirea unor fursecuri și a mai multor feluri de prăjituri. Trebuia să întâmpine, așa cum se cuvenea, sărbătoarea de *Crăciun*! Bineînțeles, acum era singură, dar în anul ce avea să vină... Eei, era cu totul altceva. Atunci avea să împartă toate momentele de bucurie cu fetița ei.

Noaptea se lăsase deja peste oraș, când ajunse la *Tour 222*. Sună la recepție să vină cineva s-o ajute...

*
* *
*

Stând în picioare pe terasa apartamentului său, Kent admira soarele care se ducea, ca în fiecare seară, la culcare, dincolo de Houston. O întrebare îl sâcâia încontinuu: unde-și petrecuse întreaga zi, Marissa? Avusese întâlnire cu doctorul curant la ora 12, dar nici până la această oră nu revenise la reședința ei. Era sigur de acest lucru. Receptionera avea sarcina să-l anunțe imediat ce intră în hotel.

Aștepta cu nerăbdare să meargă la ea, pentru a afla ce-i spusese doctorul, dar nu voia s-o bruscheze încă o dată cu graba lui.

Și totuși, Marissa îi lipsea. Îi lipsea îngrozitor de mult. Avea atâta nevoie de ea, de surâsul său, de pofta ei de viață, de ochii săi vii, de corpul ei, de îmbrățișarea ei, de sărutul ei, de...

Marissa... Dar, chiar o pierduse? El nu voia să-și bage, cu nici un preț, această idee în cap. Așa că rămăsese pe această terasă, și să admire luminile orașului, dar și să-și aline durerile sufletului.

Dar, ce voia ea mai exact, acum? El își reafirmase dragostea pentru ea, probând-o în fel și chip. Îi explicase în modul cel mai onest posibil, ce se întâmplase de fapt. Singurul lucru pe care îl trecuse sub tăcere, era contractul pe care-l semnase cu Liz! De fapt, făcuse cu bună știință acest lucru, vrând să-i facă o surpriză Marisei de *Crăciun*. Fiindu-i dat în vileag și acest mic secret, și cu o, cu totul altă tentă, de către tatăl său, îi era imposibil să mai probeze în fața Marisei forța sentimentelor sale.

Brusc îi veni o idee și începu să râdă. Problema nu avea nimic de-a face cu comportamentul și atitudinea sa. Era prea evident!

Problema era de fapt a Marisei, care nu scăpase definitiv de obsesiile trecutului său, de lipsa de interes a tatălui ei pentru

familie și copil, și de abandonarea lor definitivă, de către acesta. Ca orice copil, ea îl adorase pe tatăl său, așa cum era, până când acesta le părăsise, pe ea și pe mama ei. Dar, s-a întâmplat ca și Marissa, la rândul ei, să zămislească cu iubitul ei o fetiță, și, în loc să facă tot posibilul să obțină dragostea, încrederea și recunoștința omului pe care-l iubea, s-a hotărât să-și crească singură copilul ca o femeie cu inima împietrită de frică și diferite alte temeri. O femeie care a refuzat să creadă în dragostea și sentimentele frumoase ale oamenilor, și cu atât mai puțin în dragostea celor apropiați.

El nu avea cum să uite prima lor noapte de dragoste. Atunci când ea i se dăruise fără rezerve, el a dispărut din viața ei fără să dea vreo explicație. Și, fără nici o îndoială comportamentul său a alimentat teama patologică a Marissei.

Orice ar fi făcut acum, nu putea să-l mai învie pe cel care a fost, sau să-i impute acum comportamentul. Acum era cu totul alt om. Știa și el, știa și Marissa. Nu-i mai rămânea decât să-i demonstreze Marissei, iar și iar, că n-o va părăsi niciodată.

Se uită din nou la ceas. Se hotărî să mai aștepte o oră, cel mult două, după care se va duce să bată la ușa ei. O va face oare să înțeleagă totuși, că el este omul vieții ei?...

CAPITOLUL 11

Cu mâinile pline de făină, Marissa cânta cât o ținea gura colinde de *Crăciun*. Făcea biscuiți cu ghimbir, în formă de fetițe, pe care le ungea cu o glazură roză sau roșie, după care le puneă stafide negre, pentru a simboliza ochișorii și gurița. Pe frigider pusese clișeu ecografic al fetiței sale, la care se uita din cinci în cinci minute și îi surâdea cu un aer visător, trimițându-i bezele. Pentru ca bucuria să-i fie completă, tânăra femeie, la intervale regulate, își mângâia pânțele, fără să țină cont de urmele de făină și zahăr, care deja ornaseră din belșug bluza verde cu care era îmbrăcată.

În salon, la câțiva metri de șemineul în care ardea un foc vesel, trona bradul împodobit ca în poveștile de demult. În aroma mâncărilor ce răzbătea din bucătărie, amestecată cu mirosul de rășină ce venea dinspre salon, Marissa aștepta cu nerăbdare momentul în care, se va așeza pe canapea, cu un pahar de citronadă în mână, pentru a-și bucura ochii și inima cu realizările sale.

Cu puțin timp înainte ea telefonase Beccăi, care îi promisese că va trece s-o salute în acea seară. În afară de plăcerea de a o revedea pe prietena ei, Marissa își lua astfel măsurile de siguranță pentru a se proteja împotriva lui Kent care, se aștepta să treacă și el pe la ea. Cu un gest mașinal, tânăra aruncă o privire spre ceas, și fluieră ștregărește. Era deja ora opt. După câteva secunde se auzi soneria de la intrare.

Primul vizitator care îi surâdea de dincolo de prag, nu era însă Becca, pe care o aștepta cu mare nerăbdare, ci Kent. Ea îi aruncă o privire neliniștită, pe care el se prefăcu că n-o sesizează.

– Bună seara, domnule Pierce!, spuse ea pe un ton teatral, pentru a-și ascunde neliniștile.

– Bună seara, domnișoară Madison!, îi răspunse Kent pe același ton.

El surâse înveselit, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Arăți de parcă ai fi o femeie de serviciu...

Marissa coborî privirea și descoperi realitatea de care uitase complet. Tentativele ei de a ascunde petele de făină de pe bluză nu făcură decât să agraveze situația. Kent profită de neatenția ei și intră.

– Se pare că ai avut o zi foarte încărcată, nu?

– Așa e! Vrei să guști o prăjiturică?

– Cu mare plăcere!

Sigur de el, Kent o urmă îndeaproape pe Marissa, care se îndrepta spre bucătărie. Brusc din dreapta lui, îi atrase atenția bradul frumos împodobit, care parcă pusese efectiv stăpânire pe salon.

Marissa îl imită, făcu ochii mari și articulă cu glas vinovat, lăsând ochii în jos.

– Trebuie să recunosc că seamănă mai mult cu un brad pentru un copil, nu pentru oameni mari, dar mie îmi place foarte mult.

Kent însă, nu avea nevoie de nici o explicație. Era pur și simplu fascinat.

– Acestea sunt afine? Și floricele de porumb?, făcu el cu o voce emoționată.

– Cât despre ghirlandele de hârtie creponată, mi le-au oferit elevii mei, acum doi ani. Fiecare din acești mieluși a fost realizat de câte un elev.

– Nu pare totuși un brad chiar atât de banal, constată Kent.

Ea nu răspunse. Kent avea dreptate, dar nu știa că pentru Marissa el are o valoare cu totul și cu totul excepțională. Fiecare decorațiune, fiecare ornament avea o poveste, tot așa cum o demonstra și o anume jucărioară argintie, pe care era scris cu

litere de aur un nume: Jessica Liane... Era primul cadou pe care Marissa i-l făcuse fetei sale.

Kent se apropie de brăduț, îl studie mai multe secunde, după care se întoarce spre Marissa.

– Jessica Liane?

– Da.

– Ești atât de sigură că va fi o fetiță?

Ea nu se putu reține și izbucni în râs.

– Da, sunt foarte sigură!, strigă ea fericită.

Apoi, Marissa ieși în fugă și, îndreptându-se spre bucătărie, reveni de acolo, triumfătoare, cu fotografia unui bebeluș în mână.

– Vrei să arunci o privire la această primă fotografie a copilului nostru?, îl îmbie ea cu o voce dulce.

Kent privi îndelung clișeu și exclamă.

– Dumnezeu Mare! Dar este extraordinar!

Împărtășindu-i bucuria, ea începu să râdă și să bată din palme, aplecându-se pe deasupra brațului său să vadă mai bine ecografia.

– Nu-i așa? Doctorul mi-a făcut o ecografie în această după amiază. Este fabulos! Am văzut cu ochii mei cum îi bate inimioara! Trăiesc și acum acele momente miraculoase.

– Și de unde știi tu că va fi fetiță?

– Doctorul mi-a spus sub jurământ!

– Vrei să spui că...

Kent nu-și mai putu termina fraza, în timp ce, de emoție, obrajii săi deveneau din ce în ce mai roșii.

– Este el atât de sigur?

– Doar... 85%.

Kent nu mai insistă și se așază pe canapea, murmurând ca un disc stricat de pick-up.

– Jessica Liane... Jessica Liane...

Era atât de tulburat. Realitatea îl copleșea.

Marissa ieși discret din salon și se duse din nou la bucătărie, dându-i timp lui Kent să-și recapete suflul. Acolo, pregăti o cafea mare și o farfurie cu biscuiți, și reveni în salon.

Kent rămăsese într-o poziție de prostrație, ținând cu ambele mâini tremurânde ecografia fetei.

– Marissa, este copilul meu, și-mi doresc din tot sufletul să-i fiu mereu alături, și s-o văd cum crește. Noi putem face foarte bine, toate aceste lucruri împreună. Ce poate fi mai extraordinar, decât această clipă magică trimisă de Dumnezeu?

Aceste cuvinte minunate reaprindeau însă tristețea în inima tinerei femei. De ce Kent o chinuia din nou?

– Oprește-te Kent! Unde vrei să ajungi? Îmi pregătești o nouă capcană?

El o mângâie pe obraz și spuse cu o voce emoționată.

– Tu mi-ai întins o capcană, Marissa. Din ziua în care ai ridicat ochii spre mine. Eu nu mai am unde să mă ascund de prezența ta.

Instinctiv, ea se feri să creadă aceste mărturisiri.

– Așteaptă să se nască Jessica, și-ți vei schimba părerea. Vei vedea foarte repede, că nu este ca într-un joc cu păpuși. Și apoi, tatăl tău și cu Liz, contează încă foarte mult pe protecția ta.

– Marissa, ți-am mai spus că de Liz m-am despărțit total și ireversibil. Cât despre tatăl meu, i-am impus să nu-mi mai treacă pragul niciodată. În sfârșit, acum nu mă gândesc decât la ideea cum mă voi juca cu fetița mea. Doresc să fiu lângă ea când va face primii pași, când va pronunța primul cuvânt, când se va plimba cu prima bicicletă, când va plânge de dorul primei iubiri! Țin să împart cu ea, și cele bune și cele rele, dar înainte de toate, s-o înconjur cu dragostea mea.

– Vom mai vorbi despre asta! Vom vedea!, spuse Marissa ca un ecou, privind insistent în gol, cu gândurile foarte departe.

Ea se gândea la un alt bărbat iubit care nu fusese niciodată prezent când avea atâta nevoie de el. Propriul ei tată evocase

mereu fericirea familiei dar, niciodată nu făcuse nimic concret, decât să se văicărească.

– Ai văzut, Marissa? Eu te iubesc, ți-am spus-o de atâtea ori! Tu însă, ai deturnat discuția împingând-o doar spre copilul nostru, și scoțând din aceasta, relația noastră. Din păcate, tu mă faci să joc un simplu rol, acolo unde tu te-ai închis de mult, fără să ții cont și de sentimentele mele.

Vocea lui trăda furia care pusese stăpânire pe el.

– Te-am lăsat să faci, destul de mult timp, tot ceea ce ai vrut, Marissa. Cred că a sosit timpul să intervin. Ne vom căsători în ziua de Crăciun, așa cum am stabilit. Fără doar și poate! Îi voi chema pe părinții tăi, imediat ce pot, ca să asiste la ceremonia, care se va desfășura în apartamentul tău.

– Nu.

– Ba da!

Era evident că Kent nu voia să mai discute nimic pe această temă.

– Dacă nu vrei, vei fi chemată în fața instanței, într-un proces, pe care eu îl voi câștiga în mod sigur.

– Acesta nu este decât un șantaj ordinar, Kent. Ai început din nou cu amenințările?

– Bineînțeles! Eu am pregătit deja dosarul.

– Nu. Te rog!

Marissa se apropie de el și-i puse mâna pe piept, ca o cerere tăcută.

– Sunt dezolat, draga mea. Am făcut și posibil și imposibil, tot, pentru a te convinge că te iubesc și că-mi doresc foarte mult acest copil. Nu eu sunt cel care se teme să se angajeze în această căsnicie, ci tu. În acest moment nu mai ai decât o singură soluție să-ți depășești temerile, și să te căsătorești cu mine. Atunci vei înțelege, în sfârșit, că amândoi suntem făcuți unul pentru celălalt.

– Ești nebun!

Kent surâse.

– Am fost. Până acum. Am încercat să-ți dau libertatea pe care mi-ai cerut-o, dar tu n-ai reușit încă să te debarasezi de temerile tale. Acum voi lua hățurile în propriile mâini, încercând să rezolv toate diferendele dintre noi, înainte de nașterea copilului nostru. Și cine știe, poate în cincisprezece-douăzeci de ani, vei sfârși prin a admite că te iubesc cu adevărat, și vei vedea în mine un om demn de familia, soția și copiii lui.

Prinsă brusc de amețeață, Marissa repetă cu voce joasă.

– Copii?

– Bineînțeles! Vom avea o familie numeroasă. Ești mult prea mămoasă pentru a nu-ți dori mai mulți copii. Pe deasupra, noi doi am fost singurii copii din familiile din care provenim, și cred că nu putem împărtăși acest statut, date fiind problemele prin care am trecut. Nu vreau să repetăm și noi, experiența părinților noștri, cu Jessica Liane.

Nevenindu-i să creadă ce aude, Marissa exclamă.

– Spune-mi că visez!

– Ne vom căsători peste opt zile, Marissa. Mă ocup eu de toate formalitățile. Și îți promit că nu te voi răni niciodată. Te iubesc draga mea, și după părerea mea, nu ai nici un motiv să te îndoiești de asta. Cât despre tine, sunt convins că mă iubești, nu cred că mai e cazul să mi-o mai spui.

– Nu va merge, Kent!

– Oare?

Cu un deget autoritar el îi ridică bărbia obligând-o să-l privească în ochi.

– Dar nu există nici o garanție că va merge totul ca pe roate. Ți-am mai spus acest lucru. Noi doi, noi doi împreună, noi doi unul singur, va trebui să facem eforturi imense pentru a construi mereu și mereu, familia, înțelegerea și dragostea noastră. Nu se poate construi nimic din nimic.

Complet blocată, Marissa se așeză din nou pe canapea, și, cu privirea rătăcind în gol, izbucni în plâns. Și ea care-l crezuse indiferent și nepăsător! Și ea care-l crezuse că este la fel ca tatăl ei care, cu mulți ani în urmă, făcea tot posibilul să se sustragă

de la obligațiile pe care le avea ca soț și tată! Doamne, cât se înșelase!

Kent se depărtă puțin, fără ca Marissa să sesizeze acest lucru. Cu cât ea se chinuise să scape de această căsătorie, cu atât își dăduse seama de inutilitatea eforturilor sale. Acum însă, era pregătită să se căsătorească cu acest bărbat, pe care de altfel, îl iubea atât de mult.

Bineînțeles că mai avea destul timp să fugă, dar unde? De altfel, tot ceea ce își dorise și îi ceruse lui Kent, în clipa următoare le și avea aduse pe tavă, odată cu prezența lui binefăcătoare.

Și totuși mai exista o piedică: nu era chiar atât de convinsă de dragostea lui!

Dar nu avea nici o altă opțiune.

– Marissa?

Kent îngenunchiase în fața femeii iubite și îi prinsese mâinile în ale lui.

– Cum te simți?

Foarte palidă, ea răspunse direct și simplu.

– Ai câștigat, Kent. Eu nu mai am puterea să lupt cu tine.

– Știu.

Ea oftă ca și cum ar fi scăpat de o mare greutate.

– Și ce vor spune tatăl tău și Liz?

– Relația noastră nu este problema lor, și mă îndoiesc că ne vom revedea prea des cu ei.

– Vrei să spui că, după ce ne vom căsători, nu te vei mai vedea, tot atât de des cu Liz?

– Bineînțeles că nu!

Curios lucru, pentru prima dată Marissa nu se mai gândi să se îndoiască de răspunsul lui Kent.

– Când veneam încoace m-am întâlnit cu Becca. Mi-a spus că te va suna puțin mai târziu.

Marissa savura orice cuvânt al lui Kent, de parcă venea dintr-un vis, din care se străduia să nu se mai trezească. I se părea că plutește într-un univers pufos, ireal.

Apoi el o prinse de brațe și o îmbrățișă, înainte ca ea să se gândească să-i opună vreo rezistență. De altfel împotrivirea ei, n-ar fi fost pentru el, decât un fel de mângâiere. N-ar fi avut nici o șansă să se bată sau să se lupte cu cineva.

Poate că într-o zi va reuși și el s-o iubească, așa cum ea și-ar fi dorit. Cuvintele lui sunau corect, dar în străfundul sufletului, Marissa știa că Kent nu are decât un singur scop, și anume acela de a-și putea asuma deplina responsabilitate asupra copilului lor. În fața inevitabilului, Marissa înțelese că este mai bine să se resemneze.

Ea suspină, închise încet ochii și se lăsa purtată de îngerii într-un somn adânc binefăcător.

Kent contemplă mult timp silueta ei rotundă, și totuși atât de subțire. Preocupat de grijile sale reveni la scena de mai devreme, când ținuse în mâna sa prima fotografie a fetei lor. În fața acestei fotografii, el înțelese brusc, că are datoria să ia deciziile cele mai bune, pentru a pune la adăpost, atât viitorul copilului lui, cât și al Marissei. Trebuia să se comporte puțin mai dur, mai radical, pentru a putea să facă față unei femei îngrozitor de încâpățanate, cum era Marissa. Fiindu-i desființate toate argumentele, Marissa trebuise să lase garda jos. Și totuși, Kent știa foarte bine, că niciodată nu o va lăsa să plece, renunțând atât de ușor, la ea, la copil, la dragostea ei.

Kent o strânse ușor în brațe. Mai erau șapte zile până la *Crăciun*. Șapte zile lungi, în timpul cărora, trebuia să-și probeze, că Marissa este femeia visurilor lui.

Culcușită încă în brațele lui Kent, Marissa se mișcă puțin, trezind în el dorințe nesăbuite. El surâse respingând cu hotărâre aceste idei netrebnice și de-a dreptul ticăloase. Aveau tot timpul înaintea lor, și convins de această certitudine, căzu, la rândul său, într-un somn adânc.

Pentru Kent, următoarele șase zile aveau să fie marcate de o activitate intensă. Mai întâi trebui să convingă un judecător să vină să celebreze căsătoria lor, în dimineața zilei de *Crăciun*, în apartamentul Marissei. Și Marissa fusese întru-totul de acord cu

el. Apoi se ocupă de flori, de prăjituri, de meniul ce se va servi la masa festivă, îi sună pe părinții Marisei, le rezervă locuri la avion. În sfârșit, el trebui să găsească și un croitor celebru, care să accepte să execute o rochie de mireasă, pe de o parte mai specială, pe de altă parte, într-un timp atât de scurt. Chiar și pentru un maestru, executarea rochiei era o provocare.

Cât despre Marissa, ea se dovedea de o gentilețe exemplară și o docilitate tulburătoare. Nu mai contesta nimic și nu protesta niciodată. În plus, manifestase în permanență o vitalitate fascinantă, lăsând impresia că s-a transformat într-o somnambulă. În fața acestei atitudini, Kent nu mai știa dacă e bine s-o mai tempereze, sau să-i mulțumească pentru implicare.

Pentru sărbătorile de Anul Nou, era mult mai simplu: se va prezenta la ușa Marisei cu un buchet imens de trandafiri și un pachet cu cadouri neașteptate. Acum însă, cu cadoul pe care i-l făcea, respectiv căsătoria lor, spera din tot sufletul s-o facă să înțeleagă în sfârșit, în profunzimea iubirii lui, și importanța pe care o dă relației dintre ei.

Preț de o clipă, o lumină de curiozitate luci în ochii Marisei, dar reveni destul de repede la expresia ei de pasivitate pe care o afișa de o săptămână încoace.

– *Crăciun Fericit!*, îi ură Kent sărutând-o cu mult drag.

– *Crăciun Fericit și ție!*, îi răspunse ea învăluindu-l într-un surâs larg.

Apoi el se apropie de bradul împodobit ca de zile mari, și depuse pachetul său, sub ochii atenți ai Marisei.

– Să-l deschid acum, sau mai târziu?, întrebă ea roșind toată de emoție și frângându-și mâinile, ca un copil răsfățat.

– Puțin mai târziu! Vreau mai întâi să beau un pahar de vin. Bei și tu ceva?

– Nu, mulțumesc! Sticla de vin este la bucatărie.

Ea răspunse cu o voce gravă și plină de tristețe, sesizată imediat de Kent, căruia i se strânse inima.

– Ești neliniștită din cauza zilei de mâine?

– Nu.

- Ești fericită?
- Nu.
- Speriată?
- Foarte.
- De ce?

– Nu în fiecare zi se mărită o femeie pentru că, copilul pe care-l poartă în pânțecă are nevoie de un tată.

Încă o dată, Kent recunoscă tristețea, pe care o resimțise de o săptămână încoace, în orice propoziție de a ei.

– Dar nu ne căsătorim pentru acest motiv, și tu știi foarte bine acest lucru! Noi ne căsătorim pentru că ne iubim, iar eu te vreau de soție pentru toată viața.

Ea se întoarce, se îndreaptă spre canapea, și se așază, în timp ce Kent, care o urmărea în permanență, se așază lângă ea. El o contemplă mult timp în tăcere. Ea era îmbrăcată într-o rochie de culoare argintie-sclipitoare, lungă și largă, care-i accentua frumusețea, și așa destul de răpitoare.

– Ești magică, magnifică și emoționantă, iubirea mea!, îi șopti Kent la ureche.

Apoi, se aplecă spre ea și o sărută suav, ca o adiere. Surpriză. Marissa răspunse sărutului său și-și încolăci brațele în jurul gâtului bărbatului iubit.

Era pentru prima dată de la *Ziua Recunoștinței*, când ea se abandona total gesturilor lui tandre, iar Kent, în aceste miraculoase clipe de intimidare, avea atâta nevoie de dragostea ei, care-l răvășea atât de tare.

Apoi el se ridică încet, fără să-i dea drumul din brațele sale, și rămaseră amândoi cu ochii pironiți în luminile pâlăitoare ale bradului.

– Kent, eu...

– Șșt!, murmură el ducându-și degetul la gură. Suntem împreună și ăsta-i cel mai important lucru.

El o mângâie cu mare atenție pe bucelele ei mari, de culoarea abanosului, și adăugă.

– Nici nu-ți închipui cât de frumoși suntem împreună, și cât de minunați suntem unul în brațele celuilalt, strâns îmbrățișați, până la contopire! Și nu-mi doresc decât, să rămânem așa și dincolo de veci!

Conștientă de frumusețea de neînchipuit a acestei clipe miraculoase, Marissa nu mai îndrăzni să spună nimic.

Spre sfârșitul zilei, umbra de îngrijorare dispăru complet de pe fața ei. Marissa își găsi un alt prilej de a se simți bine și de a-l face și pe Kent să se simtă bine. Brusc îi veni ideea să ghicească împreună conținutul cutiilor cu cadouri. Ardea de nerăbdare să afle ce minunății se ascund în acestea. Cu ochii scânteind de curiozitate, ea avansă o mulțime de sugestii, una mai fantezistă, și mai ciudată, decât cealaltă.

– Un dromader?

– Nu.

– Un elefant?

– De ce nu un animal de companie?

– Atunci, mobilier de grădină?

– Nu.

– Gata! Știu. Patru cuptoare cu microunde.

– De ce patru?

Ea surâse mângâindu-se cu mâna pe burtă.

– Pentru că tu ai mereu tendința de a vedea lucrurile mai mari decât sunt.

El se reținu să nu izbucnească în râs.

– Nu, nu sunt cuptoare cu microunde.

– Și dacă aș deschide pachetul pentru a pune capăt acestui adevărat supliciu?

– Eu nu mă simt deloc supus unui supliciu.

– Eu însă da, iar în starea mea, de viitoare mămică, nu este recomandabil, replică ea, privindu-l fix pe Kent și trăgând încet, ștrengărește, de panglici pentru a le desface fundele.

El încerca s-o mai tachineze pentru a mai trage de timp, în timp ce ea aproape că terminase de deznodat panglicile. După câteva secunde Kent interveni cu hotărâre.

– Așteaptă-mă! De acum este o treabă de bărbat.
– Ai dreptate! Nu poți avea în același timp, și cap și mușchi.
Pentru toate ripostele ei ironice, el neavând ce să mai răspundă, se mulțumi să o sărute pe vârful nasului, urându-i.
– *Crăciun Fericit*, doamnă Pierce!
– *Crăciun Fericit!*, răspunse Marissa surâzând și privind-l pătrunzător, până în adâncul sufletului.

Fără să aibă nevoie de prea multe cuvinte, cei doi începuseră, fără să-și dea seama, să reînnoade clipele lor magice și înălțătoare de intimitate.

– Kent, de fapt ce este? O căsuță pentru păpuși?
Terminând de desfăcut pachetul, Kent îi explică.
– Da. Și sper că-i va plăcea și Jessie și Liane. Cât despre casă, ea se găsește la aproape șase kilometric de Houston, și cred că și părinții Jessie și Liane vor fi fericiți să trăiască acolo, împreună cu ea.

Cu ochii măriți de surpriză, Marissa privea mută casa din cutie, construită în stil georgian, care evoca vechile conace ridicate pe plantațiile din sudul Statelor Unite.

– Vrei să spui că ea există și în realitate?, exclamă Marissa întorcându-se încet spre Kent.

Tensionat de o anume teamă, Kent răspunse cu voce joasă.
– Am cumpărat-o de *Ziua Recunoștinței*. Șă știi că eu m-am ocupat deja de exterioare. De acum, e treaba ta să te ocupi de interioare. Îți place?

– Asta era contractul pe care-l negociai cu... Liz?
Cu gâtul uscat și temându-se de reacțiile violente ale Marissei, Kent nu mai încercă să trișeze, și răspunse simplu.

– Da.
Ochii Marissei se umplură brusc de lacrimi.
– Kent... eu...
– Nu-ți place?
– Dimpotrivă. O ador!
Marissa se repezi la Kent și-i prinse fața cu ambele mâini.
– Te iubesc, Kent!

- El crezu că inima lui a luat startul la un concurs de galop.
- Mai spune-mi-o încă a dată!
 - Fericirea îi umpluse brusc și inimă și minte.
 - Ea surâse sincer, degajată, radioasă și repetă.
 - Da, dragul meu drag! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc atât de mult, că-mi vine să ies pe terasă și să strig, să mă audă tot universul.
 - Dumnezeule Mare!, strigă și el simțind, la rândul lui, că plutește.
 - Kent o strânse cu putere la piept, adăugând.
 - Doamne, de când aștept să accepți și tu această evidență?
 - Și totuși, ți-am mai spus-o. Amintește-ți ziua în care au venit părinții mei în vizită!
 - Nu-i adevărat. Ei mi-au spus că și tu mă iubești, nu tu. Tu, nici n-ai confirmat, nici n-ai infirmat.
 - Mi-era teamă.
 - Și mie.
 - Ție? Vrei să spui că ție, ți-era teamă? Cu toate acestea n-ai încetat nici o clipă, să te porți cu mine ca un tiran adevărat, timp de șase luni de zile.
 - Dacă nu mi-ai dat nici o șansă, să caut și alte mijloace. Era de ajuns, dacă ai fi acceptat de la bun început, că eu sunt bărbatul vieții tale.
 - Măi, dar pretențios te-ai mai făcut.
 - Dar tu? Ești încăpățânată mai ceva decât un catâr.
 - Iar tu ești un arrogant.
 - Iar tu... tu ești... dragostea mea.
 - La chestia asta, nu am nici o replică, se scuză ea râzând.
 - Marissa continua să râdă, când Kent o simți că se crispează.
 - Marissa, ce s-a întâmplat?
 - Nimic. Când ne mutăm?
 - Când vrei.
 - Săptămâna viitoare?

– Dacă vei putea suporta efortul? Săptămâna viitoare va fi ultima săptămână de sarcină, ultima săptămână când vei mai arăta așa rotunjoară. N-aș vrea să te obosești atât de mult.

Ea surâse.

– Nu cred! Ultima mea săptămână de sarcină s-a terminat, și n-aș vrea să întârzii cu cadoul pe care ți l-am pregătit pentru *Crăciun*.

Kent tresări și roși puternic de emoție.

– Adică... în această noapte?

– Da... în această noapte.

Din acel moment evenimentele începură să se precipite. Complet bulversat, Kent luă comanda tuturor operațiunilor. El chemă imediat ambulanța, apoi anunță spitalul și pe doctorul curant. În această confuzie generală, singura care își păstrase sângele rece era Marissa, care-l privea pe Kent calmă și detașată.

La ora unu noaptea venea pe lume Jessica Liane. La naștere ea avea trei kilograme și opt sute de grame, și măsura cincizeci și doi de centimetri, și imediat, toți cei prezenți concluzionară că arată superb.

Mama ei era convinsă că seamănă leit cu tatăl său, iar tatăl ei estima că este perfecțiunea întruchipată, ca și mama sa.

La ora trei noaptea, alături de Marissa și Jessica Liane care dormeau liniștite, Kent îi mulțumea cerului că i-a ascultat rugăciunile și i-a dăruit ce și-a dorit cel mai mult: o familie împlinită.

În același timp, pentru a se asigura că voia Celui de Sus se va face până la capăt, el anunță că în dimineața aceleiași zile, va veni la spital și preotul, care, în fața lui Gary, a Diane și a Beccăi, avea să officieze căsătoria lor religioasă, consfințind pentru veci dragostea lor.

În sfârșit, magia și realitatea își dăduseră mâna...

Târgoviște, 2018

DE ACELAȘI AUTOR:

Proză

1. **Pasărea Phoenix** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2004;
2. **Dialog cu fața la perete** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2004;
3. **O viață-n zadar** - Editura **Artmontania**, Târgoviște - 2007;
4. **Destine furate** - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2014;
5. **Destine în impas** - Editura **Antares**, Galați - 2014;
6. **Destine răvășite** - Editura **Rora**, Târgoviște - 2015;
7. **Al treilea cer** - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2018.

Poezie

1. **Clipa mea dintre milenii** - Editura **Cetatea de Scaun**, Târgoviște - 2003;
2. **Stele răstignite** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2003;
3. **Un trandafir pe lac** - Editura **Transversal**, Târgoviște - 2005;
4. **Ce dor mi-e, înger mic, de tine** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2006;
5. **Valuri cu ochii de smarald** - Editura **Artmontania**, Târgoviște - 2007;
6. **Destin blestemat** - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2015;
7. **Trei ștregari și-o ștregăriță**, vol. I - Editura **Antares**, Galați - 2016;
8. **Trei ștregari și-o ștregăriță**, vol. II - Editura **Rora**, Târgoviște - 2016;

9. **Soare răstignit** - Editura **Rora**, Târgoviște - 2016;
10. **Deșertul disperării** - Editura **Rora**, Târgoviște - 2016;
11. **Dincolo de vise** - Editura **Rora**, Târgoviște - 2016;
12. **Țipătul alb** - Editura **Rora**, Târgoviște - 2017;
13. **Pavilionul albastru (Dialogul artelor)** - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2018;
14. **Ecoul umbrelor** - Editura **Zven**, Târgoviște - 2018.

Epigrame și caricaturi

1. **Zâmbete amare** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2003;
2. **Soltițiul de iarnă** - Editura **Macarie**, Târgoviște - 2006.

Monografii

1. **Priboiu – strămoșească vatră românească – Monografie** – Editura **Bibliotheca**, Târgoviște – 2017.

Traduceri

1. Claude Orval - **Panică la circ** (Roman polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2004;
2. Erle Stanley Gardner - **Ochiul de sticlă** (Roman Polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2005;
3. Marc Prevost - **Misterul Dunării însângerate** (Roman de spionaj), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2005;
4. Georges Simenon - **Comisarul se amuză** (Roman polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2005;
5. Carter Brown - **Din dragoste** (Roman polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2006;

6. James Hadley Chase - **Accidentul** (Roman polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2006;
7. Georges Simenon - **Refugiul alsacian** (Roman polițist), Editura **Macarie**, Târgoviște - 2006;
8. Mickey Spillane - **Dincolo de imposibil** (Roman polițist), Editura **Artmontania**, Târgoviște - 2007;
9. Paul Kenny - **Teroare în Irak** (Roman de spionaj), Editura **Artmontania**, Târgoviște - 2007;
10. Jean Bruce - **Insula în derivă** (Roman de spionaj), Editura **Artmontania**, Târgoviște - 2007;
11. Elinor Glyn - **Jurnalul Evangelinei** - (Roman de dragoste), Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2014;
12. Jacques Sternberg - **Sophie** - (Roman fantastic), Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2014;
13. Carolina Invernizio - **Malia** - (Roman polițist), Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2014;
14. Agatha Christie - **Week-end însângerat** - (Roman polițist), Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2014;
15. Raf Vallet - **Jurnalul unui mafiot** - (Roman polițist), Editura **Rora**, Târgoviște - 2015;
16. Henry David - **Cacealmaua** - (Roman polițist) - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2017;
17. Jessica Aire - **Un surâs atât de prețios** - (Roman de dragoste) - Editura **Bibliotheca**, Târgoviște - 2018;
18. Carole Mortimer - **Sosia** - (Roman de dragoste) - Editura **Dio**, București - 2018.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA:

www.zven.ro

zven.print@gmail.com

tel./fax: 0345 401 330

mobil: 0765 464 304

str. Gabriel Popescu, nr. 3, Târgoviște, Dâmbovița

Autorul declară că prezentul volum îi aparține și că nu încalcă drepturile
intelectuale ale niciunei alte persoane. Drept urmare își asumă întreaga
răspundere, conform legislației în vigoare, atât pentru forma,
cât și pentru conținutul volumului de față.
